

Giới thiệu Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn

Editor: Quát Không Chua (sachisan), Chovay-HVHT

Nữ phụ ác độc Thẩm Huyền trong 《Hào môn nguy hiểm: Vợ nhỏ ngọt ngào của tổng giám đốc》, vì chiếm được nam chủ mà không từ thủ đoạn, nhưng dù cho có đánh đổi cả công ty của gia tộc vẫn không thể khiến nam chính từ bỏ nữ chủ. Vì vậy nữ phụ càng làm yêu càng thân bại danh liệt.

Thẩm Huyền tỉnh dậy, liền thấy trước mặt là hiệp nghị thỏa thuận ly hôn cùng chi phiếu ba ngàn vạn, đối diện là một nam nhân lạnh lùng nhìn mình.

Nhìn giấy thỏa thuận ly hôn trước mắt, Thẩm Huyền cười lạnh một tiếng, tùy tay đem chi phiếu nam tới chỗ người đàn ông trước mặt, "Anh nghĩ rằng tôi sẽ thấy hiếm lạ ba ngàn vạn của anh sao? Tổng cổ ần xin ư! Không có sáu ngàn vạn đừng mơ tưởng tôi ký tên!"

Nam chủ "..."

Đến khi đưa ra chi phiếu hai trăm triệu trước mặt cô thì Thẩm Huyền hai mắt sáng lên, "Cảm ơn ông chủ Mục, người tốt cả đời bình an."

Một cái bút máy chọt đề lên chi phiếu, ánh mắt người đàn ông sâu thẳm, "Gọi lão công."

Thẩm Huyền: "?????"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Giấy thỏa thuận ly hôn

Edit: Quát Không Chua

"Cốc cốc cốc!"

"Cốc cốc cốc!"

Thẩm Huyền bị một trận tiếng đập cửa đánh thức, híp mắt nhìn chùm tia sáng chói mắt ngoài cửa, đột nhiên, cô ngồi bật dậy, lại đi làm muộn rồi!

Không đúng!

Giống như cảm giác được cái gì, cô liền chậm rãi cúi đầu, đem ánh mắt chạm đến một thứ có kích thước không thuộc về cô, còn không nhìn được bắt đầu sờ soạng một chút. Ông trời ơi, ngực cô gì mà trở nên lớn như vậy!

Hai bên nhìn xung quanh một vòng, đây là một căn phòng phong cách Châu Âu, chiếc giường bên dưới cũng cực kì mềm mại, nhưng mà ở trung tâm thành phố, một căn phòng lớn như vậy ít nhất phải mười vạn đi.

Yên lặng hít hà một hơi, cô vẽ mặt mộng bức ngồi ở giường, hoàn toàn không biết đây là tình huống như thế nào, mà lúc này ngoài cửa lại vang lên một trận tiếng đập cửa.

"Phu nhân, trợ lý Chung đã chờ ngài rất lâu rồi."

Ngần người, Thẩm Huyền chột lẩy qua một chiếc áo khoác mặc vào, sau đó mới đi mở cửa, trời mới biết vì sao cô mặc một cái váy ngủ hai dây trễ ngực màu đen!

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một người phụ nữ ba bốn mươi tuổi, thoát nhìn coi như hòa nhã, hắc cô ấy là người vừa mới nói chuyện, mà đứng đằng sau cô ấy còn có một người đàn ông trẻ tuổi bộ dáng giới giang mặc tây trang màu đen, trên tay còn cầm một phần văn kiện.

Nhìn thấy cô đi ra, người đàn ông một bên đưa văn kiện qua, không nhanh không chậm nói: "Đây là ý của Mục tổng, ngài lại cẩn thận cân nhắc lần nữa, có yêu cầu gì có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào, chỉ cần không quá phận là được."

Nhìn đối phương đưa văn kiện qua, Thẩm Huyền liếc mắt một cái liền thấy mấy chữ "Giấy thỏa thuận ly hôn" to đùng ở trên, còn chưa kịp biểu đạt sự mộng bức của cô, đầu óc lại đột nhiên đau lên, giống như bị kim châm, cô chỉ có thể tiện tay cầm lấy văn kiện, sau đó ôm đầu lui, "Tôi sẽ cân nhắc lại thật cẩn thận."

Nói xong, cô liền "ầm" một tiếng khép lại cửa, để lại người đàn ông bên ngoài đứng hình một chút, chỉ cảm thấy vị phu nhân này lại muốn giờ thủ đoạn gì

đây.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền cả người đều nằm trên giường, qua hồi lâu, cảm giác bị kim châm trong đầu mới dần biến mất, nhưng cả người cô giống như bị sét đánh, vẫn không nhúc nhích nằm ở chỗ đó.

Một lúc lâu sau, cô mới từ trên giường bật dậy, tiếp đó đi tới bàn trang điểm ngồi xuống, tất cả đồ trên bàn đều là một đồng đồ trang điểm hàng hiệu, mỗi cái đều có thể sánh ngang với một tháng tiền lương của cô, mà ở trong gương, cũng hiện ra vẻ mặt đờ đẫn của một nữ sinh, cô gái trong gương thuộc loại mặt trái xoan tinh xảo, không có bất kỳ vết nào trên da thịt trắng nõn, tổ hợp ngũ quan ở cùng một chỗ còn mang theo chút ý vị thanh thuần, ngay cả bộ ngực này...

Nhìn cô gái xa lạ trong gương, Thẩm Huyền nghẹn một hơi, rất lâu không thể làm dịu tâm tình xao động của mình.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới, mình thức đêm làm khoản thiết kế đồ, làm sao lại xuyên qua người khác!

Xem ra thân thể này rõ ràng chính là kẻ có tiền, tâm tình một đêm phát nhanh khẳng định rất dễ chịu, dù sao ba mẹ cô đều đã ly hôn, đã lâu không có nhìn qua cô, nhưng vấn đề là, thân thể này không phải là kẻ có tiền bình thường mà hình như là một nữ phụ ác độc trong một quyển cầu huyết Mary Sue tổng giám đốc văn!

Quyển sách này cô mấy năm trước đã xem qua, khi đó trẻ tuổi không hiểu chuyện, liền thích xem loại ngược thân ngược tâm bá đạo tổng giám đốc văn này, nữ chủ được sắp đặt đúng chuẩn cô bé lọ lem, không sai, chính là cái loại tiểu viên chức trong công ty lớn bình thường cực kì bình thường bị người ta thét đến uống say. Không, nữ chủ cũng không bình thường, bởi vì cô ta có hào quang Mary Sue.

Mà nam chủ vừa vận chính là tổng giám đốc công ty đa quốc gia, trong một lần trên đường mở hội nghị, bị nữ chủ chân tay vụng về đụng phải, rất tốt, nữ nhân tươi mát thoát tục này thành công khiến cho hắn hứng thú.

Kế tiếp theo tự nhiên là một trận mạnh mẽ chiếm đoạt, nữ chủ ngoài miệng kêu không cần, nhưng thân thể thì thành thật, ngược thân sau đó lại ngược tâm, hai người hiển nhiên liền HE, mà thân thể hiện tại của cô, căn cứ vào ký ức, chính là bên trong nữ phụ tàn nhẫn độc ác nhưng vụng về ngốc nghếch kia!

Nữ phụ sinh ra trong hào môn thế gia, cùng nam chủ là thanh mai trúc mã, đương nhiên, cô một mình cho rằng là thanh mai trúc mã, kỳ thật nam chủ không để ý tới cô, nhưng cũng không gây trở ngại tới lòng điên cuồng yêu say đắm nam chủ của cô, một lần nọ trong quá trình nam chủ du học nước ngoài, công ty gia đình nam chủ xuất hiện biến cố rất lớn, cần gấp tiền vốn quay vòng, lúc bấy giờ nữ xứng nghe trộm được chuyện này, liền điên cuồng cầu ông nội hỗ trợ, ông nội nữ phụ cũng đặc biệt yêu thương cháu gái, hiển nhiên liền mượn cơ hội cho hai nhà đính hôn, cũng coi như liên hôn thương nghiệp, cứ như vậy, nam chủ còn đang ở nước ngoài đọc sách đã bị người ta gạt định rồi hôn.

Chờ sau khi hắn về nước, khi biết sự việc cũng không có phản đối, về phần có phản đối hay không cũng chỉ có mình hắn biết, nhưng sau vẫn cùng nữ phụ kết hôn, có thể xem như một vụ liên hôn thương nghiệp, rốt cuộc trong giới này phần lớn đều là loại tình huống này, nên cho nữ phụ tôn trọng hắn đều cho, nhưng đêm tân hôn, nữ phụ gấp gấp chờ không nổi liền quyến rũ đối phương, sau đó thành công bị nam chủ ghét bỏ.

Sau đó, đối xử với cô càng thêm lạnh nhạt, nhưng mà nữ phụ không cam lòng, vẫn luôn cuốn lấy nam chủ, kết quả sau đó nam chủ một câu cũng không muốn nói với cô. Có điều, nữ phụ này là người tàn nhẫn độc ác, sau khi phát hiện nam chủ có ý đối với nữ chủ, tạt axit gì đó, bắt cóc, vân vân, một loạt việc náo loạn cô đều đã làm, cuối cùng đương nhiên là làm bia đỡ đạn.

Theo tiến triển hiện tại, nam chủ hẳn là chưa gặp được nữ chủ, có thể đêm qua, nữ phụ đã không từ bỏ ý định muốn hạ thuốc nam chủ, sau đó đương nhiên không thực hiện được, lại còn bị nam chủ phát hiện, cuối cùng, trợ lý kia của nam chủ vừa mới đưa giấy thỏa thuận ly hôn, rõ ràng là, nam chủ bây giờ một câu cũng không muốn nói với cô.

Hiện tại nam chủ còn chưa có chuyện ra ngoài, nhưng sau khi gặp nữ chủ khẳng định sẽ chuyển ra ngoài, nhưng chuyển hay không chuyển cũng không sao cả, rốt cuộc, đối phương ba ngày hai đầu đi công tác, trở về liền vào thư phòng, nữ phụ cũng không nhìn đến hắn vài lần.

Nhìn giấy thỏa thuận ly hôn trước mặt, nghĩ tới những gì trợ lý Chung kia vừa nói, rõ ràng, nhất định là muốn để cô đề ra điều kiện, Thẩm Huyền nhanh chóng kiểm tra sổ dư trong thẻ của nguyên chủ, đến khi nụ cười trên mặt dần đọng lại.

Ông nội nguyên chủ mỗi tháng đều sẽ cho cô năm trăm vạn, nhưng với nguyên chủ còn chưa đủ dùng, thường xuyên đem một ít hàng hiệu bán trên mạng, còn bị người ta nghi ngờ bên ngoài là nữ nhân vợ vét tiền, nhưng cô vẫn là làm không biết mặt, bán túi giả trên trời cùng vòng cổ kim cương, cho nên sổ dư trong thẻ hiện tại chỉ còn lại có năm mươi vạn, tháng này đã tiêu tròn sáu trăm vạn, còn không bao gồm thẻ tín dụng gì đó.

Thẩm Huyền ôm ngực hít hà một hơi, cảm giác một đêm phát nhanh tuy rất thích, nhưng điều kiện tiên quyết là cô có mạng này để hưởng thụ.

Hôn chắc chắn là muốn ly, cô làm sao có thể làm chậm trễ nam nữ chủ ngược thân lại ngược tâm, nhưng cũng không thể tẩy trắng, cái danh kết hôn lần thứ hai rất khó nghe, không nói tới vợ chồng phân chia một nửa tài sản, nhưng thế nào cũng phải lấy một chút chỗ tốt về, rốt cuộc lúc trước ông nội nguyên chủ cũng là cho công ty gia đình nam chủ một cái đại ân, chỉ là mấy năm gần đây tình hình ngày một xấu đi, chỉ là dĩ vãng mà thôi.

Nhưng mà muốn nhiều mà nam chủ không cho thì làm sao bây giờ?

Vậy muốn ít đi một chút là được, đối phương là trăm tỷ thân gia đại lão, nhất định sẽ không keo kiệt như vậy.

Thu lại giấy thỏa thuận ly hôn, cô nhanh chóng đem váy hai dây màu đen trễ ngực trên người thay bỏ, sau đó đi xuống ăn bữa sáng, nhìn tòa biệt thự xa

hoa này, lòng cô liền bùm bùm nhảy dựng lên, làm kẻ có tiền cảm giác cũng thật sướng, nam chủ gì đó, cho dù lớn lên đẹp thì sao, có thể ăn sao?

Được rồi, dù có thể ăn thì cũng là cho nữ chủ ăn, cho cô ăn chính là loại độc được muốn mạng người.

"Thứ lỗi cho tôi lắm miệng, phu nhân chính là quá nóng vội, có câu nói nói rất đúng, nóng vội thì không thành công."

Bưng bữa sáng lên, di Vương không nhận được khuyên bảo vài câu, bà chính là cảm thấy phu nhân dùng phương pháp sai lầm, bằng không cũng sẽ không thành như vậy.

Một bên miệng uống sữa bò, Thẩm Huyền nhìn vào mắt đôi phương, đều đều gật đầu, "Cảm ơn di Vương, cháu đã hiểu."

Dứt lời, người ở sau liền nhìn chăm chăm thiếu nữ biểu tình bình tĩnh trước mắt, nhưng bà cũng không có tin tưởng lời Thẩm Huyền nói, nói cho cùng thì cô đã cố chấp lâu như vậy, sao có thể nói sửa liền sửa.

Ăn bữa sáng xong, Thẩm Huyền liền trở lại phòng kiểm tra tài sản cô sở hữu hiện tại, vốn dĩ muốn đem phòng đối phong cách trang hoàng, nhưng nghĩ đến bản thân lập tức sẽ ly hôn, đổi đi cũng vô dụng.

Nguyên chủ thật biết tiêu tiền, sau này căn bản là không có tiền mặt gì cả, nhưng có thể tin dụng vẫn có thể dùng, chẳng qua Thẩm Huyền vẫn tương đối thích tiền mặt, như vậy cô mới có cảm giác kiên định.

Một lần nửa đêm từ quần áo đầy quần áo gọi cảm nhét vào trong rương, lại nhìn từng hàng giày cao gót, có đôi thậm chí còn chưa đi qua, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy đau đầu, mấy cái này khi nào thì cô đi đây.

Sửa sang phòng hồi lâu, lại đem giấy thỏa thuận ly hôn nhìn thêm lần nữa, chờ tới buổi tối khi di Vương kêu ăn cơm thì cô mới đi ra ngoài, nhưng vừa đến cầu thang, cô liền phát hiện một việc, nam chủ đã trở lại!

Trợ lý Chung kia cũng ở đó, lúc này đang báo cáo cái gì đó, trên bàn bày bảy tám món ăn, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang ngồi trước bàn, tổ hợp ngũ quan lạnh lùng, ngực cài một cái khuy áo, gọi cảm mà cảm dục, có lẽ do khí tràng quá mức mạnh mẽ, chẳng sợ nhắm vào liếc mắt một cái, Thẩm Huyền lập tức thu hồi ánh mắt.

Quả nhiên là mặt nam chủ, nhưng mà vẫn nên để lại cho nữ chủ hưởng dụng đi.

"Khụ khụ--"

Cô ho nhẹ một tiếng rồi cầm giấy thỏa thuận ly hôn không nhanh không chậm đưa tới.

Người đàn ông vẫn chưa ngẩng đầu lên, biểu tình vẫn lạnh lùng như cũ, trái lại trợ lý Chung đứng bên cạnh đang báo cáo công việc mắt không nhìn được nhìn cô gái mặc áo hồng nhạt tay nắm nhiều lần, chỉ cảm thấy hôm nay phu nhân dường như có chút kỳ quái, chẳng lẽ là bị chuyện giấy thỏa thuận ly hôn làm cho kích thích?

Một tay đem giấy thỏa thuận ly hôn đặt lên bàn, Thẩm Huyền nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mặt nói: "Muốn tôi ly hôn liền có thể, năm biệt thự ở trung tâm thành phố, một trăm triệu tiền mặt, khi nào chuyển tiền tới, tôi liền ký tên."

Trợ lý Chung: "..."

Giọng nữ thanh thúy vang lên trong phòng ăn, ánh đèn trên đầu hình như có chút chói mắt, trợ lý Chung về mặt quái dị nhìn cô gái trước mắt.

Gặp người ta không nói lời nào, tưởng bản thân còn ra giá quá cao, cũng không nghĩ tới nam chủ cư nhiên lại nhỏ mọn như vậy, nhưng mà trong sách không gì cũng cho nữ chủ vùng tiền như rác.

"Được rồi, tôi không cần là được chứ gì, giá tiền, một trăm triệu tiền mặt thì có thể chứ!" Trên khuôn mặt nhỏ của cô hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Phòng ăn vẫn vô cùng im lặng như cũ, nhưng mà người đàn ông trước bàn ăn ánh mắt sâu kín nhìn giấy thỏa thuận ly hôn trước mặt, vẫn không ngẩng đầu.

Thấy người kia không nói lời nào, Thẩm Huyền nhủ nhủ mảy, tức khắc đập một cái lên bàn: "Sáu ngàn vạn, tuyệt đối không thể ít hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cảm ơn ông chủ

Edit: Quất Không Chua

Trợ lý Chung có chút kỳ quái nhìn cô gái đối diện, phu nhân nhất định là bị việc Mục tổng muốn ly hôn kích thích, cơ mà phương thức lạt mềm buộc chặt này thực sự cũng quá cũ rồi.

Thấy người kia vẫn không nói lời nào, Thẩm Huyền chỉ đành kéo ghế ra ngồi xuống, một tay để lên bàn ngắm nghía chiếc bút, sắc mặt cũng không tốt mấy, "Sáu nghìn vạn đã là kịch rồi, anh còn muốn thế nào?"

Di Vương yên lặng bụng đồ ăn lên, rồi lại yên lặng lui về phòng bếp.

"Anh tùy tiện mua một chiếc xe cũng xấp xỉ 6 nghìn vạn, số tiền tôi muốn này quá phàn lăm à? Lúc trước ông nội tôi còn giúp nhà anh, tuy sau đó chúng ta cũng kết hôn, nhưng từ trước tới nay anh có coi tôi là vợ bao giờ không, anh thì không sao, còn tôi lại lãng phí cả thanh xuân, thanh danh kết hôn lần hai khó nghe lắm nhé, chẳng lẽ tôi còn chẳng được trả cho chút phí tổn thất tuổi xuân à?"

Thẩm Huyền càng nói càng đau đầu, thật sự chưa từng gặp qua nam chính nào lại nhỏ mọn đến vậy, cô còn tưởng đối phương sẽ trực tiếp xé một tờ chi phiếu xuống bao cô rút ra, giờ ngay cả phí ly hôn cũng không chịu cho!

"Dù sao tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, nếu không có sáu nghìn vạn, đánh chết tôi cũng không ký!" Cô đập một cái lên bàn, rồi sau lại rút xuống yên lặng xoa xoa mấy cái vào chân bàn.

Trợ lý Chung bỗng có xúc động muốn tìm bác sĩ tâm lý đến.

Phu nhân điên rồi!

Cô gái mặc áo thun hồng nhạt rộng thùng thình, hai chân xinh xinh bắt chéo nhau, tay thì xoay bút, lớp trang điểm tinh xảo cũng không còn, giờ khuôn mặt mộc nhỏ nhắn đang ngược lên tràn ngập bất mãn

Không mặn không nhạt liếc người đối diện một cái, Mục Đình buông đũa, vừa chỉnh cổ tay áo vừa đi thẳng lên tầng, thanh âm không chút độ ấm, "Tôi cho cô thời gian ba ngày, suy nghĩ rõ ràng."

Người kia đi rồi, còn Thẩm Huyền vẫn đang sững sờ ở dưới, cái gì mà suy nghĩ rõ ràng, là cô muốn nhiều hay muốn ít sao?

Chợt đứng dậy, cô vội vàng chạy theo, "Tôi nghĩ rất rõ rồi, đương nhiên nếu anh cảm thấy số tiền tôi muốn ít quá, cho tôi nhiều thêm chút tôi cũng đâu ý kiến, chúng ta kết hôn cũng ba năm rồi, anh thì vẫn suốt ngày lạnh lùng chuyên chế với tôi, biết tâm lý tôi có bao tổn thương không?"

"Rầm——"

Cửa thư phòng đột ngột khép lại, thiếu chút nữa đụng phải mũi của Thẩm Huyền. Cô lùi ra sau vài bước, nhìn chằm chằm cánh cửa trước mắt, hận không thể cho nó mấy đạp. Sao lúc đọc truyện cô lại cảm thấy nam chính này thật đáng yêu được cơ chứ?

"Dù sao lời tôi cần nói cũng nói rồi, không có sáu ngàn vạn, anh đừng hòng ly hôn, dù có chết tôi cũng phải quần lấy anh cả đời!"

Nói ra mấy lời kiên quyết về phía cánh cửa xong rồi, cô lại trừng mắt nhìn trợ lý Chung bên kia, sau mới xuống tầng dùng cơm, còn suy nghĩ thì, có cái gì mà suy nghĩ, không trả tiền đừng hòng ly hôn!

Ho nhẹ vài tiếng, trợ lý Chung vào thư phòng, nhìn người đứng trước tủ rượu, vừa chậm rãi bước tới vừa thấp giọng nói: "Tôi lăm miệng thêm một câu, thật ra Mục tổng ngài cũng nên suy nghĩ kĩ càng, giờ tình hình lão gia tử ngày ngày đều nguy hiểm, nếu ngay lúc này ngài lại ly hôn, truyền đến tai lão gia tử, thân thể ngài ấy sẽ càng không ổn."

Dùng kẹp gấp hai viên đá bỏ vào ly, theo dòng rượu vang đỏ từ từ chảy vào, người đàn ông hơi nhíu mày, bộ dạng vẫn không mang theo bất cứ cảm xúc nào.

Trợ lý Chung nuốt nước bọt, đánh bạo nói: "Ngài nếu không ngại thì cứ nhẫn nại một thời gian trước, chờ thân thể chủ tịch tốt lên rồi, ly hôn với phu nhân cũng không muộn."

Nhấp một ngụm rượu vang đỏ, Mục Đình xoay người nhìn mắt trợ lý Chung, người sau lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, cúi đầu, hẳn thực sự không nhận hối lộ từ chỗ phu nhân mà.

Tùy cả hai ở cùng trong một tòa biệt thự, nhưng lại cứ như hai thế giới cách biệt, Thẩm Huyền thế nào cũng không thấy nam chính đâu, sang ngày hôm sau mới nghe di Vương nói, người kia đi công tác rồi!

Đi công tác cũng tốt, cô cũng không muốn ngày ngày dùng chung phòng với đối phương, cô suy nghĩ thật lâu mới hiểu được ý của anh ta, tốt xấu gì vẫn là nam chính, chắc hẳn là sĩ diện, cảm thấy số tiền cô muốn ít quá, nên mới bảo suy nghĩ lại cho rõ ràng.

Một khi đã thế, vậy cô sẽ đòi thêm mấy nghìn vạn nữa, cũng lấy luôn tòa biệt thự này về tay, nam chính sẽ không thấy ít nữa chứ?

Nghĩ vậy, cô lập tức bảo di Vương tìm người tới sửa chữa phòng mình một chút, đổi thành phong cách tự nhiên, chỗ tốt của cô tiền chính là vĩnh viễn không cần xem giá, tùy tâm xài tiền, hoàn toàn không có áp lực.

Cơ mà cô cũng không bị cảm giác phát nhanh này làm choáng đầu. Chỉ cần một ngày chưa ly hôn, cô vẫn chìm trong nguy cơ phải làm vật hi sinh, đây vốn là tiểu thuyết Mary Sue cầu huyết tiêu chuẩn, nam một hai ba bốn năm sáu đều thích nữ chính, cuối cùng nữ phụ bị nam hai tổng vào ngục giam, tra tấn đến chết, muốn bao nhiêu thảm liền có bấy nhiêu thảm. Cũng không biết khi nào nam chính mới về, giữa lúc này, cô nhận được cuộc gọi của bạn nguyên chủ, tục ngữ nói, bên cạnh mỗi nữ phụ độc ác đều có quân sư đầu cầu, Lục Tổ Tổ chính là người như vậy, toàn tâm toàn ý vì nữ phụ bày mưu ra kế, nhưng cuối cùng cả hai đều thành vật hi sinh.

Điện thoại vang lên khi Thẩm Huyền đang đắp mặt nạ, có tiền là phải trang điểm mỗi ngày, đây mới là cuộc sống đẹp đẽ.

"Huyền Huyền không tốt rồi, nhà thiết kế đào được lần trước cho chúng ta leo cây rồi!"

Nghe giọng nói bên kia điện thoại truyền đến, Thẩm Huyền dựa vào ghế, thưởng thức phong cảnh vườn hoa bên dưới, "Thật à?"

Ngữ điệu nhẹ nhàng này khiến người bên kia càng thêm nóng nảy, "Cậu lại cãi nhau với Mục tổng à?!"

Thẩm Huyền: "Cậu cảm thấy hẳn sẽ nói chuyện với tớ sao?"

Nguyên chủ thật ra làm lên rất âm, khổ cái là đối phương chẳng thèm để ý.

Cảm thấy cũng na ná vậy, Lục Tổ Tổ lại thần thần bí bí nói: "Chẳng lẽ lần trước cậu hạ được thất bại?"

Thân là quân sư đầu cầu của nữ phụ, đối phương đương nhiên biết việc này, Thẩm Huyền chậm rãi lấy một quả nho nhét vào miệng, nhìn di động nói: "Cậu thấy bộ dáng này của tớ có giống như thành công không?"

"..."

Đầu bên kia yên tĩnh một lúc, Thẩm Huyền cũng rất bất đắc dĩ, nữ phụ thân là thiên kim hào môn, tất nhiên cũng là một người tài cao, nhưng điều khó hiểu là, nữ phụ học thiết kế trang sức, cơ gì lại đi bán quần áo?

Không sai, nữ phụ cùng Lục Tổ Tổ chung tay mở một phòng làm việc, tiến quân vào thị trường giới trẻ, đối với người đã xem toàn bộ quyền sách là Thẩm Huyền mà nói thì cô đương nhiên biết tại sao tác giả lại đặt ra tình huống kì quái này, bởi vì nữ chính người ta chính là một nhà thiết kế quần áo, cuối cùng mở ra con đường sự nghiệp, dưới sự trợ giúp của nam chính và dàn nam phụ, một mạch thăng cấp đánh quái, trở thành nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, mà nữ phụ, chính là chướng ngại vật trong quá trình thăng cấp ấy, sau này nữ phụ còn lấy trộm thiết kế của nữ chính để phòng làm việc của mình sử dụng, lúc bị vạch trần thì đương nhiên nơi nơi bị vả mặt và phi nhổ, lúc đọc sách thì sướng đấy, nhưng Thẩm Huyền hiện giờ chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu.

Càng nghĩ càng thấy con đường phía trước sao dài quá, cốt truyện đều xoay quanh nữ chính, có vài thứ không phải ly hôn là có thể giải quyết được, nhưng cô cũng không sợ, càng lắm thì sống mái một phen, càng lắm thì mười tám năm sau lại là một hảo hán!

"Lần trước đã thảo luận giá cả tốt với nhà thiết kế kia rồi mà, sao đột nhiên hẳn lại không nhận nữa?"

Trong nghề này, dù vẫn chưa ký hợp đồng, nhưng loại hành vi bỏ bom này cũng vô cùng bị kiêng kị.

Người bên kia điện thoại cũng thờ dài, "Còn không phải do anh họ cậu à, hẳn ta rõ ràng đang nhắm vào cậu."

Không nói gì, Thẩm Huyền đầu đầu không thôi kéo mặt nạ xuống, thân ở trong hào môn, lục đục một hai khẳng định phải có, trong nhà nữ phụ có một anh họ, tuy anh họ này đang học quản lý công ty, nhưng ông nội nguyên chủ lại đặc biệt tốt với cô, người kia đương nhiên sợ lão gia từ khi chết giữ miếng, lúc này liền ngầm chèn ép nữ phụ, đối nghịch với cô mọi nơi.

"Vây đi, cậu tới đây nói rõ ra, tớ cũng có một số việc nói."

Thẩm Huyền cũng nghiêm túc lên, nếu cô đã thành nữ phụ, tất nhiên không thể ngồi chờ chết.

Nghe vậy, người bên kia điện thoại bất đắc dĩ nói: "Bà cô à, cậu đùa tớ sao? Tớ đâu dám tới nhà cậu."

Dứt lời, Thẩm Huyền có chút sững sốt, nơi này cũng coi như là nhà nam chính, từ trước tới giờ hẳn đều không cho nữ phụ mang bạn bè về.

Đột nhiên có chút bất đắc dĩ, quả nhiên vẫn phải ly hôn trước, nếu không làm cái gì cũng bị bó buộc. Sau khi ngắt điện thoại, Thẩm Huyền mới cùng đối phương nói chuyện phiếm trên mạng.

Thẩm Huyền cũng học thiết kế, nhưng trước kia cô vừa mới ra trường, mới làm ở một công ty còn chưa được bao lâu, không mấy chắc chắn về trình độ của mình, chỉ là gần đây người trong phòng làm việc của nữ phụ đã vội vã muốn có bản thiết kế, để tháng sau ra mắt, giờ cần mau chóng tìm một nhà thiết kế, tri hoãn thêm sẽ lỗ thêm tiền, phải biết rằng phòng làm việc mỗi ngày cũng cần không ít tiền để hoạt động.

Sau đem sự việc cùng Lục Tô Tô thương lượng một chút, đôi phương nói thật là không thể ra mắt, chỉ vài bản vẽ sử dụng được, trước kia nữ phụ đều mặc kệ những việc này, Thẩm Huyền cũng không phát biểu phần lớn ý kiến, cô đối với việc hoạt động này cũng không rõ mấy, chỉ là thử tìm kiếm linh cảm của mình.

Hôm nay Thẩm Huyền đọc sách, kỹ năng của cô không đủ phong phú, học nhiều luyện nhiều là chân lý, cho đến khi ngoài cửa vang lên mấy tiếng bước chân, một người đàn ông mặc bộ đồ đen vừa bước đến, vừa cời cà vạt, nhìn thấy ghế sofa mới được bày trong phòng khách thì ánh mắt dừng một chút.

Ghế sofa trắng sữa cực kì to rộng, dù hai người nằm cũng vẫn dư dả. Lúc này, một cô gái mặc đồ ngủ đen đang nằm trên đó, lật xem quyển sách trước mặt, quần ngủ rất ngắn, lộ ra một đoạn đùi trắng nõn, đôi chân nhỏ thính thoảng còn đang đưa, có lẽ là nghe được tiếng người, cả đầu sau đó mới chuyển động.

Nhìn nhau, thấy đột nhiên có người, Thẩm Huyền vội vàng kéo cái gối ôm bên cạnh qua ôm vào trong ngực, ho nhẹ một tiếng, "Tôi... Tôi thấy màu ghế sofa trước không đẹp lắm, liền trực tiếp đổi."

Người đàn ông không nói gì, hiển nhiên là vừa đi công tác trở về nên hơi mệt, tùy tay cời áo khoác xuống cầm trên tay, lập tức đi lên tầng.

"Ài, anh đừng có đi, chúng ta nói chuyện ly hôn trước đã? Tôi đã nghĩ kĩ rồi, năm tòa biệt thự, bao gồm cả tòa này, thêm năm trăm nghìn vạn tiền mặt, yên tâm, tôi không cần cô phần của anh, thế nào, đủ chưa?" Thẩm Huyền vội vàng hô lên với bóng lưng kia.

Người kia đi đến cầu thang bỗng nhiên bước chân ngừng lại, môi mỏng hé mở, "Nói sau."

Thẩm Huyền: "..."

Nói sau này có ý gì? Chẳng lẽ hẳn không muốn ly hôn nữa? Hay là cô ra giá quá cao?

"Anh đợi đã, nói sau là ý gì, tại sao phải nói sau, chẳng lẽ anh không biết thanh xuân của con gái quý giá bao nhiêu sao? Anh mượn của tôi một ngày, tôi lại già hơn một ngày, về sau nhớ không tìm được đàn ông tốt thì làm sao, anh phụ trách được chắc?"

Nghe tiếng "lộc cộc" đuổi theo đằng sau, người vừa mới lên tầng bắt chợt dừng bước, xé xuống một tờ chi phiếu từ túi áo khoác, chân mày nhíu lại, "Câm miệng."

Thẩm Huyền: "..."

Nhìn tờ chi phiếu trước mắt, cô chậm rãi nín thở, tay làm dáng OK, sau đó len lén nhận lấy, "Cảm ơn ông chủ!"

Cô thích loại người một lời không hợp liền lấy tiền đập người!

Quất có đôi lời muốn nói: Định chính lại là lịch update là thứ 7 hoặc chủ nhật nha các nàng. Cảm ơn Ethyl khá ái đã giúp ta *ôm ôm*.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hẳn không chịu ly hôn

Edit: Quất Không Chua

Beta: Ethyl Elther

Nhìn ánh mắt trong veo của cô gái trước mặt, Mục Đình hơi nhíu mày, tùy tay nới lỏng cà vạt rồi trực tiếp rời đi, bộ dáng lạnh lùng không có bất cứ cảm xúc gì, phút chốc đã biến mất nơi cuối hành lang.

Đã ôm chi phiếu trong ngực, Thẩm Huyền đương nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng, sau đó liền nhanh như chớp chuẩn về phòng, đóng cửa thật cẩn thận, đến khi cô nhìn thấy số tiền trên chi phiếu, đồng tử hơi co lại, trong lòng ầm ầm ầm nhảy nhót.

Sáu nghìn vạn!!!

Không ngờ lại là sáu nghìn vạn!!!

Không hổ là nam chính tổng giám đốc văn, vừa ra tay đã khác người!

Chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, Thẩm Huyền chỉ thấy tim mình đập thật nhanh, rất lâu vẫn không thể bình phục, cô cẩn thận cất kỹ tám chi phiếu. Hết như đang nằm mơ ấy, cô thích loại cảm giác bị người ta dùng tiền vũ nhục này cực, thêm vài lần nữa là cô giàu rồi!

Chẳng qua, tại sao nam chính lại không muốn ly hôn?

Thoát khỏi tâm tình kích động rồi, Thẩm Huyền không nhịn được mà suy nghĩ đến đủ thuyết âm mưu, mấy hôm trước còn cho người đưa giấy tờ ly hôn đến, giờ lại đột nhiên không chịu ký tên, tuyệt đối không phải vấn đề về tiền, có gì mờ ám bên trong.

Anh ta bảo nói sau, rõ ràng đang muốn kéo thời gian, nhưng cô mà kéo cũng không nhanh nổi, không biết cốt truyện đã bắt đầu chưa, nếu không ly hôn thì sẽ bị cuốn vào cốt truyện, cũng tức là cô sẽ bị đàn nam phụ lôi ra làm bia đỡ đạn!

Chẳng lẽ thật sự không thể sửa đổi cốt truyện sao?

Bỗng có chút bất an, cô thấy đầu tiên phải đi thăm dò tiến độ phát triển của cốt truyện đã, nghĩ xong liền lập tức gửi tin nhắn cho Lục Tổ Tổ, đối phương nhanh chóng trả lời.

Lục Tổ Tổ: Tô Họa là ai?

Thẩm Huyền: Một người có khả năng uy hiếp đến hôn nhân của tớ, trong vòng một ngày, tớ muốn tất cả tư liệu về cô ta. [bộ xương khô]

Lục Tổ Tổ: Ok!!!

Không biết tại sao nam chính lại không muốn ly hôn nữa, nhưng tiền thì đã lấy rồi, cô đương nhiên phải thực hiện lời hứa, tuyệt đối không thể lại kéo dài thêm.

Tuy đối phương không có ý muốn nói chuyện với cô, cả ngày cũng chẳng thấy nổi bóng, nhưng tất nhiên Thẩm Huyền vẫn có cách tạo cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, cô thay đồ thể thao chờ ở nơi nào đó trong khu biệt thự, quả nhiên, không bao lâu đã thấy một người đàn ông mặc áo thun đen chạy tới, trên cổ còn vắt một cái khăn lông trắng, đường cong cơ cánh tay mượt mà rắn chắc, dáng người to lớn kia khiến mặt cô khó hiểu mà đỏ lên. Bình tĩnh, cô phải bình tĩnh, mình còn trẻ, chỉ cần có tiền, thân thể tuổi trẻ gì còn tìm không thấy!

Hết như không nhìn thấy cô, người đàn ông vẫn chạy thẳng về trước, Thẩm Huyền vội vàng chạy theo, "Mục tổng, chúng ta nói chuyện ly hôn chút đi?"

Tốc độ người đàn ông vẫn đều đều vậy, nhưng Thẩm Huyền đuổi theo lại có hơi mệt rồi, sáng sớm vốn luôn rất mệt, chân đối phương còn dài, cô phải tăng tốc mới đuổi kịp được.

"Tiền tôi đã lấy, nhất định sẽ giữ lời, giờ chỉ cần anh ký tên vào, từ nay về sau tôi sẽ không quấy lấy anh nữa, đường ai nấy đi, gặp nhau chỉ còn là người qua đường!"

Mặt trời chỉ vừa mới nhô lên, trong không khí vẫn còn chút hơi nước, nghe giọng nói riu rít đằng sau, Mục Đình chỉ im lặng, trên mặt cũng không có bất cứ cảm xúc gì, dường như không định nói chuyện với cô.

"Là anh nói muốn ly hôn, giờ lại nói không muốn, tôi là trò đùa của anh đấy à?"

Thẩm Huyền thở hổn hển chạy theo sau, mấy công nhân quanh đài phun nước thỉnh thoảng lại nhìn sang. Có lẽ là thật sự không thể chạy thêm nữa, cô thở dốc, vừa lau mồ hôi trên trán vừa tìm chỗ nào ngồi.

"Mục tổng, anh không thể nói mà không giữ lời chứ!"

Cô thở hổn hển gọi với về phía người đằng trước, nhưng bóng dáng cao lớn kia đã biến mất tầm nhìn rồi, chỉ còn Thẩm Huyền mặt mày trắng bệch ngồi ở ven đường lau mồ hôi, chạy một vòng, cái mạng già này của cô suýt nữa bay màu rồi.

Không biết đã qua bao lâu, Thẩm Huyền mới rời khỏi khu biệt thự này, chờ đến lúc cô về đến nhà, nam chính đã tới công ty, cũng chỉ còn đi Vương vội vàng chuẩn bị bữa sáng cho cô.

Lúc này còn ăn sáng cái gì, Thẩm Huyền tắm rửa rồi đi ngủ luôn, cô không biết sức mạnh của cốt truyện lại đáng sợ vậy đấy, rõ ràng nam chính đã nói muốn ly hôn, giờ lại không chịu, đây tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt gì.

Lại ngủ một giấc, rồi dậy ăn chút gì, Lục Tổ Tổ rất nhanh đã xuất hiện, hình như cô sợ Mục Đình có nhà, nhưng Thẩm Huyền dám kêu cô tới đây, tất nhiên là vì biết ban ngày người kia luôn ở công ty, hơn nữa đi Vương cũng đang bận làm việc trong phòng bếp.

Có lẽ nam chính không nhầm chán đến mức lắp camera giám sát ngoài biệt thự đâu, sau khi lặng lẽ mang Lục Tổ Tổ lên tầng rồi, Lục Tổ Tổ cũng thờ phào nhẹ nhõm, ném túi văn kiện trong tay cho cô.

"Tớ phải mạo hiểm lắm mới dám tới đây đấy, nói đi, từ khi nào mà phong cách của cậu lại thành thế này?" Lục Tổ Tổ tò mò nhìn căn phòng gần gũi với

thiên nhiên của cô.

Thắm Huyền vừa ngồi trên giường cắn táo ngồi vừa mở túi văn kiện kia ra, thứ đầu tiên lọt vào mắt chính là ảnh chụp của một cô gái, bộ dáng khá thanh tú, tuy mới đầu nhìn qua cũng không phải quá kinh điển, nhưng không hiểu sao lại khiến người ta thấy rất gần gũi, đặc biệt là khi cười lên, trong sách viết: khi Tô Họa nhòe miệng cười, như có cơn gió mát thổi qua trái tim nam phụ, nhìn ảnh thì thấy cũng đúng thật.

Trên tư liệu ghi rõ nữ chính vẫn làm ở công ty nam chính, chỉ là một nhà thiết kế nhỏ, vừa mới ra trường, không chút nổi bật, vậy chắc nữ chính chưa gặp được nam chính rồi. Bởi vì sau khi gặp được nam chính, nam chính bị khí chất thoát tục tươi mát của cô ấy hấp dẫn, nên điều Tô Họa điều đến bên mình, cũng tăng tiền lương.

Mà hiển nhiên, nữ chính cực kì không tình nguyện, người ta có sự nghiệp riêng đấy, mục tiêu của Tô Họa là trở thành nhà thiết kế đẳng cấp thế giới, sao có thể bằng lòng làm thư ký cho tổng giám đốc, ngược thân lại ngược thân nam chính một hồi, nữ chính thoát khỏi nam chính rồi cùng bạn mở một phòng làm việc nhỏ, nam chính yên lặng hỗ trợ, một đường lên như điều gặp gió, tiền đồ vô hạn, sau cùng trở thành nhà thiết kế nổi danh số một thế giới.

Lúc đọc truyện thích cực, nhưng đến khi rơi vào tình cảnh éo le như giờ, Thắm Huyền mới thấy nó đáng sợ thế nào, trời mới biết hào quang nữ chủ Mary Sue nguy hiểm bao nhiêu, hôn này cần ly ngay và luôn.

"Đúng rồi, cậu tìm được nhà thiết kế nào nữa chưa?" Cô buông tư liệu hỏi.

Lục Tổ Tổ nhún vai, nghịch lộn tóc xoắn nâu nâu dưới tai, "Anh họ cậu vẫn luôn giờ trò quý sau lưng, nào có tìm được người nhanh thế, nhưng tên đã lên đây, nếu mấy bản thiết kế kia không sớm được phê duyệt rồi ra mắt, sau này sợ sẽ càng phiền phức."

Nghe vậy, hàng mày của Thắm Huyền hơi nhăn lại. Mặc kệ, cô không thích chơi trò lục đục với nhau gì đó đâu, ngày mai về nhà mách ông nội nguyên chủ, để xem đáng ấy còn tẩy mấy tay chân thế nào, thuận tiện nói vụ ly hôn luôn, dẫu sao thì đây cũng không phải việc nhỏ.

"Đúng rồi, Tô Họa này là ai vậy, chẳng lẽ là tiểu tình nhân mới mà Mục Đình bao dưỡng?" Lục Tổ Tổ bỗng nghiêm túc sáp đầu lại gần.

Miệng cắn táo, Thắm Huyền nhướn mày, "Giờ thì không nhưng rất nhanh thì phải."

"A, vậy thật không thể được! Mắt nhìn của Mục tổng kém thế cơ á, thứ tầm thường ngực nhỏ này, Mục tổng thấy thế nào mà lại thích cô ta?" Lục Tổ Tổ không thể tin nổi trừng mắt nhìn tấm ảnh. Nhưng điều càng kinh ngạc hơn là, Thắm Huyền chẳng hề tức giận, nếu là trước kia thì đã sớm nổi khùng.

Thắm Huyền liếc nhìn cô, im lặng, nguyên chủ trước cũng vì nghĩ vậy mà tâm lý bất ổn, bắt đầu đi tìm chết, nên cô phải ly hôn ngay khi cốt truyện còn chưa bắt đầu, sớm sớm né xa các đám nội dung cốt truyện này.

"Tớ nói cậu nghe này, tuyệt đối đừng âm ỉ chuyện này với Mục tổng, nếu không khẳng định anh ta sẽ nghĩ cậu đang gây rối vô cớ, thế thì con tiện nhân kia sẽ càng đắc ý, cậu phải bày ra dáng vẻ chính cung, mặc kệ bọn ong bướm bên ngoài kia, chỉ cần cậu còn đó, thì bọn họ cùng lắm cũng chỉ là tiểu tam thôi."

Lục Tổ Tổ về mặt nghiêm túc nói, không biết nghĩ đến chuyện gì, cô tò mò hỏi: "Đúng rồi, tớ chưa từng thấy Mục tổng qua lại với phụ nữ bao giờ, thế mà lại bao dưỡng tiểu tình nhân, Tô Họa này rốt cuộc là thần thánh phương nào thế!"

Thắm Huyền gặm táo, thần nhiên nói: "Nhìn giờ đi, Mục Đình sắp về rồi."

Lục Tổ Tổ: "..."

Sắc mặt Lục Tổ Tổ hơi đổi, cô nhanh chóng cầm túi xách lên, chạy biến khỏi phòng như bị hồng thủy mãnh thú (*) đuổi sau không bằng.

(*) Hồng thủy mãnh thú: Con thú dữ và dòng nước lũ, tức là ví như những tai họa ghê gớm, đáng sợ.

Thấy vậy, Thắm Huyền vội vàng hô lớn với bóng lưng Lục Tổ Tổ: "Cậu đừng gây phiền phức cho người ta, cứ bình tĩnh, còn vụ nhà thiết kế tớ sẽ nghĩ cách!"

Sợ người kia không nghe được, Thắm Huyền lại nhấn tin cho Lục Tổ Tổ, tuyệt đối không được gây rối với nữ chính, nếu không khẳng định sẽ bị biến thành vật hi sinh, lúc lâu sau Lục Tổ Tổ mới nhăn lại một chữ ok.

Ngày mai về tìm ông nội, Thắm Huyền nhất thời có chút không biết mở miệng ra sao, nguyên chủ thích nam chính thế, giờ cô lại nói muốn ly hôn, phải tìm một cái cớ hợp lý mới được, mà có gì?

Về đi về lại, cả buổi trời vẽ bản thiết kế cũng không được ra cái gì, nam chính thì vẫn về đúng giờ. Trừ khi đi công tác, anh ta có về rất ít tham gia tiệc rượu tối, có điều boss lớn mà, bao giờ chẳng tùy hứng.

Chờ tới lúc dì Vương gọi ra ăn cơm, Thắm Huyền nhân tiện lấy đơn ly hôn ra luôn, lúc cô xuống, bên bàn ăn đã có người ngồi, quần áo thoải mái màu xám, đang thông thả ung dung dùng bữa, không hề để sự tồn tại của cô vào trong lòng.

Đặt tờ đơn lên bàn đánh "rầm" một tiếng, ánh mắt Thắm Huyền sáng rực nhìn người đối diện, "Mục tổng, hai ta phải nói chuyện nghiêm túc chút."

Ánh đèn trên đầu rất chói mắt, dì Vương bung một canh ra, nét mặt có chút vui mừng, cuối cùng phu nhân cũng học được cách nói chuyện với Mục tổng

sao cho tốt rồi.

"Chuyện ly hôn là anh đặt ra, tiền tôi cũng lấy rồi, anh lại đây cà đây dưa, thế là ý gì? Anh đùa tôi à?" Khuôn mặt nhỏ của Thẩm Huyền tràn đầy nghiêm túc.

Di Vương ngẩn người, ly hôn???

Người kia cảm cốc nước lên, giọng nói bình tĩnh, "Khi nào ly hôn tôi sẽ nói cho cô biết."

Nhìn dáng vẻ người kia vân đạm phong khinh(**), Thẩm Huyền cau mày, "Anh nói cho tôi biết? Anh xem tôi là cái gì thế? Anh nói ly hôn thì ly hôn, nói không ly hôn thì không, nếu cả đời anh không ly hôn thì tôi còn phải chờ anh cả đời à?!"

(**) Vân đạm phong khinh: nghĩa là mây gió điềm nhiên, ý chỉ lúc nào cũng luôn bình tĩnh, thản nhiên.

Mục Đình bỗng ngược mắt nhìn cô, đầu ngón tay khẽ động.

"Không phải, ý tôi là anh đừng có khinh thường người khác vậy, với cả không phải là tôi không muốn sống chung với anh, mà là anh không muốn sống tốt với tôi." Cô ho nhẹ một tiếng.

Nói xong, cô dường như cảm thấy tính cách của mình với nguyên chủ bây giờ có hơi chênh lệch, Thẩm Huyền lập tức kéo ghế ra ngồi xuống, siết chặt tay, hai mắt đỏ hồng nhìn người đối diện, "Đúng, tôi đã từng rất say đắm anh, nhưng giờ tôi thông suốt rồi, anh căn bản không coi tôi như một người vợ, tôi trong lòng anh còn chẳng bằng một thứ đồ trang trí!"

Người đàn ông tiếp tục dùng com, không thèm nâng mắt nhìn luôn.

Lần tức giận này có vẻ hơi lạ, trên mặt Di Vương cũng có chút kinh ngạc, dường như cũng không ngờ phu nhân lại có thể thông suốt, "Thật ra..."

"Tôi phải rất quyết tâm lắm mới cho ra một quyết định thế này, nhưng anh tự hỏi mình xem anh có coi tôi là vợ không? Từ khi kết hôn đến giờ anh vẫn luôn lạnh lùng chuyên chế với tôi, anh thấy có cặp vợ chồng nào chia phòng ngủ không?"

Mục Đình ngẩng đầu, sâu kín nhìn người đang lải nhải phía đối diện.

Nhìn nhau rồi, khuôn mặt Thẩm Huyền bỗng đỏ lên, vội vàng giải thích, "Ý tôi không phải là muốn ngủ chung giường với anh, là ý khác! Ý khác!"

Đôi lời của Quát: Cảm ơn Ethyl khá ái đã giúp ta beta chap này!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cô có bệnh

Di Vương lập tức trở lại nhà bếp với ánh mắt kỳ quái, còn thảnh thơi nhìn lại phía sau, bà cảm thấy phu nhân khẳng định đã chịu đủ kích rất lớn mới có thể thành ra như vậy.

“Mấy năm nay ta vì nguoi trả giá không ít.....”

“Chờ ông tôi sức khỏe chuyển biến tốt đẹp, cô được không ít tiền. Sắc mặt anh bình tĩnh.

Thẩm Huyền: “.....”

Một câu này, khiến cho cô liền nghẹn lời sững sờ ngồi ở kia, người đối diện vẫn như cũ không nhanh không chậm bỏ đồ ăn vào miệng, giống như vừa nãy một mình cô đang tức giận, cùng anh không có bất luận quan hệ gì.

Rõ ràng chỉ cần anh nói một câu là rõ sự tình, vì cái gì mà anh lại không chịu nói ra sớm chứ!

Hít sâu một hơi, không biết nên nói cái gì, mất nửa ngày mới điều chỉnh lại giọng của mình nói: “Vậy được rồi, tôi cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, tuy nhiên đây là chính anh nói, thời điểm ly hôn tuyệt đối không để tôi ít tiền.”

Cô chậm rãi gấp một miếng đồ ăn vào trong bát, nếu nam chính nói là cô sẽ được không ít tiền, lấy khả năng ra tay hào phóng của đối phương vừa mới được chứng kiến, bản thân nhất định có thể hưởng được rất nhiều tiền, như thế nào cũng không thiệt.

Chính là cái tính khí này thật sự là làm cho người khác không dám khen tặng, một hai phải bắt cô nói nhiều như vậy mới bằng lòng nhà ra một câu, nói sớm một chút thì anh sẽ mất một miếng thịt hay sao?

Bắt quá cô nhớ rõ ông của nam chính chết rất sớm nha, giống như chính là thời điểm nam nữ chính tương ngộ không bao lâu, lão nhân gia cả người đều là bệnh, hình như là vào một buổi tối qua đời, nam chính khi đó đang cùng nữ chính ăn cơm, kết quả đột nhiên nhận được điện thoại liền đi luôn, nữ chính còn suy nghĩ lý do miên man thật lâu, tuy nhiên sau khi biết được chân tướng lại bắt đầu tận tình an ủi nam chính, cứ như vậy chậm rãi tiến vào trái tim của nam chính.

Trong sách viết hình như là vào mùa hè, nếu là vào năm nay, thì cách mùa thu cũng liền không đến hai tháng nữa.

Trộm nhìn ánh mắt của người đối diện, thoát nhìn nam chính đối với ông của hắn tình cảm rất sâu nặng, nhưng chính mình cũng không thể nói, để cho anh quý trọng lão nhân gia trong thời gian còn lại, bằng không ngay sau đó liền bị người khác xem như bệnh nhân tâm thần mà bắt đi.

Tuy rằng hiện tại tạm thời không cần ly hôn, nhưng Thẩm Huyền cảm thấy vẫn là trước tiên cùng ông nội của nguyên chủ bàn bạc một chút, miễn cho đối phương về sau quá mức kinh ngạc.

Ăn cơm xong, cô lại tiếp tục vẽ xong bản thiết kế thời trang, nhưng mà tổng qua vẫn thấy thiếu chút gì đó, liền gửi cho Lục Tổ Tổ xem, chờ đến nửa đêm mà đối phương vẫn chưa có nhắn lại, hiển nhiên đối phương đã ngủ, thẳng đến ngày hôm sau mới trả lời tin nhắn đến.

Lục Tổ Tổ: Thiếu ý tưởng mới, quá mức đi theo phong cách kín đáo nhìn rất nóng nực, bắt quá mấy chi tiết nhỏ cũng không tệ lắm, cậu từ khi nào đã tìm được nhà thiết kế?

Không nói cho bạn tốt biết là chính cô tự vẽ, Thẩm Huyền cũng có chút thất bại, cô cũng cảm thấy thiếu điểm sáng tạo, có lẽ bản thân phải phá cách một chút.

Có lẽ là ngày hôm qua ngủ trễ, nên hôm nay cô ngủ một giấc đến tận giữa mới dậy, nghĩ đến còn phải trở về tâm sự với ông nội về chuyện ly hôn, Thẩm Huyền liền nhanh chóng vệ sinh cá nhân rồi chạy xuống lầu, vốn định nhìn xem hôm nay di Vương lại làm món gì ngon, nhưng mà cô lại nhìn thấy trợ lý Chung, cùng một người đàn ông trung niên đeo kính ngồi trên sofa dưới đại sảnh, cũng không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Nhìn người trên lầu mặc đồ thể thao màu lam đang đi xuống, trợ lý Chung lập tức đứng lên, phát hiện gần đây phong cách ăn mặc của phu nhân chính xác là thay đổi rất nhiều, khó trách Mục tổng lại có ý tưởng tìm bác sĩ cho phu nhân, hắn cũng cảm thấy phu nhân phi thường quý dị.

“Ông là……” Thẩm Huyền nhìn người dưới lầu bỗng ngăn ra.

Người đó lập tức tiến lên vài bước, quản lý Chung liền cười, rồi giới thiệu: “Vị này chính là bác sĩ tâm lý nổi tiếng quốc tế, Mục tổng lo lắng phu nhân gần đây chịu áp lực quá lớn, cho nên cố ý tìm bác sĩ đến đây cho ngài điều chỉnh một chút về tâm lý.”

Nghe vậy, bác sĩ nam cũng cười, rồi vươn tay ra, “Thẩm phu nhân, ngài khỏe.”

Thẩm Huyền: “……”

Câu này không vui ánh mắt đảo qua hai người này, biểu tình của cô cũng không tốt đẹp gì, cái gì mà bác sĩ cố vấn tâm lý, rõ ràng chính là bác sĩ tâm thần, nam chính đây là cảm thấy thần kinh của cô có vấn đề!?

Nghĩ đến nguyên chủ cùng mình có tính cách cùng hành động khác xa nhau, cô thay đổi chính xác là quá mức đột ngột, cho nên đối phương liền cho rằng cô bị bệnh tâm thần!

“Đợi một lát nữa tôi còn phải ra ngoài, lần sau lại nói.”

Cô nói xong liền hướng đến tiểu sảnh mà đi đến.

Phía sau bác sĩ nam bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, “Chỉ là tùy tiện hỏi mấy vấn đề mà thôi, sẽ không làm tốn nhiều thời gian của ngài.”

Quay đầu lại nhìn vào mặt đối phương một cái, Thẩm Huyền không nói gì, vẫn tiếp tục hướng tiểu sảnh đi tới, di Vương cũng vội vàng đưa cho cô một bát cháo.

Đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, bác sĩ nam trên mặt liền mỉm cười mang theo âm áp, làm người nhìn mặc danh có loại cảm giác hiện lạnh, liền như vậy bình tĩnh nhìn trước người mặt, “Bà Thẩm gần đây có thể hay không cảm thấy tâm phiền ý loạn?”

Múc lên một muỗng cháo rồi húp, Thẩm Huyền gật gật đầu, cô đương nhiên phiền lòng, có ai xuyên thành nữ phụ ác độc mà có thể không phiền lòng được.

“Vậy, chính ngài có hay không đang tin tưởng cái gì?” bác sĩ nam tiếp tục hỏi.

Không biết đây là cái vấn đề gì, Thẩm Huyền suy nghĩ, vẫn là tiếp tục gật đầu, thứ cô tin tưởng chính là tiền!

Thấy vậy, bác sĩ nam lại bình tĩnh cười nói: “Ngài cảm thấy ham muốn cùng tình yêu có cái gì khác nhau?”

Thẩm Huyền: “.....”

“Thật giống như cảm giác ta có một trăm vạn cùng mười vạn.”

Bên cạnh trợ lý Chung tâm tình như cũ có chút phức tạp, càng thêm cảm thấy phu nhân này tâm lý có vấn đề, tuy rằng trước kia cũng thích hàng xa xỉ, nhưng cùng hiện tại cho người ta cảm giác rõ ràng không giống nhau, khẳng định là bị kích thích đến rồi.

Tuy nhiên bác sĩ nam ở lại nói chuyện phiếm với hần, không sai biệt lắm hỏi vài phút, liền cười nói phải rời khỏi, chỉ nói cô gần nhất áp lực có chút nhiều, yêu cầu điều tiết, Thẩm Huyền không thể hiểu được nhìn hai người rời đi.

Ra khỏi biệt thự, trợ lý Chung về mặt nghiêm túc nhìn về phía người bên cạnh, “Bác sĩ Trương, phu nhân của chúng tôi..... Có vấn đề gì không?”

Cau mày kéo cửa xe ra rồi ngồi vào, bác sĩ nam thần sắc có chút vì diệu, một bên còn quay đầu lại mắt nhìn hướng của biệt thự, “Bà Thẩm..... bị chứng rối loạn hoang tưởng, tâm lý của cô ấy phi thường mâu thuẫn, tuy rằng tính cách rất lạc quan, thật ra có chút thời điểm lại ở sợ hãi cái gì, giống như là sợ hãi người nào đó hoặc là chuyện gì đó.”

Trợ lý Chung: “.....”

Bị chứng rối loạn hoang tưởng?!

“Vậy..... Có thể hay không ảnh hưởng đến tính cách thường ngày, kiểu như là phong cách hành sự linh tinh?”

Hần liền biết phu nhân có vấn đề!

Nghe vậy, bác sĩ nam chỉ là ngưng mi suy nghĩ, “Cái này..... Tôi không dám xác nhận, tuy nhiên có đôi khi chính xác là sẽ ảnh hưởng suy nghĩ và hành động của một người, tôi kiến nghị nên đưa bà Thẩm đi tư vấn tâm lý thường xuyên, miễn cho bệnh tình càng tăng thêm.”

Bác sĩ dứt lời nhìn trợ lý Chung, không biết hần đang suy tư cái gì, chỉ gật gật đầu đáp lại, hần chính là tò mò, phu nhân là lo lắng ai mưu hại cô?

Mơ màng hồ đồ như hiểu ý bác sĩ, Thẩm Huyền thật đúng là sợ đối phương nói cô có bệnh tâm thần, vốn dĩ muốn đi đến nhà ông nội, cuối cùng lại trì hoãn, cô cũng chỉ có thể ở nhà vẽ thiết kế thời trang.

Chỉ là sản phẩm như cũ cũng không quá tự tin lắm, cô không có dã tâm giống như nữ chính, chỉ nghĩ làm một nhà thiết kế có trình độ là tốt rồi, đặc biệt là hiện tại có cái cơ hội tốt như vậy, bản thân có thể hoàn toàn tiếp xúc đến rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, nhất định có thể học được rất nhiều kinh nghiệm.

Thời điểm vào buổi tối đứng giờ nam chính đã trở lại, thói quen này cô đã quen thuộc nên không nói gì, chính là không biết vì sao, Thẩm Huyền phát hiện đối phương mắt nhìn cô nhiều hơn, hơn nữa ánh mắt giống như có chút kỳ quái.

Tiếp tục dựa vào trên sofa đọc sách, cô quyết định ngày mai nhất định phải trở về cùng ông nội nói một chút mới được, không thể lại trì hoãn.

Thời điểm ăn cơm, trên bàn cơm không khí như cũ có chút quỷ dị, Thẩm Huyền cũng chỉ ăn cơm của cô, còn chưa đến thời điểm ly hôn, nên bọn họ cũng không có chuyện gì để nói.

“Cuối tuần cùng tôi trở về một chuyến.” Giọng nam nhẹ nhàng vang lên ở bên tai, Thẩm Huyền cảm chén canh lên húp, chỉ là chậm rì rì “Ừ” một tiếng.

Thăng đến một tờ chi phiếu đặt lên bàn, cô nháy mắt, trước mắt liền sáng ngời, lập tức ấn ở trên bàn, nghiêm trang nhìn người phía đối diện, “Thật là, anh nói anh làm gì vậy, chúng ta là quan hệ gì chứ, còn dùng đến cái này làm gì chứ?” Lúc đầu, cô nhanh nhẹn đem chi phiếu nhét vào trong túi, liền mặt trên có mấy chữ số cũng chưa kịp xem.

Liếc mắt nhìn người đối diện, Mục Đình tiếp tục cúi đầu ăn cơm, bộ dáng lạnh lùng không có bất luận cảm xúc gì, toàn bộ bàn ăn lại lâm vào một mảnh yên tĩnh.

Lại có một khoản thu nhập, Thẩm Huyền chưa từng nghĩ đến đi theo nam chính sẽ sang khoái như vậy, cô thật sự đặc biệt thích loại người dùng tiền để giải quyết vấn đề, này!

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên buông đũa, chạy đến trên sofa cầm lấy một bản thiết kế thời trang, lại lập tức chạy trở về.

“Cái kia..... Anh..... Có thể giúp tôi nhìn xem cái này một chút hay không?”

Cô có chút chờ mong đem bản thiết kế thời trang đẩy qua cho anh, nhưng mà người sau mắt cũng chưa nâng, như là không có nghe được lời cô nói.

Cau mày, cô chỉ có thể một lần nữa đem tờ chi phiếu kia đặt lên bàn, sau đó nhìn đầu đẩy qua phía anh, “Giúp tôi một chút?”

Cầm ly nước lên nhấp một ngụm, xong buông ly xuống, ánh mắt chạm đến bản thiết kế thời trang, anh bỗng nhiên gợn tay tiến đến gần, cầm lấy bản thiết kế cùng với tờ chi phiếu lên.

Thắm Huyền: “.....”

Cô thu hồi câu nói nam chính là người ra tay hào phóng kia!

Nhìn vài lần, anh chỉ là tùy tay thêm vài nét bút trên giấy, lại đẩy đến một bên, giọng nói lạnh lùng, “Loại đồ vật này sẽ không xuất hiện ở trên bàn của tôi.”

Trên mặt tươi cười dần dần đọng lại, chưa từng bị người này đá kích qua như vậy, cô một bên lấy qua bản thiết kế, lại phát hiện mặt trên tuy rằng chỉ là nhiều thêm một cái chi tiết nhỏ, lại mạo danh cho người ta một loại cảm giác rợn rở hấn lên, Thắm Huyền không khỏi trước mắt sáng ngời, cô lúc trước cư nhiên không nghĩ đến.

Mục Đình bỗng nhiên đứng dậy, cất bút để ở trên tấm chi phiếu, ánh mắt khác thường nhìn vào mắt cô, “Có thời gian tôi sẽ cùng cô đến gặp ông cô nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Phí chạy vật

Nhìn bóng lưng người đàn ông đi thẳng lên lầu, Thắm Huyền ngồi một mình ở kia, trong tay còn giữ nguyên tư thế cầm hai chiếc đĩa nhỏ, biểu cảm muốn bao nhiêu kỳ quái liền có bấy nhiêu kỳ quái, cùng ông nội cô nói chuyện gì?

Nói chuyện ly hôn sao?

Vậy chuyện này khẳng định không còn gì tốt hơn, cũng miễn cho bản thân phải giải thích nhiều một phen, không đúng, vốn dĩ chính là nam chính muốn ly hôn, cô chỉ là thuận theo mà làm, ông nội cô muốn sinh khí cũng không liên quan đến cô.

Chỉ là nhìn tờ chi phiếu đặt trên bàn, cô lại nhìn không được ngó lên trên lầu, đây là đối phương đang cho mình sao?

Thắm Huyền cảm giác chính mình rất nhanh liền có thể làm giàu, đi theo nam chính sẽ có thịt ăn, quả nhiên là không sai, thời điểm ly hôn bản thân chắc chắn lại có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Nhìn chi phiếu, cô liền phá lệ ăn com nhiều hơn chút, tới buổi tối lại đem bản thiết kế thời trang đưa cho Lục Tổ Tổ, bạn tốt vẫn đi theo sau lưng luôn miệng hỏi cô tìm ở đâu ra nhà thiết kế, nhưng mà Thắm Huyền không nói, hiện tại phòng làm việc vừa mới bắt đầu, đến cả tiền vốn còn chưa thu về được, về sau cũng không thể dựa vào tiền ăn trong nhà mà để bỏ thêm tiền vốn, cho nên tình huống của cô kỳ thật cũng không lạc quan, cũng không biết tài sản trong nhà chia như thế nào, cái này trong sách đều không có viết.

Thiếu chút nữa đã quên, anh họ của nữ phụ là người thừa kế, cũng thích nữ chính, nhưng cũng chỉ là nam phụ số bốn, yên lặng âm thầm giúp đỡ, trong sách cũng không có đề cập ông nội của nữ phụ, chỉ là nói cuối cùng nữ phụ bị người trong nhà đá ra ngoài đường, sau đó lại bị nam phụ thứ hai đưa vào ngục giam, ở ngục bị người khác tra tấn đến chết.

Nhưng nếu ông nội nữ phụ ở nói, như thế nào sẽ trở mặt nhìn nữ phụ bị gia tộc đá ra ngoài đường, bên trong nhất định đã xảy ra chuyện gì, mà trong sách không viết đến sự việc này mới đúng, chỉ hy vọng không phải là kết quả rồi tệ nhất, bằng không cô liền thật sự là tứ cố vô thân.

Ngày hôm sau, cô nổi hứng dậy sớm, nhưng mà mới sáng sớm đã không thấy nam chính đâu, chắc là đã đến công ty rồi, Thắm Huyền ăn xong com sáng liền tự mình lái xe trở về nhà, nguyên chủ là sẽ lái xe, chính là chưa có thượng qua đường bao giờ, nhưng cô cũng không dám lấy sự an toàn của tính mạng bản thân ra làm thí nghiệm.

Khi đến biệt thự, nghĩ đến là sẽ nói ra chuyện ly hôn, cô cảm thấy có chút căng thẳng, chỉ thấy có những công nhân bên ngoài biệt thự lớn đang cắt tỉa hoa, nhìn thấy cô trở về liền chào hỏi, chờ Thắm Huyền tiến vào cửa, lại thấy trong đại sảnh lớn như vậy mà không có một bóng người, vốn nghĩ rằng ông nội cô đang ở trên lầu, đang lúc cô chuẩn bị đi lên, lại thấy bên trên vừa vặn có một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu lam nhân nhả đi xuống dưới.

Nhìn người đến, người đàn ông đột nhiên cười nhạt một tiếng, “Như thế nào cô bỏ đi xong rồi lại trở về, chẳng lẽ là Mục Đình rốt cuộc đã đem cô đuổi ra ngoài?”

Nguyên chủ cơ bản là rất ít khi về nhà, ngay cả khi đòi tiền thì cũng gọi điện cho ông nội gửi, lần cuối trở về đã là mấy tháng trước rồi, chỉ là nghe đối phương nói, Thắm Huyền trên mặt như cũ mang theo mỉm cười.

“Tôi là trở về nhà của ông tôi, tìm chính là ông nội tôi, có liên quan gì đến anh sao?” Cô đến nhìn nhiều cũng không muốn cấp cho đối phương, liền như vậy lặt tức lên lầu.

Khi đi ngang qua, người đàn ông chỉ là tùy tay xoay chiếc chìa khóa, giọng nói lộ ra châm chọc, “Hôm nay có cuộc họp hội đồng quản trị, ông nội đi công ty rồi.”

Nói xong, lại cười lạnh một tiếng, “Còn có, con gái gả chồng như bát nước đổ đi, cô hiện tại đã là người của Mục gia, nơi này tất cả đều cùng cô không có quan hệ!”

Chợt dừng lại bước chân, Thẩm Huyền quay đầu nhìn vào mắt đối phương, làm sao cô có thể không nghe hiểu được mục đích trong lời nói của hắn chứ, đơn giản là chỉ, Thẩm gia hết thảy đều không phải là của bản thân cô.

“Ta là người Mục gia, cái này nhà này không phải của Thẩm gia, anh lại là đang ở đâu đây, ngôi nhà này chính là ông nội đứng tên, không phải anh, anh cùng lắm là ở nhờ nhà của người khác, tôi không biết tư thái của chủ nhà là đến từ đâu?”

Hừ nhẹ một tiếng, không để ý đến sắc mặt khó coi của đối phương, cô vẫn đi thẳng lên lầu, nhưng là ông nội cô đúng thật là không có ở nhà, xem ra hôm nay đúng là cô đến không đúng lúc rồi.

Thời điểm Thẩm Huyền xuống lầu, Thẩm Tất còn chưa đi, Thẩm Huyền cũng không để ý đến hắn, thời điểm cô đã từng đọc sách, cô còn cảm thấy nam phụ số bốn thật si tình, hiện tại xem ra, xứng đáng là cái lớp xe dự phòng, cùng là nhà giàu giống nhau, sự nghiệp của nam chính vì cái gì liền có vận khí lớn như vậy, vì trong mắt anh cũng chỉ có công việc, mà cô tình người nam phụ thứ tư này lại không đi lên bằng chính năng lực của mình, luôn là nhìn chăm chăm một người phụ nữ là cô, còn sợ chính cô đoạt tài sản của hắn, liền tính cho hắn công ty, cũng chỉ là sống bằng tiền dành dụm từ công ty.

“Đã gả đến Mục gia rồi, còn vẫn luôn đòi tiền từ ông nội, như thế nào, Mục Đình liền keo kiệt như vậy, đến chính cả vợ mình cũng nuôi không nổi?” Thẩm Tất ngồi dựa trên sofa, một bên hút thuốc xì gà, trong giọng nói tất cả đều là trào phúng.

Tầm mắt vừa chuyển, Thẩm Huyền nhìn vào mắt người ngồi trên sofa, như cũ vẻ mặt mỉm cười, “Trời ạ... tôi lại thiếu chút nữa quên mất anh họ bây giờ đều đã hai mươi tám tuổi rồi, vẫn còn xin tiền của gia đình, chú thật là vất vả, con trai đã lớn như vậy rồi còn chưa nuôi nổi được bản thân, về sau chú muốn dưỡng lão thì làm sao bây giờ nha.”

“Thẩm Huyền!” Thẩm Tất cau mày, giọng nói lạnh lẽo, “Cô cho rằng ông nội còn có thể bảo vệ cô được bao lâu?”

Hắn rút thuốc vào rồi phun ra một làn khói, biểu cảm lạnh lùng, liền như vậy gắt gao nhìn chăm chăm cô gái mặc váy liền áo màu vàng.

Cô không để ý giờ tay nhìn đồng hồ xem thời gian, giọng nói bình tĩnh, “Vấn đề này tôi sẽ hỏi qua ông nội, rồi sẽ trả lời anh sau.”

Cô giờ liền đi động, tiếp theo liền cất bước đi ra ngoài, phía sau sắc mặt Thẩm Tất lập tức biến đổi, có chút không xác định cô rốt cuộc có ghi âm hay không.

Ra khỏi biệt thự, Thẩm Huyền liền gọi điện thoại gấp cho Lục Tổ Tổ, quần áo của nguyên chủ, cô đều không quá thích, cô cần thiết phải mua lại một đồng khác mới được, đương nhiên, cô vừa này chỉ là hù dọa tên cận kề kia, sao có thể đúng thời điểm đó mà ghi âm đi được chứ.

Nhưng mà vừa thấy bộ dáng của tên cận kề kia, tất nhiên là vì tranh tài sản, chuyện gì cũng đều làm ra được, chính mình cần thiết tính toán kỹ mới được, hoặc là dứt khoát không tranh tài sản, chặt đứt ý niệm của đối phương, hoặc là liền tranh lấy thật nhiều, nhưng nếu như vậy thì, tên cận kề kia khẳng định sẽ càng thêm phát điên mà nhắm vào bản thân cô mất

Gia đình nhà giàu sinh hoạt áp lực cũng là rất lớn, chờ một lúc thì gặp Lục Tổ Tổ, cả hai liền cùng nhau đến trung tâm thương mại, đầu tiên cô liền mua mấy bộ áo ngủ, thật sự là váy ngủ của nguyên chủ cứ như làm bằng nước vậy, cô ấy còn có thể mặc như vậy mà gặp người khác, không có biện pháp, nữ phụ lúc nào cũng nghĩ đến câu dẫn nam chính, ngay cả nước hoa cũng là dùng loại kích thích dã tính của đàn ông. Dần dà tâm nam chính vẫn như cũ đều lạnh như nước.

“Gần đây phong cách của cậu sao lại thay đổi nhiều như vậy? Trước kia cậu không phải là thích kiểu dáng như thế này sao sao?”

Lục Tổ Tổ vẻ mặt tò mò chỉ vào một cái váy ngủ trễ ngực khác, đối với sự thay đổi của cô tựa hồ rất kỳ quái.

Thẩm Huyền chọn mấy bộ giao cho nhân viên cửa hàng, một bên nghiêm túc nhìn bạn tốt nói: “Chính là Mục Đình không thích nha, tớ đương nhiên đến đây đổi phong cách khác thử xem.”

Nghe vậy, người sau bưng bình đại ngộ gật gật đầu, “Không sai không sai, tớ xem cái cô Tô Họa kia chính là loại hình thanh thuần, cậu cũng có thể đổi phong cách thanh thuần, so về nhan sắc cậu so với cô ta thì khá hơn nhiều, Mục tổng nói không chừng liền thích thì sao?”

Thẩm Huyền cười cười không nói gì, nam chính nơi nào thích phong cách thanh thuần kia, ngài ấy thích chính là nữ chính kia không giống người bình thường, lại không làm ra vẻ.

“Đúng rồi, tớ đã tìm người theo dõi cái người Tô Họa kia, tớ phát hiện người đang theo đuổi cô ta không ít, chỉ cần cô ta cùng người đàn ông khác quan hệ không rõ, cậu liền đem chứng cứ giao cho Mục tổng, cứ như vậy, Mục tổng chắc chắn liền sẽ ghét bỏ cô ta.” Lục Tổ Tổ thò đầu qua tháp giọng nói.

Kết quả nhân viên cửa hàng đưa túi đồ cho cô, Thẩm Huyền nhìn vào mắt bạn tốt có chút kỳ quái, cốt truyện liền lợi hại như vậy sao?

Trong sách viết nữ phụ cũng là như thế này cho người theo dõi nữ chính, liền chụp được tám hình nam phụ thứ hai đang ôm nữ chính, sau đó liền giao cho nam chính, nam chính đương nhiên là phi thường tức giận, lại là một trận ngược thân ngược tâm, nữ chính như cũ một bộ dáng dù sao tôi cũng trong sạch, anh như thế nào có thể hoài nghi nhân cách của tôi, mà nữ phụ sau khi biết được nam nữ chính xảy ra mâu thuẫn, liền càng thêm tìm người theo dõi nữ chính để làm mâu thuẫn hai người trầm trọng hơn, cuối cùng bị nam phụ thứ hai phát hiện, còn cảnh cáo nữ phụ một trận.

Hiện tại chính mình không tìm người theo dõi nữ chính, Lục Tổ Tổ lại chủ động nổi lên cốt truyện, Thẩm Huyền có chút hoảng hốt, chẳng lẽ cốt truyện thật sự không thể sửa được?

“Làm sao vậy? Cậu cứ yên tâm đi, tớ làm rất cẩn thận, sẽ không làm cho cô ta phát hiện ra được đâu!” Cho rằng là cô đang lo lắng bị phát hiện, Lục Tổ Tổ lập tức lên tiếng cam đoan.

Cau mày, Thẩm Huyền lập tức nghiêm túc nhìn bạn tốt nói: “Cậu làm việc này không có ý nghĩa, về sau không cần lại tìm người theo dõi cô ta, liên tính ta đem chứng cứ đưa cho Mục Đình thì thế nào, tớ mà làm vậy anh ấy sẽ nghĩ tớ làm chuyện mờ ám, cùng giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm có cái gì khác nhau.”

Nghe vậy, Lục Tổ Tổ ngẩn người, nhìn không được quét mắt nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới, tuy rằng cảm thấy cô nói rất đúng, nhưng tổng cảm thấy hiện tại Thẩm Huyền có chút bất đồng, nhưng không đúng chỗ nào lại không thể nói được.

Lục Tổ Tổ là người khá tốt, làm cái gì cũng đều là vì nữ phụ, Thẩm Huyền không thể lôi kéo cô bạn, cùng nhau đi đến con đường làm nền cho nữ chính được, đương nhiên không thể cùng nữ chính có cái gì liên quan, hơn nữa cô cảm giác, nam nữ chính rất nhanh liền sẽ gặp mặt, đến lúc đó không cần bản thân mình nói, đối phương cũng sẽ chủ động đề nghị ly hôn.

Chờ ly hôn xong, cô sẽ cách bọn họ thật xa, như vậy hẳn là liền sẽ không làm tình địch đi?

Sau khi dọn đồ tốt Lục Tổ Tổ, tiếp theo Thẩm Huyền liền mua quần áo, người có tiền liền không thèm để ý giá cả, cuối cùng tất cả đều cho người người đưa về biệt thự, đi dạo hồi lâu, cô mới một mình đến siêu thị mua chút đồ ăn, nguyên chủ chưa bao giờ ăn đồ ăn vặt, bởi vì muốn duy trì dáng người, nhưng cô không có bản khoản nhiều như vậy, cô gầy đến như vậy, gầy đến nỗi chỉ cần một trận gió liền có thể thổi bay.

Về đến nhà, ngoài dự đoán nam chính hôm nay cũng không có trở về, cho rằng có khả năng đối phương đã đi công tác, cô nói đi Vương cũng đi xuống nghỉ ngơi, dù sao cô cũng đã ăn qua ở bên ngoài.

Tắm rửa một cái, Thẩm Huyền một bên đắp mặt nạ chạy đến trước tủ lạnh dưới lầu, quyết định đợi lát nữa xem một bộ phim kinh dị, xong lại tiếp tục vẽ, chính là thấy vụn băng cùng bánh Haagen Dazs trước mặt khiến cô phân vân, chỉ có con nít mới muốn lựa chọn, đã là một người trưởng thành đương nhiên là toàn bộ đều lấy.

Cô cắn vụn băng, cảm thấy mỹ mãn cảm bánh Haagen-Dazs liền hướng trên lầu đi, còn không lên cầu thang, không biết nhìn đến cái gì, lại lui ra phía sau vài bước hướng trên sofa nhìn.

Người đàn ông đã cởi xuống áo khoác tây trang, nhưng mà cả vật như cũ không chút cầu thả, lúc này vẫn nhắm hai mắt ngồi dựa vào ghế không nhúc nhích ở kia, mấy kiểm hơi hơi nhíu lại, lập thể lạnh lùng, hình dáng thanh lãnh đậm mạc, nhìn thấy liền khiến cho người cảm thấy người lạ chớ tới gần.

Ấn lóp mặt nạ trên mặt bản thân, Thẩm Huyền hướng bên kia đi đến, phát hiện nam chính giống như đã uống rượu, cũng không biết có ngủ hay không, chính là đi Vương đều đã đi ngủ, không ai nấu trà giải rượu cho anh nha.

“Mục tổng?” Cô cắn vào một vụn băng trong miệng.

Người trên sofa như cũ vẫn không có động tĩnh, Thẩm Huyền phát hiện độ ẩm phòng khách rất thấp, nếu ngủ tại đây một đêm khẳng định sẽ cảm lạnh.

Lấy cuốn sách trên sofa, cô thử dùng sách chọc vào cánh tay của đối phương, “Mục tổng?”

Đỉnh đầu ánh đèn có chút chói mắt, Thẩm Huyền phát hiện đối phương mi mắt tựa hồ động đậy, khóe môi nhấp một cái, đột nhiên tăng lớn âm lượng, “Lão công?”

Mục Đình chợt mở mắt ra, một đôi mắt sáng như sao, con ngươi lạnh thấu liền bình tĩnh nhìn chăm chú vào cô, người sau tức khắc ho nhẹ một tiếng lui ra phía sau, một bên ấn mặt nạ trên mặt: “Tôi..... Tôi chính là thấy anh có hay không bị gì, đi Vương đã ngủ, anh có thể tự mình đi pha ly trà giải rượu.”

Nói xong, cô tiếp tục cắn vụn băng hướng trên lầu đi, đi chưa được mấy bước, liền quay đầu nhìn người phía sau bỗng nhiên cúi đầu, một tay xoa giữa trán, tựa hồ có chút không thoải mái.

Đột nhiên nhớ tới trong sách có ghi, nam chính bị bệnh đau nửa đầu rất nghiêm trọng, Thẩm Huyền lại hút vụn băng, một tay xé xuống mặt nạ đi vào phòng bếp, rót một ly nước ấm mang ra.

Thấy một ly nước ấm đặt trước mặt, Mục Đình mi mắt hơi rũ, giọng nói trầm thấp, “Thuốc trong ngăn tủ ở trong phòng, cảm ơn.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nhìn nhìn sau lưng anh, cô vẫn là lên lầu đi vào phòng của đối phương, đây là nơi mà nữ phụ đã từng tha thiết ước mơ được vào, cứ như vậy bị cô vào, kỳ thật bên trong trang trí phi thường đơn giản, cùng nam chính giống nhau, không có bất luận cái gì thú vị.

Cầm thuốc, cô lại một đường đi xuống dưới lầu, cũng không biết có bao nhiêu khó chịu, bất quá đối phương trên mặt như cũ nhìn không ra dấu vết gì, nếu không phải xem qua sách, Thẩm Huyền thật đúng là cái gì đều nhìn không ra anh ta bị bệnh.

Ngồi xổm xuống, cô cắn vụn băng, ánh mắt sáng quắc nhìn người đàn ông, một bên chậm rãi đem thuốc đẩy qua, “Có..... có thể tính phí chạy vặt không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Gặp được nữ chính

Lạnh nhạt chuyển tầm mắt qua gương mặt nhỏ nhắn, để mặt mộc kia, hai hàng lông mày Mực Đình bỗng nhú lại, liền như vậy bình tĩnh nhìn chằm chằm cô, lập thể hình dáng vẫn như cũ thanh lãnh một mảnh.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, Thẩm Huyền lập tức ho nhẹ một tiếng, “Tôi..... Tôi chỉ đùa một chút thôi, không có vấn đề gì chứ.”

Đứng phía sau nhẹ nhàng nói một câu, nói xong liền chuẩn bị chạy lấy người, nhưng phía sau lại đột nhiên truyền đến giọng nói lạnh nhạt của anh, “Cô thật sự rất thiếu tiền?”

Trước mắt bỗng sáng rực, biểu cảm của cô phá lệ nghiêm túc, “Cực kì thiếu!”

Người có năng lực đương nhiên sẽ không thiếu tiền, nhưng đối với loại người ăn bữa nay phải lo bữa mai như cô, tùy thời đều có thể không được chia tài sản mà nói, đó là vô cùng thiếu!

Nghe vậy, anh không nhanh không chậm cầm lấy hộp thuốc, mở nắp đổ hai viên thuốc ra tay, cũng không có nói gì nữa.

Thẩm Huyền còn tưởng rằng đối phương sẽ hướng cô mà vút tiền, nhưng mà đối phương cũng không có ý tứ tính dùng tiền để vũ nhục cô, không còn cách nào, cô chỉ có thể cắn vụn băng đi lên lầu, tiếp tục đi xem phim kinh dị của cô

Tuy nhiên cô cũng không phải là nói giỡn, hiện tại phòng làm việc vừa mới bắt đầu, về sau có thể kiếm được tiền hay không còn không biết, ông Thẩm chia tài sản cho ai cũng không rõ ràng lắm, nếu là cô tranh giành cũng chưa chắc đã được, cũng chỉ có thể dựa vào phí ly hôn được nam chính cấp mà sinh hoạt, cho nên cô thật sự là cực kì thiếu tiền

Nhưng cũng may Lục Tổ Tổ còn tính là nhanh nhẹn, thực nhanh liền tìm được nhà thiết kế mới, hiện tại đều là nhờ truyền thông tuyên truyền, giai đoạn trước chính là các cô tiêu không ít tiền, chỉ chờ xem hiệu quả lần này thế nào.

Thẩm Huyền mấy ngày nay cũng đều ở nhà đọc sách, chỉ có thời điểm thực hành, cô mới biết được bản thân ở phương diện này có bao nhiêu thiếu sót, đến nỗi nam chính, dù là buổi sáng hay buổi tối đều không thấy bóng dáng đâu, ngay cả ăn cơm cũng để dì Vương đưa đến thư phòng, bộ dáng giống như rất vội vàng.

Thẳng đến một buổi sáng, cô xuống lầu thì phát hiện nam chính cư nhiên còn chưa đi làm, đột nhiên nhớ lại mấy hôm trước đối phương nói muốn mang cô đi ra ngoài một chuyến, nghĩ vậy, cô lập tức đi rửa mặt, thay một bộ đồ khác.

Tiền đều đã nhận, cô khẳng định không chỉ nói cho có lệ, người lái xe chính là tài xế Triệu, theo nam chính đã nhiều năm, Thẩm Huyền cũng là lần đầu tiên ngồi cùng xe với nam chính, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không khí quý dị khác thường.

“Chúng ta..... Là về Mực gia sao?”

Có lẽ thật sự là quá mức xấu hổ, cô nhận không được liền tìm đề tài, mà người ngồi bên cạnh chỉ nhắm mắt lại chợp mắt, âu phục màu đen không chút cầu thả, cùng con người của anh giống nhau, tìm không thấy một cái gì che được.

Trả lời cô là một mảnh trầm mặc, Thẩm Huyền chỉ có thể yên lặng xoay đầu ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh, sau đó lẳng lặng cắn bánh mì kẹp, khi đi vội quá, nên cô chưa có kịp ăn cơm.

“Khụ khụ ——”

Bên tai đột nhiên vang lên một trận âm thanh ho khan khó chịu, mí mắt anh vừa nhấc lên, đảo qua bên cạnh, sắc mặt liền trở nên khó coi, dừng lại trước mặt cô, tiếp theo từ bên cạnh lấy ra một chai nước lọc đưa qua cho cô.

Nhìn bàn tay to có khớp xương rõ ràng kia, Thẩm Huyền ngẩn người, thực nhanh liền nhận lấy chai nước rồi mở ra, chờ bánh mì bị mắc trong cổ họng trôi xuống, cô hít thở mới có cảm giác thoải mái chút.

“Cảm ơn.” Cô nghiêm trang nhìn vào mắt của người bên cạnh.

Anh vẫn như cũ nhắm hai mắt không nói một lời, bộ dáng lạnh lùng của anh không thể giải thích được mang đến cho người khác cảm giác áp bức. Tuy nhiên Thẩm Huyền vẫn tiếp tục ăn bánh mì kẹp của cô, thật là chưa bao giờ gặp qua người lời ít mà ý nhiều như thế, ở trong sách anh đối với nữ chính

không phải là nói rất nhiều sao?

Thiếu chút nữa đã quên, cô lại không phải là nữ chính, nhưng mà điều đó không quan trọng, chỉ cần phí lý hôn đủ nhiều là tốt rồi.

Một đường không nói chuyện, Thẩm Huyền còn tưởng rằng đối phương sẽ mang cô tham gia cái gì mà yến hội của gia đình, nhưng cuối cùng xe lại dừng trước cửa bệnh viện, thật rõ ràng, đối phương là mang cô đến gặp ông của mình.

Nghĩ đến ông của nam chính thời gian không còn nhiều nữa, tâm tình Thẩm Huyền liền rất phức tạp, tuy rằng chỉ là liên hôn thương nghiệp, nhưng ông của nam chính đối với nữ phụ vẫn là rất tốt, nhưng không có biện pháp, sinh lão bệnh tử là chuyện thường, dù do y học rất phát triển cũng không thay đổi được.

Bệnh viện này nổi tiếng là có phòng bệnh rất xa hoa, toàn bộ một tầng cũng chỉ có đúng một phòng cho bệnh nhân, còn các phòng khác đều là cho y tá và vệ sĩ nghỉ ngơi, chờ bọn họ đi đến bên ngoài phòng bệnh, nơi đó đã đứng vài bác sĩ, chờ nhìn thấy Mục Đình lại đây, sau đó lập tức liền đi qua vây quanh, Tuy nhiên đối với sự có mặt của Thẩm Huyền lại có chút kinh ngạc, lần đầu tiên nhìn thấy Mục tổng mang phụ nữ đến đây.

“Mục tổng, thật không dám dấu diếm, hôm nay chúng tôi lại đưa chủ tịch đi kiểm tra sức khỏe, thật sự là cơ thể của ngài ấy hồi phục rất kém, ngay cả dùng thuốc tốt nhất trên thế giới cũng không kéo dài được bao lâu, vẫn là câu nói đó, hy vọng ngài có thể chuẩn bị tâm lý sớm”. Bác sĩ chính thở dài, thật sự là không còn cách nào.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng không khỏi cúi đầu, biểu tình mang theo thở dài, quả nhiên, trong sách ghi thời gian không có sai, đại khái cũng chính là qua hai tháng.

Nghe bác sĩ nói, Khóe môi Mục Đình nhấp một cái, mắt nửa ngày, mới nói tiếp: “Tôi không hy vọng ông tôi chịu quá nhiều đau đớn.”

“Cái này là nhất định, chúng tôi hiện tại trừ khi cần thiết, chúng tôi đều sẽ không lại đưa chủ tịch đi làm kiểm tra nữa, cũng là hy vọng chủ tịch có thể ra đi nhẹ nhàng hơn.” Bác sĩ vội vàng bảo đảm nói.

Nghe xong, Mục Đình tùy tay nói lỏng cả vạt trên cổ áo, lập tức cất bước đi vào phòng bệnh, Thẩm Huyền cũng lập tức theo vào.

Phòng bệnh lớn như vậy nhưng rất yên tĩnh, chính là mùi nước sát trùng có chút nồng, bên trong chỉ có một ông lão, mặc đồ bệnh nhân nằm ở trên giường bệnh, trên người cũng không cấm quá nhiều dụng cụ, chỉ đơn giản cấm mỗi ống dưỡng khí, thoạt nhìn tinh thần vẫn không tốt như cũ.

Có lẽ là nghe được tiếng động, ông lão mới hơi hơi mở mắt, dù cho bệnh tình nguy kịch nhưng ánh mắt ông vẫn minh mẫn, chờ nhìn rõ một cô gái mặc váy màu lam liền áo nhỏ xinh, trên mặt không khỏi lộ ra một tia hòa ái, “Ông mà không nói, chắc tên tiểu tử này cũng không thêm mang con đến đây thăm cái lão già này rồi.”

Nghĩ đến đối phương không còn bao nhiêu thời gian, Thẩm Huyền mặc danh có chút thương cảm, vừa đi qua liền nắm tay ông lão, “Thực xin lỗi ông, đáng lẽ con phải sớm một chút đến thăm ngài mới đúng.”

Cô đang tự hỏi nam chính như thế nào sẽ đột nhiên mang chính mình tới nơi này, hóa ra đây là ý tứ của lão gia tử.

“Làm sao có thể trách con được, khẳng định là tiểu tử này không chịu mang con đến.” Lão nhân gia hít mắt vỗ vỗ mu bàn tay của cô, “Ông biết con chịu ủy khuất, cũng chỉ có con mới có thể chịu đựng nổi tính cách kì quái này của tiểu tử đó”.

Chậm rãi cúi đầu, Thẩm Huyền ra vẻ ngượng ngùng không nói gì, không muốn nhịn cũng phải nhịn nha, ai kêu nam chính ra tay hào phóng như vậy, chỉ cần có tiền, dù cho tính cách của anh cực kì ác độc cũng không có vấn đề.

Mục Đình nhìn đồng hồ đeo tay, tiếp theo mới nhận nhặt đảo qua hai người, “Giờ con phải đi rồi.”

“Ai! Con... cái tên tiểu tử thú này!” Lão nhân hít khí tựa hồ muốn mắng người.

Thẩm Huyền cũng có chút muốn nói cái gì, “Cái kia.....”

“Năm trăm vạn.”

Nhìn vào người đã đi tới cửa, cô lập tức nghiêm sắc mặt, “Tôi nhất định sẽ chăm sóc cho ông thật tốt!”

Lại có một chi phiếu thu vào, Thẩm Huyền chỉ cảm thấy nam chính tựa như cái cây rụng tiền vậy, con đường chính mình làm giàu đã không xa.

Nhìn, đã không thấy người, ông lão vẫn còn thở dốc trong bình oxy, “Cái tên tiểu tử thú này, nếu là thời điểm ông còn trẻ.....”

Thẩm Huyền vội vàng đảo qua chén nước, liền cầm đưa cho ông lão uống để thuận khí, chờ ổn định hơi thở, mới hít mắt nhìn cô nói: “Cái gì mà năm trăm vạn?”

“.....”

Cô ra vẻ trấn định, đem ly nước đặt ở một bên, cô giả bộ ngai ngừng cúi đầu, “Con chính là nhìn trúng một bộ lễ phục.....”

Nghe vậy, ông lão liền ngằm hiểu vỗ vỗ tay cô, “Tiểu tử này đích xác là rất kỳ cục, ngay cả một bộ quần áo cũng không chịu mua cho con, từ khi nào mà nó lại trở nên không phóng khoáng như vậy, nếu vậy, đợi lát nữa ông sẽ làm chỗ dựa cho con, nếu con đã gả cho người Mục Gia chúng ta rồi, vốn dĩ nên dùng tiền của tên tiểu tử kia.”

Thẩm Huyền trong lòng nhảy dựng, tiếp theo vội vàng lắc đầu, “Không cần đâu ông, đây không phải là vấn đề tiền bạc, ông có biết.....”

Thấy cháu gái nhỏ lại đỏ mặt, lão nhân còn có cái gì không rõ, ông đương nhiên biết cháu trai cùng cháu dâu lúc nào cũng trong trạng thái đối đầu nhau, nhưng mà xem ra hôm nay, vẫn là có chút cải thiện, ít nhất bây giờ tên tiểu tử này không còn mang khuôn mặt đen thui đó nữa, có một số việc phải để bọn trẻ tự mình giải quyết, chính mình nhúng tay ngược lại sẽ biến khéo thành vụng.

Tuy rằng ông định ra cuộc liên hôn thương nghiệp này, nhưng ông vẫn là rất thích cô cháu dâu này, ít nhất là con bé toàn tâm toàn ý thích tên tiểu tử này, chủ yếu là ông thấy tên tiểu tử thúi này cũng không có thích con bé, kết quả chỉ có một bên yêu đơn phương, chính là đáng tiếc, xem bọn họ như vậy, chính mình không còn sống đến khi ôm chết rồi.

“Ông nội của con gần đây sao rồi?” Ông lão đột nhiên hỏi cô.

Nghe vậy, Thẩm Huyền tự nhiên là vội vàng trả lời: “Sức khỏe ông con rất tốt, chỉ là thích uống chút rượu, người khác nói đều không chịu nghe.”

Phòng bệnh thực yên tĩnh, ông lão thờ dài, “Đúng là đáng tiếc thật, với sức khỏe của ông hiện giờ thì không thể uống một chén với ông con rồi.”

Khỏe môi khẽ nhấp một cái, Thẩm Huyền lập tức lên tiếng an ủi, “Ông không nên nói như vậy, hiện tại y học phát triển như vậy, ông nhất định sẽ không có việc gì, Mục Đình tuy rằng không nói, nhưng anh ấy thật ra là rất quan tâm đến ông, chỉ là công việc quá bận, bằng không cũng sẽ không để cho con ở lại chăm sóc cho ông”.

Nhìn cháu dâu nhỏ trước mắt này, không biết có phải ảo giác của ông hay không, tổng cảm thấy đối phương hiểu chuyện không ít, tuy rằng trước kia cũng rất ngoan ngoãn, nhưng lại không giống bây giờ biết quan tâm đến người khác, quả nhiên là đã trưởng thành lên không ít.

Lại bồi ông hàn huyên thêm một lúc, nếu đã nhận tiền, Thẩm Huyền đương nhiên sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành, cô cũng không sợ bị lộ, nữ phụ ở trước mặt ông của nam chính tuyệt đối là một cô gái ngoan ngoãn, rốt cuộc nữ phụ cũng biết trước tiên nên lấy lòng ông của nam chính.

Mãi cho đến thời điểm buổi chiều cô mới bị ông thúc giục về nhà, không có biện pháp, cô chuẩn bị trở về hỏi nam chính một chút là ngày mai có cần cô qua đây nữa hay không, nhận nhiều tiền của đại gia như vậy, cô vẫn là nên ông thêm mấy ngày nữa đi, chính là không thấy những người khác trong Thẩm gia đến thăm ông thì có chút kỳ quái.

Bệnh viện trong đại sảnh như cũ có rất nhiều người, thang máy Thẩm Huyền đi xuống dưới chính là thang máy VIP, cái này chuyên dành cho những người có nhiều tiền, chỉ là khi chờ cửa thang máy mở ra, cô liền nghe được chỗ ngoặt gần đó truyền đến từng trận âm thanh nói chuyện.

“Có cái gì mà phải sợ, thang máy bên kia nhiều người như vậy, nếu mà chờ thì đến khi nào, lá gan của cậu thật sự là quá nhỏ!”

Nghe chỗ ngoặt có tiếng nói chuyện, ngay sau đó là thân ảnh lập lòe hấp tấp lao đến, dù cho Thẩm Huyền đi chính là giày đế bằng vẫn là bị đâm khiến cho lão đảo vài bước, đến khi đỡ được vách tường mới đứng vững được thân mình.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi!”

Nhìn thấy mình đụng vào cô gái mặc váy liền áo màu trắng, cô gái lập tức cúi đầu lên tiếng xin lỗi, trên mặt mang theo hoảng loạn, nhưng thật ra trên tay cô gái đó đã bị hộp nước canh đổ ra khiến da bị đỏ một mảng.

Cô gái tóc ngắn bên cạnh thấy vậy lập tức sắc mặt biến đổi, “Tiểu Họa, cậu không sao chứ?”

Đầu óc Thẩm Huyền bỗng dừng lại một chút, ánh mắt khác thường nhìn cô gái váy trắng này, khi nhìn đến gương mặt thanh thuần kia, liền cũng nhìn đến đối phương cả người phát ra hòa quang giống Mary Sue, cả người đều không thích hợp.

Cô cư nhiên lại đụng phải nữ chính?!

“Là cậu bị thương, cô ta nhìn thấy có người vào trong, lại không tránh đường một chút, chính là không phải cậu làm sai.” cô gái tóc ngắn có chút không vui nhìn Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền: “.....”

Cô ta liền nóng nảy!

Cô bỗng nhiên cười thần nhiên, cô nhìn hai người không nhanh không chậm nói: “Vây tôi đây thật xin lỗi các người, nhưng mà cái thang máy này phải có thể vấp mới có thể đi vào, các người..... Có sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Xem bệnh

Nghe vậy, cô gái tóc ngắn đột nhiên cả người cứng đờ, nhưng trên mặt lại là một bộ đương nhiên nhìn về phía Thẩm Huyền, “Chúng tôi đương nhiên là có, cô đây là có ý gì?”

“Thất Thất.” Tô Họa kéo tay người bên cạnh, một bên đem cánh tay bị phỏng dấu sau lưng, mặt lộ vẻ xin lỗi nhìn người trước mặt “Thật xin lỗi, vừa mới này là do tôi không cẩn thận.”

Trong sách viết nữ chính, chính là một đóa bạch liên hoa, cho dù bị những nữ phụ khác thuê người thiếu chút nữa là đã bị XXX, bị như vậy nữ chính còn có thể tha thứ cho đối phương, đương nhiên, Thẩm Huyền cũng không nghĩ muốn phát biểu ý kiến gì, rốt cuộc đối phương bây giờ đã xin lỗi, chính là cô nhìn không quen cái cô bạn tốt này của nữ chính, thời điểm đọc sách cô còn cảm thấy Chu Thất Thất chính là người thẳng thắn nghĩ gì sẽ nói đó, bây giờ....Bây giờ chính cô đã trải nghiệm thử đúng là báo ứng mà.

“Cũng do tôi không thấy rõ, khách thang máy bên kia đúng thật là rất nhiều, tôi vốn đang nghĩ giúp hai người, nhưng mà nếu các người có thể, vậy tôi đây đi trước vậy.” Cô mỉm cười yếu ớt, xách theo túi xách Hermes lập tức rời đi.

Nhìn cô gái kia nói xong liền rời đi, Chu Thất Thất nhìn không được tức giận bất bình nói thầm một tiếng, “Giả vờ làm người tốt cái gì, rõ ràng chính cô ta đã nhận ra, có tiền thì có gì ghê ghớm chứ, có tiền liền thích khinh thường người khác sao chứ!”

Tô Họa đứng bên cạnh lập tức bất mãn nói: “Rõ ràng là chúng ta sai, sao cậu lại nói như vậy chứ, may mắn là cô tiểu thư ấy không so đo với chúng ta, còn có cậu căn bản là không thể, chúng ta như thế nào đi tiếp đây?”

Hơn nữa cô còn cảm thấy vị tiểu thư lúc này, rõ ràng rất dễ nói chuyện, nếu Thất Thất không tranh cãi với vị tiểu thư kia, nói không chừng cô ấy còn giúp bọn cô, còn bây giờ đợi đi thang máy bên kia chắc phải hơn hai mươi phút nữa.

“Được rồi được rồi, cậu là người tốt, còn tớ là tội nhân, có thể đi được chưa?” Chu Thất Thất lăm bầm, sau đó nghiêng đầu, nào bắt đầu hoạt động, hướng bốn phía nhìn xem làm như thế nào mới có thể đi vào.

Ra khỏi bệnh viện, Thẩm Huyền lái xe về biệt thự, âm thầm nhờ một bãi nước bọt, chính mình được cái vận khí gì thế này, còn gặp nữ chính sớm hơn so với nam chính nữa, vừa nhìn nữ chính liền thấy tính cách rất giống như trong sách đã miêu tả, tất nhiên cô ta càng như vậy, thì người xung quanh đều cho rằng cô ta chịu nhiều ủy khuất, cho nên không cần nữ chính ra tay, những nữ phụ đã bị nhóm người theo đuổi nữ chính biến thành vật hy sinh làm nền cho nữ chính hết, vừa nhìn liền thấy việc ly hôn của cô phải tiến hành nhanh mới được.

Trên thực tế, bọn họ có thể ly hôn trước, cùng lắm thì gạt ông của nam chính, nhưng mà cô thật không nỡ rời xa cái cây rặng tiền nam chính này, đi theo anh ta quả thực so với trúng vé số còn kiếm được nhiều tiền hơn, tuy nhiên không biết như thế nào, cô luôn có cảm giác đối phương nhìn cô như nhìn người nghèo, cho nên mới hay cho cô tiền.

Vì là giờ cao điểm có nhiều người tan sở về, nên kẹt xe mãi đến khi chiều tối Thẩm Huyền mới về được đến biệt thự, lúc trưa ở bệnh viện cũng không ăn vừa miệng cái gì, không biết hôm nay di Vương sẽ nấu món ngon gì đây, chỉ là khi Thẩm Huyền vào biệt thự, liền nghe được bên trong truyền đến một trận ồn ào tiếng chửi bậy.

Tập trung nhìn vào, chỉ thấy có một cặp vợ chồng trung niên đang đứng trong đại sảnh, người đàn ông mang mắt kính bộ dạng dạ dạ vâng vâng, người phụ nữ mặc váy hoa, với một lớp trang điểm đậm, nhưng không che dấu được nếp nhăn trên khóe mắt, lúc này bà ấy đang chỉ tay lên lầu mà mắng.

“Mục Đình cậu rốt cuộc là có ý gì, vì sao tiểu Tề không thể đến công ty làm? Nó cũng là cháu của ông, cha tôi còn chưa có chết đâu, cậu đừng nghĩ mình có thể một tay che trời!”

Thẩm Huyền vừa đi vào đã bị tiếng chửi kia khiến cho hoảng sợ, cô đương nhiên nhận ra hai người kia là chú hai và thím hai của nam chính, những gia đình giàu có đều có tranh chấp để dành quyền lợi, đương nhiên Thẩm gia cũng vậy, không tính ông của nam chính, thì công ty đã bị nam chính nắm gọn trong tay, những người khác cho dù có chút bất mãn cũng chỉ dám âm thầm gây một chút rắc rối, tuy nhiên Thẩm Huyền đối với hai người này rất có ấn tượng, bởi vì trong sách ghi hai người này hay gây khó dễ cho nữ chính, vì cảm thấy nữ chính không xứng gả đến Mục gia, nhưng rất nhanh bị nam chính chen ép nên không dám nói gì nữa.

Bỗng trên lầu có một thân ảnh cao lớn thẳng tắp chậm rãi đi xuống, anh đã thay một bộ quần áo thoải mái màu xám, nhưng cả người thoát nhìn vẫn lạnh lùng như cũ, đối với tiếng chửi rủa của người phụ nữ trung niên, liền ngay cả mí mắt cũng không nâng.

“Sao nào, tại sao không nói gì? Tiểu tề cũng là người thừa kế của Mục gia, trong công ty nó cũng có cổ phần, cậu dựa vào cái gì mà không cho nó vào công ty làm, nếu hôm nay cậu không nói rõ chuyện này với tôi, tôi sẽ cáo trạng với cha, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!” Người phụ nữ trung niên lập tức đề cao âm lượng.

Nghĩ việc này không liên quan đến mình cô hướng trên lầu liền đi, Thẩm Huyền yên lặng đi qua hai người kia, tính lên lầu thay quần áo rồi xuống dưới ăn cơm, tuy nhiên đối với câu nói của người thím hai này cô cũng không ủng hộ, nam chính cũng không nói lời nào, nên cô căn bản là không nghĩ muốn nói chuyện.

Có lẽ là chú ý tới cái gì, người phụ nữ trung niên đột nhiên chuyển tầm mắt, “Hôm nay cậu còn mang một người ngoài đến gặp ông, có phải hay không nghĩ muốn ra oai phủ đầu?”

Thắm Huyền: “.....”

Không nghĩ tới lửa lớn sẽ cháy đến chính mình, cô như cá trong chậu vậy, liền lập tức quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt của người phía sau, sắc mặt trầm xuống, “Thím hai à, con cùng Mục Đình chính là vợ chồng hợp pháp, việc này cũng là lúc trước ông đã định hôn, như thế nào vào trong mắt thím hai lại biến thành người ngoài rồi?”

“Đi thôi...đi thôi.” Người đàn ông trung niên lập tức kéo kéo cánh tay của vợ mình hấn vốn dĩ không nghĩ tới, con lại là người buôn bán cũng chẳng giỏi giang gì, dù cho được vào công ty thì cũng có ích lợi gì.

Người phụ nữ trung niên lập tức hất tay của hắn ra, hung tợn trừng mắt với hắn, tiếp theo liền cười lạnh nhìn về phía Thắm Huyền, “Chỉ cần không phải là họ Mục đương nhiên đều là người ngoài, cô cùng Mục Đình kết hôn cũng đã mấy năm, đến bây giờ bụng một chút động tĩnh cũng không có, nếu sinh không được thím hai có thể giới thiệu cho cô vài bác sĩ, đừng có không ị phân mà cứ chiếm lấy bồn cầu, chặt đứt hương khói của Mục gia chúng tôi.”

Chưa từng gặp qua người nào mắng ác độc như vậy, Thắm Huyền cũng tức giận, tùy tay đem túi xách đặt trên sofa, giọng nói lạnh lùng, “Chúng con đang còn trẻ tuổi, hưởng thụ một chút thể giới của hai người thì có vấn đề gì sao? Nhưng mà nếu thím hai đã quen nhiều bác sĩ như vậy, như thế nào không thấy thím giới thiệu cho chị Đường, chị Đường cũng kết hôn đã mấy năm rồi, cũng không có động tĩnh, thiếu chút nữa đã quên, ở trong mắt cô hai đây chính là không ị phân mà cứ chiếm bồn cầu rồi, vậy vẫn là nhanh chóng ly hôn đi, miễn cho chặt đứt hương khói nhà chồng chị Đường.”

“Cô...” Người phụ nữ trung niên tức đến cả mặt đều xanh mét, “Đây là thái độ cô nói chuyện với người lớn hay sao?!”

Vừa vịn bên ngoài đi vào vài người vệ sĩ, lập tức đem tầm mắt hướng vào người đàn ông đang từ trên lầu đi xuống, giọng nói bình tĩnh, “Kéo đi.”

Nghe vậy, mấy người vệ sĩ kia lập tức đi qua kéo người, Thắm Huyền cũng chỉ là tro mắt nhìn hai người bị kéo đi, thầm than chính mình thật là lãng phí miệng lưỡi, nên giao cho nam chính giải quyết mới đúng.

Lúc này đi Vương vừa vịn nầu com xong, chờ cô thay xong quần áo liền xuống dưới rửa tay ăn com, đối phương vẫn chưa có động đũa, hình như là đang đợi cô, Thắm Huyền phát hiện, nam chính thật ra rất lịch sự.

Dù là như thế, cô vẫn nhìn không được nói xấu hai người kia, “Cũng không biết mấy người bảo vệ ở ngoài cửa làm ăn ra sao, mà loại người này còn dám cho vào đây, nếu còn có lần sau nhất định sẽ trừ tiền lương của họ.”

Trên bàn năm món ăn cùng một tô canh, đều là món ăn thanh đạm, chỉ có một mâm cua lớn mà Thắm Huyền yêu thích nhất tương đối dầu mỡ, cô một mình mang bao tay ngồi xuống ăn ngon lành, bởi vì nam chính không ăn loại đồ ăn này.

Trên bàn ăn rất yên tĩnh, giống như chỉ có một mình cô nói chuyện, tuy nhiên Thắm Huyền đã quen với hoàn cảnh như vậy, vẫn như cũ nghiêm trang nhìn Mục Đình liếc mắt một cái, “Tôi nói này, thật ra.....anh có thể dành nhiều thời gian đến thăm ông, hoặc là trò chuyện cùng ông nhiều một chút, dù là không có gì để nói, nhưng ông chỉ cần nhìn thấy anh nhiều chút chắc chắn ông cũng sẽ rất vui về.”

Rốt cuộc cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa, bác sĩ nói còn nửa năm, nhưng cô biết thật ra không quá hai tháng nữa, cô không nghĩ đến lúc đó nam chính sẽ hối hận.

Nghe vậy, Mục Đình vẫn như cũ thông thả ung dung ăn đồ ăn, không nói một lời, chỉ là ngửi thấy mùi cua thì chau mày lại.

“Thứ sáu tôi có cuộc họp, cô có thể đi trước.” giọng nói anh đạm bạc.

Thắm Huyền chậm rãi buông con cua lớn của cô ra, trên mặt có chút nghi hoặc, nhưng suy nghĩ cẩn thận, trong lòng bỗng nảy dựng, cô thiếu chút nữa đã quên, cuối tuần này là kỷ niệm hai mươi năm thành lập của công ty Mục Thị, phải tổ chức tiệc để xây dựng hình ảnh cho công ty, cô là phu nhân của tổng tài chắc chắn là phải đi, chỉ là Thắm Huyền đột nhiên nhớ tới một sự kiện, dựa theo thời gian này, vậy trong hai ngày tới nam chính liền sẽ gặp được nữ chính nha!

Bởi vì bị tính cách tươi mát thoát tục của nữ chính hấp dẫn, khiến cho nam chính vẫn luôn nhớ mãi không quên, sau đó không quá hai ngày liền gặp nữ chính ở ngày kỷ niệm hai mươi năm của công ty, đương nhiên, nữ chính chỉ là một nhân viên nhỏ chắc chắn là không đến được loại địa phương này, nữ chính còn bị quản lý làm khó, cực khổ hoàn thành bản thiết kế đưa đến cho đối phương, sau đó quản lý còn gây khó dễ cho nữ chính, đúng lúc bị nam chính nhìn thấy, tự nhiên là một trận anh hùng cứu mỹ nhân.

Không nghĩ tới cốt truyện tới nhanh như vậy, yên lặng nhìn người đàn ông đối diện bình tĩnh không gợn sóng, Thắm Huyền nhìn không được cảm ly nước lên uống, thật ra cô còn có chút chờ mong, chính là muốn nhìn một chút nam chính bị hào quang Mary Sue của nữ chính hấp dẫn sau đó sẽ có bộ dạng thất thố, nói chung tốt hơn so với bây giờ mất nửa ngày dùng gậy gõ đập cũng không chịu nói ra câu nào tốt cả.

Có lẽ là nhìn thấy ánh mắt cô đang nhìn trộm mình, Mục Đình mi mắt hơi rũ, nhàn nhạt nói: “Cuối tuần sẽ có bác sĩ đến đây.”

“À...” Không biết nghĩ đến cái gì đột nhiên tinh thần cô chấn động, ngay cả cua lớn đang cầm trên tay cũng không ăn, “Bác sĩ? Cái gì bác sĩ?”

Khuôn mặt nhỏ biến đổi, cô lập tức không dám tin tưởng trừng lớn mắt, “Anh cho rằng tôi bị bệnh tâm thần sao?!”

Tầm mắt đảo qua, anh bình tĩnh nhìn cô, môi mỏng khẽ mở, “Không cần cô trả tiền.”

“.....”

“Đối với việc này thì vấn đề không phải là tiền, vấn đề là....”

Tùy tay đẩy qua một tờ chi phiếu, anh tiếp tục thong thả ung dung ăn cơm, biểu tình không có bất kỳ gợn sóng nào.

Thẩm Huyền tầm mắt dừng lại ở tờ chi phiếu, lập tức một tay chụp đến tờ chi phiếu kia, mày nhăn lại, “Một khi đã như vậy, tôi đây liền cố gắng xem xét lại.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vai ác cố chấp

Ông chủ muốn cô khám bệnh, dù không bị bệnh cũng phải khám nha, đặc tội với ai cũng không thể đặc tội với cây thân tài của cô, dù sao nhìn một cái cũng sẽ không mất miếng thịt nào

Ngửi mùi cua từ người phụ nữ đang ăn ngon lành đối diện, Mục Đình hơi nhíu mày, quét mắt qua con cua lớn đầy dầu mỡ, sau đó cúi đầu tiếp tục dùng bữa.

Dùng bữa xong, Thẩm Huyền liền cầm ly kem Haagen-Dazs tiếp tục ngồi trên sofa đọc sách, thuận tiện hỏi một chút chuyện về ông của anh, ngày mai có đến thăm ông hay không, đối phương không nói gì, tất nhiên đó là tùy cô.

Nghĩ đến ông đối với cô cũng không tồi, còn cho cô tiền để dùng, Thẩm Huyền quyết định vẫn nên đến thăm ông nhiều hơn, rốt cuộc lúc này người của Mục Gia chỉ quan tâm đến chuyện phân chia tài sản, trong lòng ông chắc chắn đang rất thương tâm, hơn nữa tưởng tượng đến đối phương chỉ còn thời gian không đến hai tháng, Thẩm Huyền chỉ biết thở dài.

Cuộc sống quá ngắn ngủi, cho nên tại thời điểm còn sống vẫn là phải hưởng thụ một chút.

Đến ngày hôm sau, cô cố ý kêu di Vương nấu canh gà, để mang theo đưa đến bệnh viện, cô cảm thấy bản thân nếu có thời gian nên luyện tập lái xe một chút, sau đó bản thân sẽ mua một chiếc xe thể thao mới để lái, dù sao cô cũng được nam chính cung cấp tiền tiêu mà, cũng coi như là có chút tài sản.

Ở hành lang bệnh viện dù là ngày hay đêm đều có vệ sĩ canh gác, vì lần trước đã đến, cho nên những người đó đều không ngăn cản cô, chỉ là khi cô vừa đi đến bên ngoài phòng bệnh liền dừng lại, nghe được một giọng nói oán giận quen thuộc, chỉ là so với ngày hôm qua thì đỡ hơn rất nhiều.

“Ba, người không thể bắt công như vậy, tiểu Tề năm nay cũng đã hơn hai mươi tuổi, vì cái gì nó không được đến công ty để giúp đỡ chứ? Còn có cái thằng Mục Đình kia, bây giờ nó hoàn toàn đem công ty trở thành thiên hạ của một mình nó, ba người không thể không quan tâm được đâu!”

Người nói chuyện đúng là cặp vợ chồng thím hai ngày hôm qua đã đến biệt thự làm loạn, chú hai tính cách thì yếu đuối, vẫn luôn ngồi ở bên cạnh không có hé răng, còn Lưu Mỹ Vân vẫn luôn ở đó mặt ủ mày chau oán giận, nhưng so với tính cách đánh đá của hôm qua, thì hôm nay hiển nhiên là ôn hòa không ít.

Toàn bộ phòng bệnh đều là tiếng oán giận của bà ta, ông lão nằm trên giường bệnh chỉ là tùy tay giơ lên ngăn lại những lời ai oán của bà ta, giọng nói bình tĩnh, “Tiểu Tề thích học vẽ, cô là mẹ của nó đã từng suy nghĩ đến ước mơ của nó chưa?”

“Con....” Lưu Mỹ Vân nghẹn lời, tiếp theo lập tức lại mềm mại hạ giọng, “Học vẽ có thể có tương lai gì chứ? Con không phải là vì muốn tốt cho nó hay sao?”

“Vì muốn tốt cho nó?” sắc mặt của ông bỗng trầm xuống, “dừng lại tham vọng của cô đi, tôi còn chưa già đến mức hồ đồ đâu, nếu mấy người đến đây để khiến cho tôi đau đầu, vậy thì tất cả đều cắt hết đi cho tôi!”

Tuy rằng bệnh tình nguy kịch, nhưng khí thế trên người của ông vẫn không giảm, hai người kia sợ tới mức sắc mặt tái mét, Thẩm Huyền lúc này mang theo canh gà đi vào, nhìn thấy cô, Lưu Mỹ Vân lập tức liền không vui.

“Huyền Huyền cũng thật là hiếu thảo, trước kia cũng không thấy con thường xuyên tới thăm ông.” Âm dương quái khí nói một câu, khiến ông tức giận ném cho bà ta một ánh mắt cảnh cáo, bà ta sợ tới mức lập tức ngậm miệng hậm hực ra khỏi phòng bệnh, nhưng biểu hiện có chút bất mãn, cảm thấy ông chắc chắn là bị bệnh đến hồ đồ, tình nguyện thân thiết với một người ngoài cũng không muốn tin tưởng người trong nhà như bọn họ.

Thẩm Huyền coi như cái gì cũng chưa nghe được, đem canh gà lấy ra đặt trên bàn bên cạnh, cười nói: “Đây là canh gà mà hồi sáng di Vương mới vừa nấu xong, vẫn đang còn nóng, ông muốn thử một chút hay không?”

Nhìn ánh mắt sạch sẽ của cô gái trước mặt, ông không khỏi thán than một tiếng, một bên ho khan lên tiếng: “Dù ông có mười năm tuổi thọ, cũng sẽ bị những người này làm cho tức chết mà.”

Nghiêng người qua lấy một ly nước ấm đưa qua cho ông, Thẩm Huyền nghiêm túc nói: “Nơi nào nha, Mục Đình rất hiếu thảo, nhưng mà anh ấy không giỏi quan tâm tới người khác, cho nên mỗi ngày mới không qua đây thăm ông, nhưng anh ấy không phải kêu con qua đây bởi ông sao, trong lòng của anh ấy kỳ còn lo lắng cho ông hơn bất kỳ người nào khác.”

Nể tình kim chủ là người hào phóng như vậy, cô đương nhiên phải nói chuyện giúp kim chủ rồi.

Uống miếng nước cho bình tĩnh lại, về mặt của ông từ ái nhìn cô gái trước mặt, “Tên tiểu tử thái này chính là không biết quý trọng con, ông biết tính của nó thế nào, con nếu bị ủy khuất cái gì liền nói cho ông biết, ông nhất định sẽ làm chủ cho con.”

“Nếu là chuyện này thì ông yên tâm, nếu anh ấy bắt nạt cháu, cháu chắc chắn sẽ tìm ông cáo trạng.” Cô cười múc một muổng canh gà đưa qua cho ông.

Về mặt ông vẫn như cũ hòa ái vui vẻ, dù cho khí sắc không tốt lắm, nhưng mắt của ông như cũ vẫn sáng ngời và có thần, không biết nghĩ đến cái gì, ánh mắt tức khắc dừng ở gần kéo thứ hai trước từ.

“Ông thiếu chút nữa thì quên, hôm nay công ty có cuộc họp hội đồng quản trị, lát nữa con thuận tiện thì giúp ông đem tài liệu bên trong đưa đến công ty.”

Có vài con sâu bọ vẫn nên phải trừ khử, không thể tiếp tục mềm lòng được.

Nghe vậy, Thẩm Huyền ngăn người, tiếp theo gật gật đầu, dù sao buổi chiều cô cũng không có việc gì.

Nữ phụ vẫn rất biết chừng mực, dù cho rất thích dính lấy nam chính, nhưng cũng lắm chỉ giới hạn ở nhà, thời điểm ở bên ngoài tuyệt đối là một tiểu thư khuê các hào phóng, cho nên cơ bản đều không có đi qua công ty của nam chính, Thẩm Huyền cũng là lần đầu tiên đi, một cao ốc to lớn sừng sững nằm trong trung tâm thành phố, có thể thấy được tòa nhà này rất nổi bật.

Lúc này trong đại sảnh vẫn như cũ người đến người đi, Thẩm Huyền tiến về phía trước quầy lễ tân hỏi văn phòng của tổng tài ở tầng thứ mấy, đối phương cũng rất khách khí dẫn đường cho cô, tất nhiên, cũng là được thư ký nữ của nam chính báo trước tình huống.

Đám người vừa đi, mấy người phụ nữ trước quầy nhìn không được liền tò mò nói thầm với nhau, “Nghe thư ký Lý nói, người này chắc chắn chính là phu nhân của tổng tài.”

“Cô không nói tôi cũng thiếu chút nữa đã quên tổng tài đã có vợ, nhưng mà phu nhân của tổng tài lớn lên thật đúng là rất xinh đẹp, nghe nói là tiểu thư Thẩm thị.”

“Gia đình đương nhiên là môn đăng hộ đối, cô xem chiếc đồng hồ trên tay của cô ấy, đây chính là bản giới hạn còn muốn hơn ba trăm vạn!”

Lên đến tầng chín, hành lang không có một bóng người nào, nhưng thật ra điều hòa phả vào người có chút lạnh, Thẩm Huyền liếc mắt một cái liền thấy được bên ngoài phòng làm việc có một cô thư ký mặc đồng phục công ty, cô nhớ rõ trong sách viết cô gái này là thư ký Lý, bởi vì khinh thường nữ chính, nên nhanh chóng bị nam chính thay người.

“Hôm nay mọi người đều bận hết, đáng ra tôi phải xuống đón ngài mới phải.”

Nhìn thấy có người tới, thư ký Lý lập tức mang về mặt xin lỗi đi tới, Thẩm Huyền cũng chỉ cười nhạt, “Không sao, tôi chỉ đến phòng chủ tịch của các cô để đưa ít đồ mà thôi, Mục tổng có ở đây không?”

Bởi vì rất ít khi thấy vị phu nhân của tổng tài này, cho nên đối với tính cách của cô ấy cũng không quá hiểu biết, tuy nhiên thư ký Lý lại cảm thấy vị tổng tài phu nhân này rất có phong phạm của một quý phu nhân, rất khách khí còn chừa cho mình một con đường đi, “Mục tổng có chút việc nên không ở đây, đợi lát nữa còn có một cuộc họp, ngài có thể ở trong phòng nghỉ chờ một chút, tôi đi pha cho ngài một ly cà phê.”

Trong cuộc họp hội đồng quản trị chắc chắn là những người Mục gia cũng ở đấy, trong sách thật ra không có miêu tả quá nhiều về các thành viên trong Mục gia, nhưng dựa vào ký ức của nguyên chủ, Mục gia chính là một đại gia tộc, tuy nhiên chuyện này không liên quan đến cô, cô chỉ mong ước một điều là phí ly hôn mà thôi.

Ngồi trong phòng nghỉ nhằm chán lười điện thoại ra chơi trò chơi, Thẩm Huyền phát hiện mạng ở nơi này tốc độ quả thực có thể so với vận tốc ánh sáng, nhanh đến khủng khiếp, trải nghiệm trò chơi cũng càng tăng lên.

Thẳng đến khi nghe bên ngoài truyền đến từng trận âm thanh nói chuyện, giống như nghe được giọng nói của trợ lý Chung, nghĩ nam chính đã trở lại, Thẩm Huyền liền cắt điện thoại cầm lấy văn kiện chạy nhanh ra khỏi phòng nghỉ, chỉ thấy đầu kia của hành lang đúng là có hai người đang tiến lại đây, chính là trợ lý Chung, đi cùng còn có một người đàn ông mặc âu phục màu xám, thấy vậy, Thẩm Huyền sợ tới mức chạy nhanh quay về phòng nghỉ, giống như nhìn thấy một thứ vô cùng đáng sợ vậy.

Như là phát hiện cái gì, người đàn ông đó bỗng nhiên hướng về phía phòng nghỉ nhìn thoáng qua.

“Phu nhân đến đây để đưa đồ cho chủ tịch, đang đợi ở phòng nghỉ.” Thư ký Lý hướng trợ lý Chung nói một câu.

Nghe vậy, trợ lý Chung chỉ cung kính lên tiếng, nói gì đó với người đàn ông bên cạnh, người kia mi mắt chỉ rừ xuống, che khuất một tia không cam lòng

hiện lên trong ánh mắt.

Ba năm, cô tình nguyện dùng đủ thủ đoạn dành lấy cuộc hôn nhân hữu danh vô thực này ba năm, cũng không muốn ly hôn, người anh trai này của mình rốt cuộc là có cái gì tốt?!

Thẩm Huyền ở trong phòng nghỉ tâm trạng rất thấp thỏm, không biết có nên ra ngoài hay không, bởi vì cô vừa mới thấy em trai của nam chính, so với nam chính, thì anh ta cùng nữ phụ chính là thanh mai trúc mã, bởi vì từ nhỏ anh ta đã thích nữ phụ, nhưng mà nữ phụ không để ý nên căn bản là không hề thích anh ta, càng đáng sợ chính là, người này chính là nhân vật phản diện lớn nhất trong tiểu thuyết!

Bởi vì khi nữ phụ bị nam phụ thứ hai đưa vào ngục giam, khi đó vai ác đang ở nước ngoài nên không biết chuyện, chờ sau khi về nước, lập tức bắt đầu bị đá kích, hận tất cả mọi người, vì muốn trả thù nam chính, còn có ý phản bội công ty của gia đình mình rồi giả họa cho nữ chính, cuối cùng còn thuê lính đánh thuê đặt bom vào xe để sát hại nam chính cùng nữ chính. Mục đích muốn họ bị nổ chết, đương nhiên, cuối cùng chắc chắn là thành vật hy sinh làm nền cho vai chính rồi.

Một cái lớp xe dự phòng bình thường thì không sao, nhưng lớp xe dự phòng loại này thì rất nguy hiểm, không cẩn thận liền sẽ nổ mạnh, chắc chắn là không nên tiếp cận.

Cảm thấy bản thân trước tiên tốt nhất là không nên đi ra ngoài, trước hết vẫn nên chờ nam chính đến đây rồi nói chuyện.

Bỗng lúc này bên ngoài phòng nghỉ bỗng nhiên vang lên một đạo tiếng bước chân, Thẩm Huyền tâm cũng nhảy dựng theo, thẳng đến trước cửa bỗng xuất hiện một thân ảnh quen thuộc mà lại xa lạ, hô hấp của cô liền dừng lại.

Cô mặc một chiếc váy không tay màu lam nhạt, da thịt trắng nõn, thân hình phốp phốp quyến rũ, khuôn mặt tinh xảo nhỏ bé, đã ít đi mấy phần kiêu ngạo, ngược lại mang theo vẻ mặt ôn nhu, Mục Dịch nhũn nhũn, trong lòng tất cả đều là không cam lòng, bởi vì nét mặt ôn nhu này không phải dành cho anh ta.

“Đã lâu không gặp.” khóe môi nhếch lên nói một câu, “Chị dâu.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cô ngồi ở kia ra vẻ bình tĩnh, cười nhạt, “À đã lâu không gặp, sau khi về nước em đã đi thăm ông rồi sao?”

Vai ác bởi vì khi nhìn thấy nữ phụ kết hôn, liền rất thương tâm nên đi ra nước ngoài phát triển, bây giờ quay về chắc chắn là vì biết ông không qua khỏi.

Không nghĩ là cô thay đổi nhiều như vậy, trong lòng của Mục Dịch càng thêm tối tăm, liền từng bước một hướng cô đi tới, đáng người tuần mỵ tất cả đều mang theo âm lãnh, “Tôi là muốn đi gặp em, nhưng lại không dám, tôi sợ chính mình sẽ nhịn không được, em bây giờ căn bản là sống không tốt, vì cái gì còn không chịu ly hôn, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt!”

Bốn mắt nhìn nhau, cả vai chột bị người ta nắm, trong lòng Thẩm Huyền nhảy dựng, chẳng lẽ cô nên học nguyên chủ đánh anh ta một bạt tai?

Hành lang vang lên từng trận tiếng bước chân, mới vừa sắp xếp tốt xong tư liệu, nhìn đến người kia vừa ra khỏi thang máy, trợ lý Chung liền lập tức đi qua đón, “Mục tổng, tài liệu kia chủ tịch giao cho phụ nhân đưa đến đây.”

Tùy tay tiếp nhận tư liệu lật xem, Mục Đình vẫn không nói chuyện, mất nửa ngày, khi khép văn kiện đưa lại cho trợ lý Chung, bộ dáng toàn bộ đều là lạnh lùng không mang theo bất luận cảm xúc nào, “Người đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phá vỡ

Không khí trong phòng nghỉ liền có chút quý dị, Thẩm Huyền chỉ có thể học theo tính cách của nguyên chủ, đem một tay đẩy người đàn ông này ra, trên mặt không dấu được vẻ lạnh nhạt, “làm sao cậu biết tôi sống không tốt, hơn nữa, tôi sống như thế nào thì liên quan gì đến cậu, cậu là gì của tôi chứ?”

Nữ phụ trừ đối với nam chính là một mặt nhu tình ra, còn đối với mấy gã đàn ông khác đều là ngạo mạn và lạnh nhạt, tuy nhiên vai ác tất nhiên đã quá quen với sự lạnh nhạt của cô, chỉ cần nhìn thấy cô thoáng cười một cái, anh ta liền vui vẻ thật lâu, nhưng mà Thẩm Huyền đối với loại phản tử nguy hiểm này rất không có hảo cảm, vì có cảm giác tính mạng của bản thân rất không được đảm bảo.

“Đúng vậy, mặc kệ chuyện của tôi đi.....”

Mục Dịch cười tự giễu, tiếp theo đột nhiên cầm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt âm trầm, “Nhưng em kết hôn cùng với anh ta căn bản là không có hạnh phúc, anh ta trước nay liền không có thích qua em, thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn em một cái, em vì cái gì còn muốn theo anh ta, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt chứ!”

Trong lòng Thẩm Huyền có chút hoảng sợ, nhưng trên mặt lại là một bộ dáng lạnh nhạt, chẳng qua là ra sức giãy cánh tay nhằm thoát khỏi anh ta, “Cậu buông tôi ra, tôi chính là chị dâu của cậu đấy!”

“Chị dâu.Chị dâu.” Khóe miệng Mục Dịch nở một nụ cười phức tạp, trong mắt lóe lên hai ngọn lửa, “Chị dâu.”

“Cậu...”

Thẩm Huyền vừa muốn nói cái gì, nhưng dư quang bỗng nhiên nhìn tới một người đang đứng trước cửa, ba hồn bảy vía lập tức bị dọa muốn bay một nửa.

Mục Đình chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn người bên trong, biểu cảm không biến đổi, tùy tay nói lỏng cổ áo liền cất bước rời đi, không có bất kì phản ứng gì.

Trợ lý Chung cũng yên lặng cúi đầu theo sau, trên trán không tự giác nổi lên một tầng mồ hôi, không nghĩ tới a! không nghĩ tới a!, phu nhân này rõ ràng còn có dính dáng đến em trai của Mục tổng, tuy nhiên còn may là Mục tổng cũng đang tính muốn ly hôn, bằng không thì đình đầu đã bị đội nón xanh rồi.

Như là phát hiện cái gì, Mục Dịch cũng quay đầu lại nhìn lại, khi nhìn thấy thân ảnh ở cửa vừa rời đi, cũng không hoảng hốt, chỉ khẽ nhếch lông mày rồi nói với Thẩm Huyền: “Tôi sẽ nghe theo lời chị dâu, đến thăm ông.”

Nói xong, liền lập tức hướng ngoài phòng rời đi, chỉ là trong mắt tất cả đều là tàn nhẫn, cậu ghét nhất chính là tính cách của người anh trai này lúc nào cũng mang bộ dáng bình tĩnh không một gợn sóng, giống như chuyện gì cũng đều không có liên quan đến mình, chờ xem, một ngày nào đó, cậu sẽ đem đối phương hung hăng dẫm dưới chân, xem anh ta nằm phía dưới còn bình tĩnh được hay không.

Chờ đến khi phòng nghỉ chỉ còn một mình Thẩm Huyền, cô đã hoàn toàn tỉnh mộng, cũng không biết nam chính đã đứng đó nhìn bao lâu, nhưng vấn đề là, anh ta rõ ràng lại có sở thích nghe lời người khác nói chuyện!

Tuy nhiên nghĩ đến nam chính vốn dĩ sẽ cùng bản thân ly hôn, Thẩm Huyền lúc này mới thoáng bình tĩnh lại, đứng rồi, bọn họ không phải vợ chồng thật sự, có cái gì phải sợ chứ?

Nghĩ như vậy, cô tiếp tục cầm tài liệu đi ra ngoài, đang chuẩn bị gõ cửa, vừa đúng lúc trợ lý Chung lại từ bên trong đi ra, nhìn cô với ánh mắt có chút kỳ quái, Thẩm Huyền tự nhiên cũng có chút ngượng ngùng, giống như là mình đã làm sai chuyện gì mà bản thân không nhận ra vậy.

Ho nhẹ một tiếng, cô gõ cửa hai cái, tiếp theo liền ra vẻ bình tĩnh đi vào, phòng làm việc rất lớn trang trí đơn giản, cửa sổ sát đất bên kia có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh của thành phố, nếu được nhìn vào buổi tối chắc chắn phong cảnh sẽ rất đẹp.

Trước bàn làm việc có một người đang lật xem tài liệu, biểu cảm vẫn lạnh nhạt như cũ, giống như sự việc khi nãy không một chút bận tâm, thấy vậy, Thẩm Huyền cũng thờ phào nhẹ nhõm, chậm rãi đem tập tài liệu đặt trên bàn làm việc của anh, “Đây là ông nhờ tôi đưa đến đây cho anh, vậy. nếu Không có việc gì thì tôi đi trước.”

Đưa đồ xong, thấy đối phương không nói gì, Thẩm Huyền lập tức xoay người liền rời đi.

Cho đến khi người đã ra khỏi phòng làm việc, người đàn ông ngồi trước bàn hơi nâng mắt, mang ánh mắt theo phức tạp nhìn hướng cô vừa rời đi.

Ra khỏi công ty, Thẩm Huyền lập tức lái xe trở về, chỉ cảm thấy chuyến đi này của bản thân thật đúng là kinh tâm động phách, cảm giác bản thân sống cũng không dễ dàng gì, lấy cái tính cố chấp của vai ác cái này, rõ ràng chính là muốn dây dưa cùng mình cả đời nha.

Nhưng cô rất lo lắng nếu bị vai ác kia phát hiện bản thân thật ra không phải Thẩm Huyền, chắc chắn sẽ rất tức giận, rốt cuộc đối phương rất thích nguyên chủ, nếu phát hiện bản thân mình không phải là cô ấy, vậy đến lúc đó bản thân phải đi đâu tìm nguyên chủ về cho anh ta chứ.

Chờ về đến nhà, cô nhìn không được rảnh rồi liền nhắn tin cho Lục Tố Tố về những chuyện đã xảy ra hôm nay, đối phương lại không thèm quan tâm, cảm thấy chỉ cần bản thân cô không để ý tới anh ta là được rồi, dù sao trước kia cũng làm như vậy mà.

Thẩm Huyền phiền lòng, vấn đề là chờ đến lúc cô cùng nam chính ly hôn, vai ác chắc chắn sẽ lại tìm cô dây dưa, hơn nữa cũng không biết khi nam chính cùng nữ chính gặp nhau, trong trường hợp đối phương phát hiện vai ác có ý với cô, sẽ cho là cô có hành vi không đúng mực, rồi trừ phí ly hôn của cô thì làm sao bây giờ?

Đến buổi tối nam chính lại về nhà đúng giờ, di Vương cũng bắt đầu nấu ăn, Thẩm Huyền ngồi trên sofa trong phòng khách nhàn chán xem phim hoạt hình, trộm liếc nhìn người vừa đi lên lầu, dù đã quen với tính cách vô vị của đối phương, nhưng trong lòng vẫn có chút không vui, từ đầu tới cuối, những lần đối phương nói thật sự là so với vàng còn hiếm hơn.

Hôm nay di Vương lại làm món cô thích đó là tôm hùm đất, dù sao nam chính không thích ăn, Thẩm Huyền ngồi một mình đeo găng tay lột vỏ tôm, trên bàn ăn vẫn yên tĩnh như mọi ngày, chỉ là so với ngày thường thì hôm nay bầu không khí có chút kỳ lạ, một mình cô nghiêm túc ngồi lột vỏ tôm, nhưng mắt lại liếc trộm người ngồi bên cạnh đang thong thả ung dung ăn đồ ăn.

“Chuyện đó. Tôi cùng Mục Dịch không có làm gì hết, chỉ là một mình anh ta có ý với tôi mà thôi, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với cuộc hôn nhân giữa tôi và anh, vậy cho nên phí ly hôn tuyệt đối không thể không có!” cô nhìn không được liền nhấn mạnh thêm lần nữa.

Tuy nhiên, anh không có phản ứng, Thẩm Huyền cũng không nói tiếp nữa, cảm thấy nam chính hẳn là không quan tâm đến mấy chuyện thế này, anh ta

chỉ quan tâm nữ chính có hay không sẽ cho anh ta đội nón xanh.

Bữa ăn kết thúc trong bầu bầu không khí yên tĩnh, Thẩm Huyền lại lấy kem Haagen-Dazs ngồi trong phòng khách ăn, tiếp theo liền đi tắm rửa, chiều nay sẽ về vài bản thiết kế, cô vẫn có vài điểm không hài lòng, nhưng luôn tìm không thấy cái điểm đó nằm ở đâu.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô vẫn là mang theo đồ, rồi dọc theo hành lang đi đến bên ngoài thư phòng, gõ nhẹ cửa hai cái, tiếp theo liền hít sâu một hơi rồi đẩy nhẹ cửa, lộ ra một cái khe nhỏ, nhìn vào bên trong khi thấy anh cô liền nói: “Mục tổng. Tôi có thể nhờ anh xem giúp tôi một bản thiết kế thời trang được hay không?”

Tốt xấu gì thì hôm nay cô cũng đến tận công ty để đưa tài liệu cho anh ta, đến cả tiền công cũng không có đòi.

Trong phòng không có động tĩnh gì, đối với Thẩm Huyền không nói gì chính là không từ chối, ngay sau đó lập tức đóng cửa lại, cầm theo bản thiết kế lập tức đi vào.

Người ngồi trước bàn làm việc đã thay một bộ quần áo màu đen thoải mái, lúc này đang ngồi lật xem mấy tập tài liệu, toàn bộ thư phòng đều cẩn thận tỉ mỉ đến đáng sợ, cũng giống như con người của anh, không dậy nổi chút ngọn sóng nào.

Sau khi đến gần, Thẩm Huyền mới đem bản thiết kế thời trang trong tay đẩy qua, “Anh cảm thấy cái này thế nào?”

Không công mà có một lão sư ở đây, có thể chỉ điểm bản thân mình một chút để kiếm tiền, hơn nữa lại còn không cần tiền.

Trong lúc nhất thời thư phòng bỗng lâm vào yên tĩnh, tựa hồ chỉ nghe được mỗi âm thanh lật tài liệu, Thẩm Huyền đứng đến nỗi chân đều đã tê rần, người trước mặt bỗng xoay tầm mắt nhìn xuống, cô lập tức lấy lại tinh thần.

Quét mắt nhìn bản thiết kế thời trang trước mặt, Mục Đình nhíu mày, “Cô cảm thấy thế nào?”

Thẩm Huyền: “.....”

Dường như đã làm rất tốt lại bị đá kích, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, liền kéo ghế nhỏ bên cạnh ngồi xuống đối diện với anh, chỉ nhìn chăm chăm vào hai bàn tay to với khớp xương rõ ràng của anh khẽ cử động, ngồi bút di chuyển trên bản vẽ, cô lập tức tập trung tinh thần xem.

“Tôi không nhìn thấy điểm mới.” giọng nói anh trầm thấp.

Thẩm Huyền: “.....Tôi... Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Ở trên bản vẽ tùy tay sửa lại vài nét bút, người đàn ông tiếp tục nhìn tài liệu của mình, chỉ có một mình Thẩm Huyền cảm thấy trước mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào bản vẽ, lão sư quả nhiên là lão sư, ánh mắt so với cô sắc bén hơn.

Cô mặc một bộ đồ ngủ màu lam, chỉ lộ ra một đoạn cánh tay mảnh khảnh, mái tóc dài xòa xuống che khuất hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, Mục Đình tùy tay ở trên tài liệu ký vài cái, mi mắt hơi rũ, “Trước khi ly hôn, tôi không muốn nhìn thấy còn có lần sau.”

“.....”

Vừa mới bắt đầu có một chút hào cảm liền lập tức bị dập tắt, Thẩm Huyền ngẩng đầu lên về mặt quái dị nhìn người đối diện, “À...”

Quả nhiên, đàn ông đều thích sĩ diện, mặc kệ là thích hay không đều là như thế này.

“Vậy phí ly hôn tuyệt đối không thể thiếu.” Cô lại một lần nữa nhấn mạnh.

Nghe vậy, khoe mắt Mục Đình thoáng nhìn cô, ánh mắt tối sầm dừng lại trên người đối diện.

Trong lòng liền nảy dựng, Thẩm Huyền chạy nhanh rót một ly nước bên cạnh nghiêm trang đặt lên bàn trước mặt anh, khuôn mặt nhỏ tràn đầy nghiêm túc: “Ý của tôi không phải nói anh keo kiệt, ở trong lòng của tôi, Mục tổng đối với tôi chính là người lớn nhất trên thế giới!”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Không kiêu nể gì

Lời Thẩm Huyền nói tuyệt đối chính là lời trong lòng, nam chính chính là kim chủ của cô, cô còn hận không thể từng giây từng phút cung phụng cái chủng loại này.

“Nhớ đi khám bác sĩ.” anh bỗng nhiên lạnh nhạt lên tiếng.

Nghe vậy, sắc mặt Thẩm Huyền bỗng cứng đờ, cái vị bác sĩ kia rất thích nói hươu nói vượn, vì muốn kiếm tiền cái gì cũng đều nói, nhìn qua bộ dáng của cô giống như mắc bệnh tâm thần lắm sao?!

Không biết nghĩ đến cái gì, cô bỗng nhiên tò mò hỏi: "Dạo gần đây anh..... Có gặp qua cô gái nào rất thú vị hay không?"

Lúc này nam chính hẳn là đã gặp phải nữ chính rồi mới đúng!

Mục Đình nhíu mày lại, thấy vậy cô vội vàng cầm lấy bản vẽ yên lặng hướng cửa phòng mà đi, cô cảm thấy bản thân quá ngây thơ rồi, dù cho khi nam chính có hứng thú với nữ chính, thì sao có thể sẽ nói cho mình biết chứ, nói không chừng còn đề phòng mình có âm mưu nào khác.

Người vừa đi khỏi, thư phòng lại lần nữa lâm vào một mảnh yên tĩnh, người ngồi trước bàn làm việc bỗng nhiên lấy một phần tài liệu bên cạnh, tùy tay lật, tầm mắt mờ mờ tức khắc đảo qua mặt trên của tài liệu.

Bây giờ anh mới biết, thì ra đứa em trai ruột này của mình lại có tâm tư riêng.

Khi trở về phòng, Thẩm Huyền sửa lại bản thiết kế một chút, nhưng cũng không giao cho Lục Tổ Tổ xem, cô cần thiết phải nỗ lực để tiến bộ hơn mới được, bằng không về sau thật sự cũng chỉ có thể dựa vào phí lý hôn mà sống.

Đến cuối tuần, vị bác sĩ tâm lý họ Trịnh kia lại đến đây, dù sao cũng đã nhận tiền, dù cho không bệnh, cũng đến nghe cách “Điều trị” của đối phương, đơn giản chính là trả lời một ít vấn đề kỳ quái của đối phương, còn nói lần sau sẽ thôi miễn cho cô.

Đương nhiên Thẩm Huyền sẽ không đồng ý, nếu như thời điểm cô bị thôi miễn liền đem chuyện bản thân không phải là nguyên chủ nói ra, vậy chắc chắn sẽ bị coi như quái vật đưa đi viện nghiên cứu quốc gia, cũng may là vị bác sĩ Trịnh kia cũng không có làm khó, hiển nhiên đều do cô tự nguyện.

Trò chuyện cùng với đối vương một lúc, Thẩm Huyền cũng nhận ra tâm lý của mình có vấn đề, cảm thấy mình quá lo lắng, rốt cuộc đây là thế giới thực, nói không chừng nội dung cốt truyện có phát sinh hay không cũng chưa chắc.

Tuy nhiên có thể dựa theo cốt truyện phát triển hay không, chỉ có thể dựa vào sự kiện kỉ niệm lần này.

Nam chính có nói qua tối nay anh ấy sẽ quay về, Thẩm Huyền cũng không muốn đi một mình, liền dứt khoát ở trong nhà chờ anh, mới mua một bộ lễ phục, liền xài mất ba trăm vạn của cô, khiến lòng cô giống như rỉ máu vậy, cảm thấy bản thân sau này nếu không có việc gì thì không cần tham gia mấy cái yến hội này, nếu đi nhiều thêm vài lần, toàn bộ tài sản chắc chắn sẽ bị thiếu hụt.

Không sai biệt lắm thì đến thời điểm bây giờ nam chính quay về, lần này lái xe chính là trợ lý Chung, cảnh đêm ở thành phố được đèn đường chiếu sáng rực, xe lưu thông chạy trên đường cao tốc, Thẩm Huyền ngồi ghế sau chơi trò chơi, nhưng mà tốc độ mạng rất không tốt.

“Ngày hôm qua tôi đi thăm ông, bệnh tình của ông giống như là lại chuyển biến xấu đi rồi.” Giọng nói Nhẹ tênh vang lên trong không gian yên tĩnh bên trong xe, người đang ngồi bên cạnh gõ laptop mi mắt chỉ rũ xuống, vẫn chưa nói lời nào.

Lại thua thêm một ván trò chơi, Thẩm Huyền cực kỳ buồn bực, đang đi trên đường cao tốc, xe chợt dừng lại, khiến cả người cô hướng bên cạnh mà ngã, đầu đập mạnh vào đầu vai người đàn ông ngồi bên cạnh, cơn đau truyền đến khiến cô hít sâu một hơi.

“Xin lỗi, con đường phía trước hình như là xảy ra tai nạn.” Trợ lý Chung lập tức quay đầu lại nhìn anh, cũng không biết nhìn thấy cái gì, ánh mắt lập tức khê biến.

Di động không biết rớt ở trong góc nào, Thẩm Huyền vừa xoa gáy vừa nhắc đầu liền nhìn thấy một đôi mắt đen sâu thẳm của đối phương, lập tức lùi lại phía sau, “Tôi..... Thật sự không có cô ý.”

Tuy rằng người bị thương chính là bản thân, nhưng hoàn cảnh bức bách, cô không thể đắc tội kim chủ của chính mình được.

Cô mặc một chiếc váy bằng vải voan mỏng màu xanh ôm sát eo, trong không gian tối đen, ánh đèn chiếu vào làn da trắng nõn của cô giống như phát sáng vậy, Mục Đình nhìn lướt qua liền cúi xuống nhìn laptop của mình, chỉ là mùi hương nhàn nhạt của cô như cũ vẫn quanh quẩn trong hơi thở của anh, khóe môi khẽ nhấp, bộ dạng của anh như cũ vẫn hoàn toàn lạnh lùng đạm mạc, chỉ là tùy tay vội vàng nói lòng cả vạt ở cổ.

Cái trán còn có chút đau, Thẩm Huyền chỉ có thể lấy một cái kính nhỏ từ trong túi xách ra soi, cũng may sự cố ở phía trước xử lý tương đối nhanh, chỉ mất vài phút liền có thể đi tiếp, xe cuối cùng dừng lại ở một khách sạn tráng lệ huy hoàng, trợ lý Chung đi đổ xe, cô lập tức liền theo anh cùng nhau đi vào.

Trong khách sạn người có rất nhiều ra vào, ở cửa còn có mấy người đang chờ, khi nhìn thấy hai người vừa đến, liền lập tức tiến lại vây quanh nói về công việc hôm nay.

“Vừa xong có Ngô tổng cũng đến đây, ngài tránh mặt khiến ông ấy hơn một tháng không gặp ngài, hôm nay sợ là tránh không được, tuy nhiên đêm nay ngài cùng Tưởng tiên sinh còn có một bữa tiệc, thời gian chỉ còn lại khoảng mười lăm phút, muốn tôi tìm Ngô tổng để hẹn gặp vào ngày khác hay không?”

Người nói chuyện chính là thư ký Lý, trên tay cô ấy còn cầm một tập tài liệu ghi lịch trình, biểu cảm rất nghiêm túc, còn có vài người theo sau tựa hồ cũng có chuyện muốn nói, Thẩm Huyền đi theo vào thang máy, phát hiện bọn họ đã đến muộn, vậy nên chỉ còn mười mấy phút để dự tiệc kỷ niệm.

“Hẹn vào ba giờ chiều, ngoài ra, đem lịch trình của chiều mai hủy hết, tôi muốn đến bệnh viện.” Giọng nói anh trầm thấp.

Nghe vậy, thư ký Lý lập tức gật đầu, rồi nhìn lên Thẩm Huyền đang đứng bên cạnh.

Chờ đến khi thang máy đến tầng năm, bên ngoài vẫn nhiều người đi lại như cũ, tuy nhiên các cặp đôi đều khoác tay nhau, Thẩm Huyền nhìn người bên cạnh, quyết định gạt phắt cái ý định này ra khỏi đầu.

Mục Đình quét mắt nhìn người bên cạnh, bỗng nhiên cánh tay khẽ nhúc nhích, khiến cô sững sốt một lúc, sau đó mới chậm rãi vươn cánh tay nhỏ khoác lên tay anh.

Đối với Thẩm Huyền mà nói, cũng chỉ có ở bên ngoài, nam chính đối với cô mới biểu hiện hơi giống vợ chồng một chút.

Vài người đang đứng phía sau đều hai mặt nhìn nhau, đương nhiên đã nghe qua tin đồn quan hệ của tổng tài cùng phu nhân không tốt, tuy nhiên bây giờ xem ra, cũng không giống như lời đồn đãi bên ngoài.

Ra khỏi thang máy, bên trong đã ngồi đầy người, tuy nhiên khi nhìn thấy Mục Đình đến đây, vẫn là có không ít người tiến lại vây quanh.

“Nghe nói chủ tịch Mục sức khỏe không tốt, dạo này công việc rất nhiều nên tôi bận quá, chưa qua bệnh viện thăm lão chủ tịch được, hy vọng Mục tổng không trách.”

Người nói chuyện chính là người đàn ông trung niên đầu hói mặc tây trang, đi giày da, mà những người đi theo cũng vội vàng phụ họa theo, “Đúng đúng đúng, Mục tổng ngàn vạn lần đừng trách, về việc lần trước, tôi còn có rất nhiều chuyện chưa nói xong, cũng không biết khi nào Mục tổng có thời gian.”

Không lâu sau liền có mấy vệ sĩ tiến lại đây vây quanh, Mục Đình chỉ cười lạnh nhạt với mọi người, “Các vị có tâm là được.”

Có vệ sĩ mở đường, đoàn người cuối cùng cũng vào được đại sảnh của yến hội, Thẩm Huyền cũng theo sát phía sau, cảm nhận được tầm mắt của mọi người từ bốn phương tám hướng đang nhìn mình, cô chỉ có thể cẩn thận cảm theo làn váy rồi đi, nhưng khi xuống bậc thang vẫn là thiếu chút nữa dẫm phải váy, còn may là cô vẫn luôn nắm chặt cánh tay của đối phương mới bình ổn được.

Nhưng đến bậc thang cuối cùng, tà váy phía sau đột nhiên được người khác nâng lên, nhưng thật nhanh liền thả xuống, giương như tất cả đều là ảo giác của cô.

Thư ký Lý đi phía sau ánh mắt có chút quái dị, không nghĩ tới lúc còn sống có thể nhìn thấy Mục tổng nâng váy giúp người khác, thế nhưng trước kia Mục tổng nói cô xử lý thủ tục ly hôn, bây giờ lại thân mật như vậy rốt cuộc là thế nào?

Tất cả đều xem như là ảo giác, cuối cùng Thẩm Huyền đi theo anh ngồi ở bàn duy nhất đặt chính giữa đại sảnh, chưa từng ngồi qua vị trí này, nên cô chỉ có thể giả vờ bình tĩnh nhìn trên đài, càng mong chờ chính là hôm nay nữ chính có xuất hiện hay không.

Bởi vì vốn dĩ đã đến muộn, cho nên không bao lâu yến tiệc liền bắt đầu, đầu tiên là người chủ trì nói một đoạn về hành trình phát triển của công ty, tiếp theo liền có một ca sĩ nữ mặc đồ hồng lên đài biểu diễn.

Thẩm Huyền vừa định hỏi có thể về trước hay không, ai biết vốn dĩ bên trái không có ai ngồi đột nhiên có một người ngồi xuống, còn là một người quen!

“Lần trước trở về vội vàng, tôi liền quên mất tặng quà cho chị dâu.”

Mục Dịch cười nhẹ, bỗng nhiên từ trong túi áo vest lấy ra một cái hộp nhỏ, cũng không biết là cái gì, Thẩm Huyền ngồi bên cạnh sắc mặt đã có chút không đúng, theo bản năng nhìn người bên cạnh là Mục Đình.

Người sau dư quang đảo qua, tầm mắt lạnh lùng vẫn không làm cho Mục Dịch thu liễm, ngược lại ánh mắt càng sáng quắc nhìn chằm chằm Thẩm Huyền, ánh mắt tham lam cố định ở trên người cô, đặc biệt là mùi hương nhàn nhạt, điện cường kích thích dây thần kinh của cậu ta, khiến cậu ta hưng phấn.

Có lẽ là bị ánh mắt của cậu ta làm cho có chút sợ, Thẩm Huyền không khỏi nhích lại gần Mục Đình, giọng nói lạnh băng, “Cảm ơn ý tốt của cậu, chị dâu đã biết.”

Như đã sớm quen với việc cô hay lạnh nhạt với mình, trên mặt Mục Dịch như cũ vẫn mang theo nụ cười nhạt, đem hộp nhỏ mở ra, bên trong lấp lánh nằm một chiếc vòng ngọc, đúng lúc vừa với cổ tay mảnh khảnh của cô, “Không sao cả, chị dâu có thể thử một chút.”

Ngồi ở hàng phía trước đều là người của Mục gia, đang nhìn chằm chằm hành động của Mục Dịch, một đám người lông mày khẽ dựng, chỉ cảm thấy cậu ta chắc chắn là điên rồi, phụ nữ trên đời thì thiếu gì, cư nhiên lại đi dành vợ của anh trai mình, còn không biết thu liễm như vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài vậy người Mục gia bọn họ chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ hay sao.

“Tôi nói rồi, tôi không cần!” Thẩm Huyền nhíu chặt mày.

“Vậy chị dâu thích cái gì?” Tầm mắt cậu ta như cũ vẫn tham lam gắt gao dừng ở trên người cô, bao gồm cả từng tấc da thịt đang lộ ra của cô.

Cho đến khi Mục Đình đem tầm mắt đen sâu thẳm lạnh băng ném qua, Mục Dịch mới thu liễm một chút, tùy tay cất cái hộp vào túi, rồi rời đi vì cái vị trí này vốn dĩ không thuộc về cậu ta, sau khi xoay người lại, trong mắt lập tức hiện lên một tia tàn nhẫn, nguyên lai người anh trai này của cậu cũng sẽ để ý

đến thể diện sao?

Người rút cuộc cũng chịu đi rồi, Thẩm Huyền âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cô vốn đang không tin trên đời này sẽ có loại người nhân cách phản xã hội này, mà khi nhìn thấy ánh mắt kia của vai ác, nếu nói đối phương có ý tưởng hủy diệt thế giới cô cũng tin.

Cô cảm thấy bản thân nhất định phải cần tìm vài người vệ sĩ đi theo, vạn nhất đối phương phát điên thuê người bắt cóc cô rồi nhốt lại thì làm sao bây giờ!?

Càng nghĩ càng thấy đáng sợ, không biết có phải độ ẩm bên trong phòng quá thấp hay không, mà cô cảm thấy hơi lạnh, có chút đứng ngồi không yên, đến khi một cái thảm mỏng màu vàng bỗng nhiên dưng ở trên người, cô không nhịn được liền ngẩng đầu nhìn thư ký Lý, mỉm cười gật đầu ý bảo cảm ơn.

Liền liếc qua người bên cạnh, Thẩm Huyền thò đầu qua nhẹ giọng nói: "Anh thấy rồi đấy, chuyện này không liên quan đến tôi, anh cũng không nên trách tôi."

Trên đài lại đổi thêm một ca sĩ nam, hát tiếng Anh, tuy nhiên dưới đài toàn bộ đều là âm thanh nói chuyện, chỉ có hàng phía trước tương đối yên tĩnh, tất cả mọi người đều quan sát phản ứng của Mục Đình, khi bị em trai đoạt vợ, thật là một trò hay.

"Tôi sẽ nói Chung Lâm, giúp cô tìm vài vệ sĩ." đáy mắt anh hiện lên một tia âm lãnh.

Bản thân không cần tốn tiền tìm vệ sĩ, Thẩm Huyền đương nhiên là ra sức gật đầu nhỏ đồng ý.

Không biết nghĩ tới cái gì, lại thò đầu lại gần anh thấp giọng nói: "Anh có đói không? Từ khi ra ngoài đến giờ tôi đều chưa có ăn cái gì, đợi lát nữa tôi có thể về sớm một chút hay không?"

Mùi hương nhàn nhạt lại quanh quẩn ở đầu mũi, bỗng nhiên anh quay đầu đi, ánh mắt đảo qua khuôn mặt nhỏ xinh kia, nhớ rõ là thời điểm trước khi cô ra khỏi cửa chỉ uống mỗi một chén canh.

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tôi không có bị bệnh

"Mục tổng, điện thoại của chủ tịch."

Đúng lúc này trợ lý Chung bỗng nhiên khom người đi tới, Thẩm Huyền vừa muốn nói cái gì, liền thấy người bên cạnh đứng dậy rồi đi, cô cũng không dám lớn tiếng gọi đối phương quay lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng người dần dần biến mất.

Lúc này trên đài lại thay đổi thành tiết mục múa, một mình cô nhàm chán ngồi chơi di động, nam chính chưa có nói cho cô biết là có thể đi trước được hay không, chẳng lẽ bản thân phải ngồi đây chờ đến khi tiệc kỷ niệm này kết thúc?

Không biết là nhìn thấy ai, cô lập tức vẫy tay hướng thư ký đứng cách cô không xa đang bàn công việc cùng nhân viên, nhìn thấy cô vẫy tay với mình thư ký Lý lập tức đi tới, khách khí hỏi: "Nếu ngài cảm thấy nhiệt độ thấp quá, thì tôi có thể kêu người ở đây chỉnh nhiệt độ lên cao một chút."

"Không phải." Thẩm Huyền lập tức hạ giọng, cười nói: "Tôi chính là muốn hỏi một chút, đợi lát nữa sau khi lễ mừng kết thúc còn có chuyện gì hay không?"

Đều là tình anh của công ty, thư ký Lý đương nhiên trong nháy mắt liền hiểu được ý của cô, đưa mắt nhìn đám đông dày đặc ở phía sau, thấp giọng nói: "Yến hội kỷ niệm này đến khoảng mười giờ rưỡi mới có thể kết thúc, ngài cũng không cần nhất thiết phải đợi đến khi kết thúc, tuy nhiên tôi vừa nhìn thấy Thẩm lão tiên sinh đến đây, ngài..... Mau đến đó xem sao?"

Nghe vậy, ánh mắt Thẩm Huyền lập tức biến đổi, hai nhà là thông gia, lại cùng hợp tác với nhau, ông của cô đến đây cũng là bình thường, chỉ là vì cái gì lại chưa từng có tới tìm chính mình?

"Thẩm lão tiên sinh đang cùng vài người bằng hữu nói chuyện, đang ở phòng 503, đợi lát nữa Mục tổng hẳn là cũng sẽ đi qua." thư ký Lý giải thích.

Nghe thư ký Lý nói xong, Thẩm Huyền chỉ gật đầu nói câu cảm ơn, cô cảm thấy hôm nay hẳn là một cơ hội tốt, nói không chừng đợi lát nữa nam chính liền cùng ông cô nói về việc ly hôn, nói trước cũng tốt, miễn cho đến lúc đó chính mình lại phải đến mở miệng.

Nghĩ vậy, cô nhìn xung quanh một vòng, lấy cái thảm mỏng trên người xuống, đứng dậy liền rào bước chậm rãi rồi đi, phần lớn trong đại sảnh đều là nhân viên của công ty, cùng người nhà của các công ty khác, còn có một ít phóng viên, cùng so sánh với nhà cô đang càng ngày càng xuống dốc thì có chút bất đồng, Mục gia hiện tại chính là công ty bất động sản đứng đầu, dù là chỉ có một ít cổ phần của công ty cũng liền đủ cho cô cả đời không cần lo việc ăn uống, nhưng Thẩm Huyền tự mình hiểu được, cô chỉ cần đợi đến thời điểm nhận phí ly hôn đã không tới rồi.

Hành lang của khách sạn rất dài, cô đang tìm phòng 503, bỗng nhiên cánh tay bị người khác túm chặt, còn chưa đợi cô lấy lại tinh thần, liền bị người đó kéo vào một gian phòng, theo sau là tiếng "Phanh" cửa phòng bị đóng lại, tiếp theo là lưng cô bị ép sát vào tường.

Hơi cúi người, nhìn cô gái đang lộ vẻ mặt hoảng sợ trước mắt, Mục Dịch nhủ mày lại, “Em sợ tôi?”

Trước kia cô chưa bao giờ như vậy, chỉ biết trào phúng cậu ta rằng cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga.

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền chợt lấy lại tinh thần, nâng tay lên liền giáng một cái tát “Bang” qua, trên mặt tát cả đều là lạnh nhạt, “Tôi nói rất nhiều lần rồi, không cần thiết thì đừng có đến làm phiền tôi, cậu nghe không hiểu tiếng người sao?!”

Dù cho trong lòng đang rất sợ hãi, nhưng trên mặt cô như cũ tất cả đều là tức giận, bởi vì đây là tính cách của nguyên chủ, cô phát hiện vai ác này giống như có khuynh hướng thích bị ngược, nữ phụ ngược cậu ta trăm ngàn lần, nhưng cậu ta vẫn mê luyến nữ phụ như lúc ban đầu, cô lại càng sợ hãi bị người này phát hiện bản thân không phải nguyên chủ.

Trong căn phòng rộng như vậy, lại sạch sẽ và yên tĩnh, giờ tay lên sờ vào gương mặt của chính mình, khoe miệng Mục Dịch khẽ nhếch lên một độ cong nhàn nhạt, ánh mắt tham lam vẫn đảo quanh trên người cô, “Mục Đình không thích em, nhưng em lại vẫn thích anh ta? Nếu một khi đã như vậy rồi, tôi lại vì cái gì mà không thể thích em chứ?”

Sau lưng lại bị ép sát đến gần gao ở trên tường không có đường lui, nhìn người điên cuồng lại cố chấp trước mắt, Thẩm Huyền thật sự là rất sợ cậu ta xúc động sẽ làm ra việc gì mất kiểm soát, chỉ có thể tiếp tục lạnh lùng nói: “Cho nên tôi đã quyết định ly hôn, tuy nhiên dù như vậy, tôi cũng sẽ không thích cậu!”

“Em muốn ly hôn?” sắc mặt Mục Dịch khẽ biến.

Cười lạnh một tiếng, ánh mắt Thẩm Huyền sáng quắc nhìn cậu ta nói: “Đây là việc của tôi, cậu biết vì cái gì mà tôi lại không thích cậu không?”

Hai người nhìn nhau, cô tiến lên một bước môi đỏ hé mở, “Bởi vì tôi ghét nhất là loại người bám dai như đĩa như cậu vậy.”

Dứt lời, cô trực tiếp cầm tay nắm cửa đẩy cửa bước ra, tuy nhiên trên mặt lại là một mảnh bình tĩnh cùng lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại loạn thành một đoàn, rất sợ đối phương điên cuồng lên liền muốn làm chuyện gì.

Tuy nhiên cũng may cho cô, thuận lợi đi ra khỏi phòng, nhưng mà tầm mắt nóng rực phía sau vẫn làm cho cô cảm thấy rất không khoẻ, cảm giác bản thân còn chưa chết vì làm nền cho nữ chính bởi cốt truyện, sợ là sẽ chết trước trong tay của vai ác.

Cho đến khi thân ảnh yếu điệu mảnh mai kia dần dần biến mất trong tầm mắt, Mục Dịch lập tức nện một quyền lên tường, cho đến khi các khớp xương trắng bệch.

Cậu ta nghĩ muốn chúc phúc cho cô, nhưng chính là cô căn bản là không hạnh phúc, một khi đã như vậy, vì cái gì mà chính mình không thể tranh thủ?!

Mất nửa ngày mới tìm được phòng 503, nhưng trong lòng Thẩm Huyền vẫn còn có chút sợ hãi, hít sâu một hơi mới gõ cửa, không lâu sau cửa phòng liền được người bên trong mở ra, nhưng mà người mở cửa cư nhiên lại là Thẩm Tất!

"Không phải là ông thương cô nhất sao? Như thế nào, ông đến đây lại không có nói cho cô biết?" Trên tay còn cầm một điều xì gà, Thẩm Tất liền quét mắt nhìn cô cười trào phúng.

Cười nhạo một tiếng, Thẩm Huyền trực tiếp đi vào, “Không biết Đường ca học ai cái tính bụng dạ hẹp hòi này, nhưng thật ra là so với phụ nữ như tôi còn thích tính toán chi li hơn.”

Phòng khách không có người, tuy nhiên cửa phòng ngủ lại đang đóng, nếu vậy chắc chắn ông của cô hẳn là đang ở bên trong.

"Tôi không so đo với cô, dù sao cái chức Mục phu nhân này của cô cũng không làm được bao lâu nữa." hần phả ra một vòng khói, bỗng nhiên thò đầu qua nhưóng mây, “Đừng tưởng rằng tôi không biết, là Mục Đình không cần cô có phải hay không?”

Gần đây hần vừa nghe được tin tức mới rằng hai người chuẩn bị ly hôn, không có Mục gia chống lưng, chờ đến khi lão già này chết, xem hần đem cái đứa em họ này chinh chết như thế nào!

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền cũng không lộ ra biểu tình ngạc nhiên nào, chỉ nhấc túi xách lên vỗ vỗ vào mặt đối phương vừa thò đầu qua, hơi mỉm cười, “Không phiền đến anh họ lo lắng, trước tiên anh vẫn nên nuôi sống bản thân đi rồi tính, rốt cuộc mỗi ngày tìm chủ đòi tiền cũng không phải là biện pháp tốt.”

“Cô...” sắc mặt Thẩm Tất trầm xuống, nhìn gương mặt tươi cười như hoa còn có lúm đồng tiền trước mặt, đột nhiên giờ tay lên cao.

“Khụ khụ!”

Trong phòng bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh ho khan, chỉ thấy có hai người đi ra từ trong phòng, Mục Đình nhìn một màn trước mắt, trong mắt hiện lên một tia âm u.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, một ông lão mặc trang phục thời nhà Đường màu đen trên tay còn cầm quạt trượng gỗ mạnh xuống sàn, trên mặt phủ đầy

những nếp nhăn, trên gương mặt già nua tràn đầy tức giận, "Cái tên tiểu tử thú này ngươi muốn làm cái gì!"

Không nghĩ đến người bên trong đột nhiên sẽ ra, Thẩm Tất có chút hoảng loạn lùi lại phía sau vài bước, một bên cười mỉa mai nói: "Con cùng Huyền Huyền chỉ đùa một chút thôi, vì đã lâu không gặp, thật là có chút nhớ em ấy."

Nhìn xuống cảm giác muốn ới nơi cổ họng, Thẩm Huyền lập tức đi qua dìu ông lão, sau đó khoác cánh tay đối phương bừa bãi nói: "Ông người không nhìn thấy, con nói cho anh về chuyện của công ty, đừng có hờ ra là lại đi tìm chú đòi tiền, anh ấy nghe xong liền muốn đánh con!"

"Anh chỉ đùa một chút, nơi nào có đánh người, đừng có nói hươu nói vượn!" Thẩm Tất cũng nóng nảy, chỉ là ngữ khí có chút nhẹ mà thôi.

Thẩm lão hít một hơi bình tĩnh nhìn cháu trai của mình, đang lúc muốn giáo huấn đối phương một chút, bỗng nhiên bên cạnh vang lên một giọng nói đậm đặc của đàn ông, "Vậy có cần tôi đến gặp Thẩm tiên sinh nói chuyện đùa này một chút hay không?"

Căn phòng lập tức lâm vào một mảnh yên tĩnh, sắc mặt Thẩm Tất khẽ biến, nhìn biểu tình lãnh đạm của người đàn ông đang đứng bên kia, nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, cũng chưa từng nghĩ tới Mục Đình sẽ nói giúp cho con nhỏ này, không phải nói muốn ly hôn sao?!

"Cái tên hỗn trướng này! Còn không mau lăn đi cho ta!" Thẩm lão lại gõ quai trượng mấy cái xuống sàn, mặt đất phát ra từng trận tiếng vang.

Giống như còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng Thẩm Tất cũng chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Huyền, rồi mới xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm Huyền cũng nhìn trộm người bên cạnh, cảm thấy thế giới này quá huyền ảo, tuy nhiên chắc chắn là bởi vì đang ở bên ngoài nên anh mới coi mình như vợ mà thôi.

Lâu rồi không gặp được đứa cháu gái này, con bé cũng không tới tìm mình, trong mắt Thẩm lão tất cả đều là từ ái, đặc biệt là sau khi vừa mới nghe xong lời của Mục Đình nói, lúc này trong lòng càng áy náy, như thế nào cũng không nghĩ tới cháu gái cư nhiên sẽ bị bệnh này, khẳng định là cô ở Mục gia không có cảm giác an toàn, chỉ là ông có cảm giác, tiểu tử Mục gia này thái độ đối với cháu gái tựa hồ có điểm không đúng.

Vỗ nhẹ mu bàn tay cô, ông ôn tồn nói: "Con cũng không về thăm ông, ngày thường ngay cả một cú điện thoại cũng không có, biết ông nhớ con biết bao nhiêu hay không?"

Đột nhiên có chút chột dạ, Thẩm Huyền lập tức cúi đầu, "Không phải vì con... con... rất bận sao."

"Nếu hết tiền có thể nói với ông, không cần khiến cho bản thân chịu áp lực quá lớn, còn có con nhất định phải nhớ rõ đi khám bác sĩ, nếu có cái gì không vui đều có thể nói cho ông biết, ngàn vạn không cần một mình giấu ở trong lòng." ông than thở, nhìn cô càng thêm thương tiếc, ông cũng không ngờ được đứa cháu gái ngoan ngoãn này, như thế nào lại mắc phải cái bệnh này.

Thẩm Huyền: "....."

"Mục tổng, đã đến lúc đến phiên ngài phát biểu." Lúc này trợ lý Chung bỗng nhiên đi đến.

Thấy vậy, ông mới quay đầu đem tầm mắt hướng Mục Đình, "Các con đi đi thôi, ta ngồi đây chờ mấy người lão Lý một chút, đã lâu rồi cũng chưa có gặp qua."

"Ông à, kỳ thật con căn bản là không có bệnh, con rất khỏe, đều là cái vị bác sĩ kia nói hươu nói vượn!" Thẩm Huyền lập tức nóng nảy.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, Mục Đình hơi gật đầu với ông, "Vậy hôm nào lại uống một ly cùng ngài."

Nói xong, đưa mắt nhìn Thẩm Huyền bên cạnh, sau đó cất bước liền hướng cửa phòng bước ra ngoài, cô vẫn còn vội vã giải thích, nhưng thấy anh đi nhanh như vậy, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể chạy nhanh theo sau.

Chỉ còn lại Thẩm lão thở dài thật sâu, nếu Thẩm gia bọn họ có người thừa kế như vậy, công ty cũng không có sa sút nhanh như vậy, chỉ tiếc tên tiểu tử Mục gia này lại không thích Huyền Huyền, nếu không,.....

Cuối bữa tiệc kỷ niệm thường là sẽ có chủ tịch lên phát biểu, nhưng với sức khỏe hiện giờ của ông nam chính chắc chắn là không đến đây được, chỉ có thể đề đích thân nam chính đến kết thúc, tuy nhiên Thẩm Huyền vẫn đang bất bình đuổi theo sau nam chính.

"Tôi nói lại lần nữa, tôi không có bệnh! Anh nhìn tôi như vậy thì có bộ dạng nào giống bị bệnh tâm thần chứ?" Cô quay đầu qua bất mãn trừng mắt với người bên cạnh.

Trợ lý Chung đang đi đằng sau chỉ yên lặng cúi đầu, hẳn cảm thấy bệnh tình của phu nhân càng ngày càng nghiêm trọng.

Anh không nói gì, chỉ là hơi nhíu mày nhưng vẫn tiến về phía trước.

"Tôi sẽ không đi khám bác sĩ nữa!"

Thấy anh không có phản ứng gì, Thẩm Huyền ném xuống một câu liền vượt lên phía trước, tiền tuy rằng rất quan trọng, nhưng cô cũng có giới hạn cuối cùng!

Có lẽ là đi quá nhanh, không chú ý phía trước, chỉ thấy chỗ ngoặt đột nhiên xông ra một người, khiến cô sợ tới mức lui lại phía sau mấy bước, vì đi giày cao gót nên có chút chập choạng, thẳng đến khi cánh tay đột nhiên được người khác bắt lấy mới thoảng ổn định thân mình.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi!” Cô gái chạy nhanh cúi đầu xin lỗi.

Thẩm Huyền trừng lớn mắt, vẻ mặt khác thường nhìn cô gái váy trắng, vớ vẽ mặt đang hoảng loạn trước mặt, đây..... Đây không phải nữ chính sao?!

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ký tên

Thời gian gần đến rồi, nhìn cô gái lỗ mãng trước mặt, trợ lý Chung lập tức nhăn mày lại, "Nhớ nhìn đường trước khi đi."

Trên khoeo mắt cô gái váy trắng còn có chút ướt át, tựa hồ vừa mới chịu phải ủy khuất gì đấy, ngũ quan thanh tú tuy không kinh diễm, nhưng lại phá lệ dễ nhìn, khí chất khiến người khác có một loại cảm giác nói không nên lời, có lẽ là cũng biết bản thân đụng vào người khác, lúc này trên mặt cô gái tất cả đều là xin lỗi.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi không phải cố ý!”

Người có thể tới nơi này, thì có người nào mà mình có thể đắc tội được chứ, nghĩ đến đây, trên mặt Tô Họa liền hiện ra một chút hoảng hốt.

Thẩm Huyền cũng thực khiếp sợ, chẳng lẽ đây là sức mạnh của cốt truyện sao?!

Đột nhiên nhớ tới người phía sau, cô không khỏi chậm rãi quay đầu lại, nhưng ngay sau đó liền nhìn thấy một thân ảnh cao lớn từ bên người cô đi qua, sau đó mắt nhìn thẳng liền như vậy rồi đi rồi!

Đi rồi?!

Thẩm Huyền cả người đều kinh ngạc!

“Cô.....” Tô Họa bỗng nhiên chú ý tới người trước mặt, chỉ cảm thấy rất quen mắt.

Lấy lại tinh thần, Thẩm Huyền lập tức cười với Tô Họa một cái, “Thật có duyên.”

Nói xong, liền lập tức đi trước, trong lòng tất cả đều là khiếp sợ, chắc chắn là chỉ có mình cô là người ngoài nên không cảm nhận được tình yêu sét đánh giữa hai người nam nữ chính, chỉ là..... Nam chính này đi cũng quá nhanh, chẳng lẽ không để lại câu nói gì đó?

Nhìn người kia nói xong liền rời đi bóng hình xinh đẹp, Tô Họa cũng đột nhiên nhớ tới đối phương là ai, không nghĩ tới chính mình lại không cẩn thận như vậy, còn may là đối phương không so đo, kỳ thật, cũng không phải là người có tiền nào cũng đều không nói đạo lý như vậy.

Tô Họa đưa ánh mắt đảo qua bóng lưng cao ngất đã đi xa kia, trên mặt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, cô đã từng nghe nói qua tổng giám đốc đối với trợ lý chung rất coi trọng, nên người có thể khiến cho trợ lý Chung khách khí như vậy, chẳng lẽ người này chính là Mục Tổng trong truyền thuyết sao?

Trở lại hiện trường lễ kỷ niệm, có người dẫn chương trình đang nói chuyện trên sân khấu, có lẽ là nhìn thấy bọn họ cùng Mục tổng đến đây, lập tức kết thúc bài phát biểu kéo dài thời gian lại, ngay sau đó, Mục Đình liền không nhanh không chậm đi lại, phía dưới phần lớn đều là người của tổng công ty cùng các công ty con, lúc này đương nhiên là sôi nổi vỗ tay, toàn bộ đại sảnh trong nháy mắt liền tràn ngập tiếng vỗ tay như sấm, những người đó đương nhiên là thời điểm lúc xem biểu diễn cũng không có nhiệt tình như vậy.

Kỳ thật kết thúc buổi lễ cơ bản đều là giống nhau, đơn giản chính là sự phát triển của công ty, cùng khích lệ nhân viên gì đó, tuy rằng đều là câu nói phổ biến, nhưng phía dưới một đám người lắng nghe một cách thích thú, hoàn toàn đem chuyện vuốt móng ngựa hoàn thành.

Tuy rằng là nói không nhiều lắm, nhưng đây tuyệt đối chính là câu nói dài nhất mà Thẩm Huyền nghe được từ nam chính, tin tưởng những người khác cũng đều như vậy.

Chờ sau khi lễ kỷ niệm kết thúc, trợ lý Chung nhanh chóng tiến lại chỗ cô, “Mục tổng còn có một bữa tiệc, ngài ấy kêu tôi đưa ngài về trước.”

Ngồi đến đau thắt lưng, nghe vậy Thẩm Huyền lập tức cười một cái, “Không cần, có tài xế đưa tôi về là được rồi.”

Nghe vậy, trợ lý Chung đành phải gật đầu đồng ý, lại kêu vài vệ sĩ hộ tống cô đi xuống, rốt cuộc bên ngoài phóng viên cũng rất nhiều.

Sợ đụng phải vai ác, Thẩm Huyền lập tức liền hướng dưới lầu đi, đối với vòng tròn bát quái của hào môn thế gia, một ít phóng viên thậm chí cảm thấy so

với bát quái của giới giải trí còn có lợi ích nhiều hơn, cũng may là đi xuống tương đối thuận lợi, chỉ là bị vài phóng viên chụp lên được mấy tấm ảnh mà thôi.

Chờ về đến nhà đã hơn mười một giờ, Thẩm Huyền đi tắm rửa, để đi Vương làm ít đồ cho cô ăn, hôm nay là món nướng chân dê, rắc thì là lên, quả thực là mỹ vị!

Có lẽ là ăn quá nhiều, đêm khuya căng bụng có chút khó chịu, cô chỉ có thể mang tai nghe đi qua đi lại trong phòng khách để tiêu hóa thức ăn, cho đến khi không sai biệt lắm rạng sáng, cửa lớn mới đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra.

Nhìn người trở về, Thẩm Huyền tiếp tục đi qua đi lại trong phòng khách, một bên liếc người đứng bên kia, “Anh đã có bệnh, còn uống rượu?”

Có thể đây là một kiểu trả thù, nên cô đem hai chữ “Có bệnh” này nhấn thật mạnh, tuy nhiên vốn dĩ cô nói cũng không có sai, một phần là vì vốn dĩ nam chính cũng bị đau đầu.

Quét mắt nhìn người ở phòng khách chuyển động không ngừng, Mục Đình tùy tay tháo cà vạt, rồi cởi áo khoác tây trang xuống đặt ở trên xô pha, sau đó lập tức đi vào phòng bếp rót một ly nước.

Khi quay lại phòng khách, chỉ thấy trên bàn đã đặt một lọ thuốc, tựa hồ là vừa mới được lấy tới, anh nhìn mắt đối phương, không nhanh không chậm uống thêm ngụm nước, “Cảm ơn.”

Dựa người trên xô pha, Thẩm Huyền hơi do dự, nhưng vẫn lên tiếng một bên thì nghịch tóc của mình: “Tôi có một ý tưởng, không biết có nên nói hay không.”

Nuốt thuốc, anh không nói gì.

“Chính là..... Tôi cảm thấy... Kỳ thật chúng ta có thể ly hôn trước, chỉ cần không nói cho ông biết là được, cũng có thể tạm thời ở cùng một chỗ, dù sao cũng không có người biết, anh cảm thấy thế nào?” giọng nói cô thanh thúy.

Mục Đình không nói gì, chỉ là bình tĩnh nhìn cô chăm chú, thẳng đến đem người nhìn đến hết hoảng, mới nhàn nhạt lên tiếng: “Cô cảm thấy sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, Thẩm Huyền tròn mắt xoay tròn, lấy cái gối bên cạnh gắt gao ôm vào trong ngực, “Tôi..... Cũng là vì tốt cho anh, rút cuộc..... Anh không phải là rất chán ghét tôi sao?”

Hơn nữa hiện tại nữ chính đều đã ra tới, vì sự an toàn, vẫn là ly hôn trước mới bảo đảm, như vậy đến thời điểm lúc đó rồi đi cũng thuận tiện.

Đột nhiên đứng dậy, anh bước lại gần cô, hơi cúi người, biểu tình toàn bộ đều là lạnh lạnh lùng lùng không mang theo bất luận cảm xúc gì.

Thấy anh càng ngày càng gần, Thẩm Huyền thậm chí còn có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên người của đối phương, sợ tới mức gắt gao ôm gối lui lại phía sau, thẳng đến khi cánh tay của anh vươn ra, khiến cô sợ tới mức lập tức rút cổ lại, “Anh..... anh muốn làm gì!?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang hoảng loạn cùng bất an, anh chỉ tùy tay cầm lên áo khoác âu phục bên cạnh cô, môi mỏng hé mở, “Cô tưởng tôi làm cái gì?”

Thẩm Huyền: “.....”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ lên một mảnh, cô có cảm giác chính mình không còn mặt mũi để gặp người, dứt khoát cúi đầu tùy ý để tóc che khuất mặt của chính mình.

Cầm theo áo khoác của mình, khoe môi anh mang theo một độ cong khó nhìn thấy, tiếp theo liền bước lên lầu.

“Đi theo tôi.”

Nghe được thanh âm, đang ngồi trên xô pha cô trộm ngẩng đầu lên, thấy đối phương đã lên lầu, lúc này mới ra về trấn định đi theo lên, nếu không phải biết nam chính đối với chính mình không có hứng thú, khuya khoắt thế này cô cũng không dám cùng đối phương thân cận dựa vào quá gần.

Đến khi tiến vào thư phòng, anh bỗng nhiên lấy một phần văn kiện từ bàn ra đưa cho cô, thần sắc lãnh đạm, “Có ý kiến gì thì có thể nói cho tôi.”

Nói xong, liền ra khỏi thư phòng, chỉ còn lại một mình Thẩm Huyền, nhìn chằm chằm phần văn kiện kia, bởi vì mặt trên có vài chữ to, giấy thỏa thuận ly hôn!

Không nghĩ tới nam chính thật sự đồng ý với ý kiến của cô, không đúng, đối phương chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiển nhiên là đã sớm có ý định này, khẳng định là hôm nay gặp nữ chính, nên lúc này mới cố ý lấy tới đưa cho cô ký tên!

Nhưng mà như vậy cũng tốt, Thẩm Huyền lập tức cẩn thận nhìn, không thèm chờ nhìn đến mặt trên tờ ly hôn mà trực tiếp nhìn phí ly hôn, cô lập tức trừng lớn mắt, trái tim nhỏ tức khắc “Bùm bùm” nhảy dựng lên.

Vẫn luôn biết nam chính rất hào phóng, nhưng trước nay cô đều không có nghĩ tới anh sẽ hào phóng như vậy!

Có phí ly hôn này, chỉ cần bản thân không tiêu xài lung tung, thì tuyệt đối đủ cho cô hưởng thụ cả đời!

Sợ đối phương đổi ý, cô chạy nhanh tìm cây bút liền ký tên trên giấy, nhưng đột nhiên lại có chút nghi hoặc, cô nhớ rõ loại giấy thỏa thuận ly hôn này tốt nhất là phải cần tìm luật sư làm chứng.

Nghĩ vậy, cô lại lập tức cầm theo giấy chạy đến phòng của đối phương, nhưng gõ vài cái mà bên trong đều không có hồi báo, cô chỉ có thể chậm rãi đẩy cửa ra, thò đầu vào nhìn bên trong, nhưng cũng không có nhìn thấy người nào.

Nghĩ thầm đối phương chẳng lẽ không ở trong phòng?

Thẩm Huyền chỉ có thể hướng bên trong đi vào vài bước, “Mục tổng...”

Tầm mắt bỗng dừng lại, nhìn người mặc độc một cái quần ở nhà bước từ phòng tắm ra, thấy được cơ bụng chắc khỏe đường cong rõ ràng kia, cô nhìn không được khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, lập tức hoảng loạn xoay người đi ra ngoài, “Thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi cái gì cũng chưa có nhìn thấy!”

Theo sau là tiếng cửa phòng lại bị người đóng lại, Mục Đình hơi nhú mào, lấy áo sơ mi mặc vào.

Một lần nữa quay lại phòng khách ngồi xuống, Thẩm Huyền nhìn không được uống vào mấy ngụm nước để bình phục lại nhịp tim đang đập rất nhanh, tuy rằng thân hình nam chính rất tốt, nhưng chỉ cần ly hôn, mấy tên tiểu thị tui như vậy còn tìm không thấy sao!?

Không bao lâu sau, người trên lầu chậm rãi đi xuống, anh đã mặc thêm áo, nhưng Thẩm Huyền vẫn có chút mất tự nhiên, chỉ có thể ra vẻ bình tĩnh ho nhẹ một tiếng, “Chuyện này..... Cái giấy thỏa thuận ly hôn này có phải hay không còn cần thêm một việc quan trọng là tìm người làm chứng một chút?”

Không để ý đến lời nói của cô, rót một ly trà, xong anh mới bung chén trà chậm rãi đi tới, không mặn không nhạt nhìn cô, “Cô cảm thấy tôi sẽ quên lấy cô sao?”

“Không có! Không phải là tôi có ý này!” Thẩm Huyền lập tức giải thích nói: “Thế thì... Không làm chứng..... Liền không cần tìm người làm chứng vậy.”

Dù sao cô tin tưởng nam chính cũng sẽ không nuốt nọ.

Uống xuống ngụm trà, anh giơ tay xoa nhẹ giữa trán, thanh âm trầm thấp, “Còn có ý kiến gì nữa không?”

Nghe vậy, Thẩm Huyền nhìn giấy thỏa thuận ly hôn hơi sững sốt, tiếp theo mới tỉnh hồi tử: “Toàn bộ biệt thự này..... Có thể cho tôi không?”

Hiện tại nhà ở rất quý, đặc biệt là nằm trong trung tâm thành phố, nếu lại phải tiêu tiền đi mua nhà khác định lại phải mất một khoản chi tiêu lớn.

Nghe vậy, Mục Đình chỉ nhàn nhạt nhìn vào mắt người đối diện, ánh mắt tối sầm lại, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Uống một ly

Thẩm Huyền cảm thấy nếu mọi người đều hào phóng giống như nam chính như vậy, thế thì trên đời này chắc chắn hơn phân nửa người đều muốn ra tòa ly hôn, tuy nhiên đáng tiếc là, không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn gặp được Thần Tài như cô.

Chờ sau khi đối phương ký tên lên giấy xong, Thẩm Huyền lập tức cầm lấy bản thỏa thuận của cô, rồi liền đứng dậy, “Anh yên tâm, việc này tôi nhất định sẽ không tiết lộ cho người thứ ba biết!”

Dứt lời, liền gắt gao ôm bản thỏa thuận ly hôn kia lên lầu, hơn nữa còn đi nhanh như bay, tựa hồ giống như là rất sợ người phía sau đổi ý.

Nhìn cô nói xong liền nhanh như chớp đã không thấy người đâu, Mục Đình khẽ cười một tiếng, tùy tay nâng lên chung trà nhấp một ngụm, ánh mắt chậm rãi dừng lại bản thỏa thuận còn lại ở trên bàn.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh chắc chắn sẽ không tin tính cách của một người lại có thể biến hóa lớn như vậy.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền rất nhanh liền đem bản thỏa thuận ly hôn bỏ vào két sắt của cô, phải biết rằng đây chính là đồ còn quan trọng hơn toàn bộ tài sản của cô, tuy rằng không có người làm chứng, nhưng mà nếu nam chính chịu đưa tiền, đương nhiên cũng sẽ không lừa chính mình.

Mà sự thật chứng minh cô cũng không có nhìn lầm người, bởi vì sáng sớm ngày hôm sau cô liền nhận được một tin nhắn của ngân hàng, vốn dĩ chỉ muốn xem mấy giờ, nhưng khi nhìn mặt trên có số tiền được chuyển khoản, nháy mắt tinh thần cô chấn động!

Trừng mắt cẩn thận đếm vài lần, sau khi xác nhận chính mình không có nhìn lầm, lại lên mạng kiểm tra số tiền còn lại, phát hiện đúng thật là không phải nằm mơ, vừa mới ký thỏa thuận, cư nhiên nam chính liền đưa tiền cho cô!

Trong chớp mắt bản thân liền trở thành một phú bà sở hữu hàng trăm triệu, Thẩm Huyền nào còn có cảm giác muốn ngủ, nghỉ lại bản thân từng là thực tập sinh mỗi tháng cũng chỉ cảm được mấy ngàn tiền lương, đến cả nhà để ở cũng chỉ là nhà lầu đã cũ, bây giờ liền trở thành một phú bà ở biệt thự cao cấp!

Giống như là đang nằm mơ vậy, nghĩ đến ngày hôm qua bản thân còn đang hoài nghi anh không tìm luật sư làm chứng có phải còn có âm mưu gì khác hay không, bây giờ Thẩm Huyền cảm thấy chính mình đúng là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà!

Đột nhiên có được một khoản tiền khổng lồ, cô quyết định mở thêm một vài thẻ để tiết kiệm, ban đầu muốn gửi tin nhắn cho anh để cảm ơn, nhưng mà Thẩm Huyền phát hiện bản thân lại không có số điện thoại của nam chính, đành phải từ bỏ cái ý định này.

Hôm nay ra ngoài rất sớm, hơn nữa tinh thần của cô còn thập phần sáng láng, chờ sau khi đem tiền chuyển vào các thẻ khác xong, Thẩm Huyền mới gọi điện cho Lục Tổ Tổ rủ đi dạo phố, hôm nay tâm tình rất tốt, chỉ cảm thấy không khí liền tươi mát hơn rất nhiều.

Trong trung tâm thương mại người đến người đi, ánh đèn trong tiệm quần áo thật chói mắt, nhìn người vẫn đang còn chọn quần áo, Lục Tổ Tổ nhin không được khẽ cười một tiếng, “Hôm nay thoát nhìn tâm tình cậu thật không tồi nha, chuyện gì thế, chẳng lẽ rốt cuộc Mục tổng cũng nói chuyện với cậu?”

“Cái này..... Còn có cái này nữa..... Đều gói lại hết cho tôi.”

Thẩm Huyền giơ tay lên chỉ, nhân viên cửa hàng đang đi đằng sau về mặt lập tức mỉm cười gật đầu, “Vâng, xin ngài chờ một chút.”

Đi đến quầy lễ tân thanh toán hóa đơn, Thẩm Huyền quay đầu lại nhìn đối phương, nhướn mày, “Chờ sau khi sự tình thành công, là cậu có thể nhìn thấy chuyện vui.”

Đến lúc đó chờ các cô công bố tin tức ly hôn, Lục Tổ Tổ chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, nhưng không có biện pháp, lúc này chắc chắn là cô không thể nói được.

Cho rằng quan hệ của bọn họ thực sự có tiến triển rất lớn, Lục Tổ Tổ liền cười ái muội tháo kính râm xuống đẩy cánh tay của cô, “Tốt tốt tốt, mình chắc chắn sẽ chờ chuyện vui của cậu.”

Sau khi tính tiền xong, hai người cùng nhau rời khỏi cửa hàng, không biết nghĩ đến cái gì, Lục Tổ Tổ bỗng nhiên nắm lấy cánh tay cô, cười nói: “Đúng rồi, trước đây cậu tìm được cái người thiết kế là ai vậy? Nếu như có thể mà nói, nếu cậu ký được hợp đồng với người đó, lúc đó cửa hàng chúng ta như được thay máu mới vậy, cái gì cậu cũng đều không quan tâm, cũng không biết bây giờ cửa hàng đang bận biết bao nhiêu, tất cả đều đè lên một mình mình, thật là đồ không có lương tâm.”

Nghe vậy, Thẩm Huyền chỉ cười mĩa một tiếng, “Không phải người tài giỏi thường rất nhiều việc sao, nếu như cái bản thiết kế đồ kia.....Mình nói là mình vẽ thì cậu có tin không?”

“Cậu!?” Lục Tổ Tổ lập tức quét mắt khắp người cô từ trên xuống dưới, “Không phải là cậu học thiết kế trang sức sao?”

Như là đã sớm dự đoán được bạn tốt sẽ hỏi như vậy, Thẩm Huyền lại vào một cửa hàng khác, một bên lại chọn chọn lựa lựa, “Thời điểm ở nước ngoài có học luôn thiết kế thời trang, cũng chỉ là tùy tiện vẽ mà thôi, về điểm này trình độ của mình như thế nào mà so được với người khác.”

Dứt lời, Lục Tổ Tổ lập tức nhấn máy lại chụp xuống bà vai Lục Tổ Tổ, “Lại nói, mình cũng cảm thấy rất không tồi, không còn gì tốt hơn bây giờ, chúng ta có thể lại bớt được một khoản tiền mời nhà thiết kế.”

“Đúng rồi thiếu chút nữa đã quên nói với cậu.” Liếc mắt nhìn xung quanh một vòng, Lục Tổ Tổ lập tức thò đầu qua nghiêm túc nói: “Cậu nói cái người Tô Hòa kia, lúc trước cư nhiên còn tới cửa hàng của chúng ta xin việc, nhưng mà mình đã từ chối cô ta rồi, tuyệt đối sẽ không cho cậu cảm thấy ngọt ngào!”

Đang chọn quần áo, Thẩm Huyền nghe vậy tức khắc ánh mắt liền dừng lại, không nghĩ tới nữ chính còn tới chỗ các cô để xin việc, cũng đúng, trong sách có ghi nữ chính chịu không nổi hoàn cảnh của công ty lớn, rất sớm đã muốn từ chức, như vậy cũng tốt, cô cũng không muốn có liên quan quá nhiều với nữ chính, đường của ai người đó đi cho khỏe.

“Xin chào tiểu thư, xin hỏi ngài yêu cầu giới thiệu gì không?”

Lập tức lúc này liền có một nhân viên trong tiệm lại đây, Thẩm Huyền vừa định nói lấy cái này cho cô thử xem, nhưng khi nhìn thấy người trước mặt, liền sững sờ một lúc lâu.

Ánh mắt Chu Thất Thất cũng biến đổi, trí nhớ của cô rất tốt, đặc biệt đối phương lớn lên còn xinh đẹp thế này, cho nên Chu Thất Thất tất nhiên sẽ nhớ rõ người trước mặt chính là người lần trước đựng Tiểu Hòa ở bệnh viện, chỉ là, càng khiến Lục Tổ Tổ kinh ngạc hơn chính là, cái người bên cạnh này không phải là chủ của cửa hàng lần trước tiểu Hòa đến xin việc hay sao?

“Các người biết nhau?” Tự nhiên Lục Tổ Tổ phát hiện hai người không thích hợp.

Ho nhẹ một tiếng, Thẩm Huyền vừa định nói không quen biết, lại thấy đối phương đột nhiên tỏ ra vẻ mặt phần uất lui lại phía sau vài bước, “Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu lấy năng lực của Tiểu Hòa sao có thể sẽ bị từ chối, còn không phải là lần trước không cẩn thận đựng phải cô một chút thôi sao? Liền

phải nhắm vào cậu ấy như vậy sao?!

Thắm Huyền: “.....”

Chẳng lẽ nữ phụ ác độc trời sinh liền khiến cho người khác cảm giác làm chuyện xấu sao?

“Không phải, cô là ai.” Lục Tổ Tổ nhìn Chu Thất Thất như người bị bệnh tâm thần, tùy tay vẩy chủ cửa hàng tới đây, “Nhân viên của cửa hàng mấy người đều có phẩm chất kém như vậy à?”

Cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, nhưng chủ cửa hàng vẫn rất tự nhiên lập tức tiến lại cười làm lành, “Xin lỗi xin lỗi, Chu Thất Thất, còn không xin lỗi khách hàng!”

Cô vừa thấy đồng hồ và túi xách trên tay hai người liền biết không phải kẻ có tiền bình thường, người mới này thật đúng là không hiểu chuyện.

“Được rồi, đi thôi.” Thắm Huyền trực tiếp lôi kéo người liền hướng bên ngoài đi, thật sự là không muốn nói quá nhiều cùng đối phương, dù sao cô ta cũng đã nhận định là chính mình ở sau lưng giờ trò quỷ rồi.

Không tình nguyện rời khỏi cửa hàng, Lục Tổ Tổ vẫn là một bộ không vui giật tay ra, chau mày, “Cậu kéo mình làm cái gì, mình còn chưa có gặp qua loại bệnh tâm thần như vậy, mình hỏi cậu làm sao có thể quen biết được với loại người này chứ?”

“Tốt rồi tốt rồi, đừng so đo cùng với loại người này, mình mời cậu ăn cơm được không?” Thắm Huyền lập tức vỗ vai Lục Tổ Tổ.

Nghe thấy vậy, Lục Tổ Tổ liền nở nụ cười, nhưng như cũ một bên vẫn nói xấu người lúc này, và không có dấu hiệu dừng lại.

Thắm Huyền cảm thấy chắc chắn Chu Thất Thất sẽ nói cho nữ chính, là chính mình đang nhắm vào nữ chính, không có biện pháp, thân là nữ phụ ác độc cho dù làm cái gì cũng đều là sai.

Đi dạo cả ngày, xong lại đi làm đẹp, chờ quay về biệt thự thì trời cũng đã tối, vốn dĩ hôm nay tâm tình của Thắm Huyền thật không tồi, nhưng nguyên bản tâm tình đang tốt cũng bị bạn tốt của nữ chính khiến cho ảnh hưởng, vốn định đi ngủ sớm một chút để giữ gìn nhan sắc, nhưng khi quay về chỉ thấy mỗi một mình trợ lý Chung đang ngồi trong phòng khách, nghe điện thoại.

Có lẽ là nhìn thấy cô trở về, trợ lý Chung liền nhanh chóng cúp điện thoại, biểu tình tựa hồ có chút nghiêm túc, “Chủ tịch..... Hôm nay lại được cấp cứu thêm một lần nữa.”

Rót ly nước đi vào phòng khách, nghe xong thần sắc của Thắm Huyền cũng ngưng trọng lên, “Tại sao lại như vậy?”

Nói xong, cô đột nhiên cũng nhớ đến, trong sách ghi là ở mùa hè mới xảy ra sự việc này, cũng không có ghi thời gian cụ thể, nói cách khác ông của nam chính tùy thời đều có khả năng qua đời.

“Hôm nay vợ chồng chú hai của Mục tổng đến bệnh viện, cũng không biết nói chuyện cùng chủ tịch thế nào, đến khi chủ tịch mắng bọn họ rồi đuổi đi, thời điểm buổi chiều đột nhiên liền phát bệnh, vừa mới được cấp cứu xong, tuy nhiên..... Bác sĩ nói tình huống của chủ tịch rất nguy hiểm, tùy thời đều sẽ.....”

Chung Toàn thở dài, “Cho nên nếu ngài có thời gian cũng nên đến thăm lão gia, rốt cuộc..... Chủ tịch vẫn là rất thích ngài.”

Hơn nữa, chủ tịch nhiều lần nhấn mạnh không cho Mục tổng ly hôn với phu nhân, ngay cả di chúc cũng để lại không ít tiền cho phu nhân, Chung Toàn cảm thấy chủ tịch chắc chắn cũng biết Mục tổng sẽ ly hôn, cho nên liền nghĩ muốn bồi thường cho phu nhân một ít.

Nghe vậy, Thắm Huyền cúi đầu trầm mặc hồi lâu, không nói gì, mà chỉ yên lặng đi lên lầu, còn không có mở điều hòa trong phòng, nhưng trời cũng không nóng lắm.

Năm nay mùa thu tựa hồ phá lệ đến sớm.

Vốn dĩ muốn đi tắm rửa, cũng không biết nghĩ đến cái gì, cô liền ra khỏi phòng, và đi theo hướng khác.

Gõ cửa hai cái, không có tiếng động của người bên trong, cô đành phải tự mình đẩy cửa ra đi vào, trong phòng không có người, nhưng mà cô lại nhìn thấy một bóng người cao lớn ở hướng ban công.

Thờ dài, cô chậm rãi đi đến, gió đêm thổi qua, trong trời đêm trên bầu trời điểm vài ngôi sao, trên ban công có một chai rượu vang đỏ đang đặt trên bàn, người đàn ông mặc một bộ đồ ở nhà màu đen, trên tay bưng một ly rượu vang màu sắc đỏ thắm, bộ dạng lạnh lùng so với ngày thường tựa hồ còn có thêm một chút ý vị khác lạ, lúc này ánh mắt sâu kín đang nhìn xa xăm vào bầu trời đêm vô tận.

“Tôi..... Sẽ đến chăm sóc cho ông thật tốt.” Giọng nói cô phá lệ nhẹ nhàng.

Vì đã xem qua sách, cho nên Thắm Huyền biết nam chính tuy rằng không hay biểu đạt cảm xúc ra ngoài, nhưng tình cảm của anh đối với ông rất sâu đậm, rốt cuộc anh vẫn là do được ông nuôi lớn, làm sao lại không có cảm tình được.

Dù cho đã gạt ông ly hôn, nhưng ông rất quan tâm đối với chính mình, Thắm Huyền vẫn là có thể cảm nhận được, cô cũng biết tâm nguyện của ông là

nhìn thấy cô cùng nam chính hạnh phúc mỹ mãn, chỉ là việc này tựa hồ là không có khả năng.

Cô chỉ biết thờ dài, cũng không biết an ủi người khác, cô rót một ly rượu, nhẹ giọng nói: “Có cần tôi bồi anh uống một ly không?”

Mục Đình không nói gì, chỉ giờ tay đem ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, ánh mắt vẫn dừng ở bầu trời đêm như cũ.

Thẩm Huyền cũng nhấp miệng, phát hiện cũng không phải rượu mạnh, cũng không biết là có phải do tửu lượng của anh kém hay không.

Cảm thấy đối phương cũng không cần mình an ủi, cô buông ly xuống, nhàn nhạt nói: "Nếu anh uống nhiều rượu sẽ đau đầu, vậy nên không cần uống quá nhiều, ông đã nói qua, cái gì cũng không quan trọng bằng sức khỏe."

Biết chính mình lắm miệng, nhưng đối phương cho cô nhiều tiền như vậy, coi như an ủi Thần Tài, nói xong, cô liền xoay người rời đi.

Gió đêm khẽ thổi, bầu trời đêm vô biên điểm vài ngôi sao, người đàn ông bỗng nhiên hé mở môi mỉm cười, “Không phải muốn uống một ly.”

Dừng lại bước chân, Thẩm Huyền chớp chớp mắt, đột nhiên có loại cảm giác bản thân đang gặp ảo giác, không khỏi lùi lại phía sau vài bước nhìn đối phương, “Tôi. Tửu lượng không tốt, chỉ là nói vui mà thôi, nếu anh muốn tôi có thể giúp anh kêu trợ lý Chung lên đây được không?”

Hơn nữa sau khi dính rượu dễ dàng loạn tính, cô tuyệt đối không thể dính!

Khóe mắt thoáng nhìn, tựa hồ là nhận thấy được sự đề phòng của cô, người đàn ông bỗng nhiên hơi cúi người đối diện với hai tròng mắt đen láy của cô, giọng nói trầm thấp, “Cô cảm thấy tôi sẽ làm cái gì đối với cô?”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cổ phần công ty

Edit: Chovay-HVHT

Nhìn nhau, Thẩm Huyền không tự giác lùi lại phía sau một bước, tiện đà cười mĩa một tiếng, “Mục tổng thật biết nói đùa, tôi chính là sợ bản thân sẽ làm cái gì đối với ngài.”

Nói xong, cô liền dứt khoát ngồi xuống, nhìn rượu vang đỏ thắm nằm trong ly, bụng lên miệng rồi nhấp một hớp, rượu cũng không phải mạnh lắm.

Nghĩ đến cái gì, biểu tình của cô bỗng nhiên trào phúng, chống cằm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác nhìn vào bầu trời đêm vô tận, thanh âm ní non, “Nếu là trước đây, anh có thể đối với tôi như vậy, tôi nghĩ là tôi nhất định sẽ cao hứng đến điên luôn rồi.”

Giọng nói nhẹ tênh theo gió đêm thổi qua, Mục Đình hơi hơi rũ mắt, đối với anh mà nói, mặc kệ là cùng ai kết hôn đều như nhau, chỉ cần tôn trọng nhau như khách là được.

“Tôi biết trước kia hành vi của tôi thật sự rất cực đoan, tất cả bọn họ đều nói rằng đây chỉ là thú tính của các cặp vợ chồng mà thôi, cho nên tôi cũng cho rằng chuyện này cũng không có gì.” Thẩm Huyền cười tự giễu, “Nhưng tôi đã sai rồi, nếu hai người không yêu nhau, làm sao có thể tính là vợ chồng được chứ?”

Cô biết nếu như đêm tân hôn đó nữ phụ không hạ được nam chính, nói không chừng nam chính sẽ không chán ghét nữ phụ như vậy, nhưng không có biện pháp, nữ phụ rất không có tự tin, luôn cảm thấy nếu không làm như vậy nam chính chắc chắn sẽ không chạm vào cô, đương nhiên, trên đời không có nếu như, việc cấp bách bây giờ cô phải làm chính là tìm một cái cớ cho việc thay đổi tính cách của mình.

“Tôi cho rằng đây là yêu, không nghĩ tới đây chỉ là một loại chấp niệm mà thôi, cho đến khi nhìn thấy tờ giấy thỏa thuận ly hôn kia, tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm, điều gì nên đến cũng sẽ đến, không thích chính là không thích, cho dù tôi làm bất cứ cái gì anh cũng sẽ không thích tôi, tôi có thể hiểu được anh có cảm giác gì đối với tôi, cũng giống như là tôi đối với Mục Dịch vậy, luôn cảm thấy hằn bắm lấy mình không buông, hận không thể làm cho hằn vĩnh viễn không còn xuất hiện ở trước mặt mình.”

Cúi đầu mất nửa ngày mới nặn ra được một giọt nước mắt, Thẩm Huyền bỗng nhiên cười, bụng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sau đó mang theo ánh mắt phức tạp dừng lại trên người anh, “Chúc mừng anh, rốt cuộc cũng được giải thoát rồi.”

Dư quang yếu ớt đảo qua, toàn bộ ban công chỉ được một cái đèn chùm trong nhà chiếu sáng, nhìn về mặt tự giễu của cô, anh dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chân ly, con người màu đen hiện lên một tia thâm thúy, cho nên cô mới bị bệnh hoang tưởng, chính là vì vẫn luôn sợ hãi chính mình đề nghị ly hôn sao?

Vì muốn xây dựng một bầu không khí vui vẻ cô đành miễn cưỡng cười tươi, Thẩm Huyền chỉ có thể một ly lại một ly nuốt xuống, không có biện pháp, lúc này đương nhiên là cô muốn nắm bắt cơ hội để giải thích, cô thật sự không nghĩ muốn người khác cho rằng mình bị bệnh.

“Cô đây là đang trách tôi không quan tâm đối với cô?” đuôi lông mày anh khẽ nhúc nhích.

Thẩm Huyền chớp chớp mắt, vừa định nói từ khi nào mà bản thân lại từng có ý tứ này, nhưng ngay sau đó chén rượu trước mặt bỗng nhiên bị người lấy đi, trên đầu bỗng nhiên nhiều ra một bàn tay lớn.

“Có lẽ tôi cũng có sai.” Anh sờ đầu cô, ánh mắt sâu kín nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng trước mặt, “Trở về nghỉ ngơi.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cảm thấy chắc chắn là do bản thân uống nhiều quá nên xuất hiện ảo giác, cơ thể cô cứng ngắc đứng dậy về mặt quái dị đi ra khỏi phòng, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn người đằng sau cánh cửa, nghĩ thầm từ khi nào mà mình lại có năng lực tẩy não lợi hại như vậy, cư nhiên nam chính còn xin lỗi với cô?

Cô cảm thấy chắc chắn là ảo giác, liền chạy nhanh trở về phòng tắm rửa, lại dùng tay hất nước lạnh lên mặt vài cái, dần dần liền phát hiện rượu này có tác dụng chậm thật đúng là rượu mạnh, đột nhiên có chút choáng váng, cô nằm trên giường chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Thật ra trợ lý Chung vẫn chưa rời đi, đột nhiên đi lên lầu, trong thư phòng đèn vẫn còn sáng, nhìn người ngồi trước bàn làm việc, lập tức cúi đầu nghiêm túc: “Mấy ngày này Mục Hoa vẫn luôn âm thầm liên lạc với các ban quản trị, đúng như kế hoạch của ngài, bọn họ đều giả vờ đáp ứng đem cổ phần bán cho Mục Hoa, nếu hắn không có hành động nào thì tốt, nhưng nếu một khi hắn muốn làm cái gì, lão gia cũng đã nói, mọi chuyện đều không cần phải nghe theo ý của hắn.”

Thư phòng thật yên tĩnh. Người ngồi trước bàn làm việc tùy tay mở một tập tài liệu, thanh âm trầm thấp, “Mục Dịch đâu?”

“Chuyện này...” vừa muốn trả lời mọi chuyện đều tốt, cũng không biết nghĩ đến cái gì, thần sắc trợ lý Chung lập tức có chút ngoài ý muốn, đi theo dõi phương đã nhiều năm như vậy, Chung Toàn đương nhiên biết một ít thói quen của người thân Mục tổng.

Gần nhất cái người Mục Dịch này tuy rằng thoát nhìn phi thường bình tĩnh, nhưng trên thực tế vẫn luôn liên lạc với những người khác của Mục gia, có thể suy đoán là những người này đang âm mưu chuyện gì đó.

“Tôi biết rồi.” Chung Toàn tựa hồ đã đoán ra được cái gì, còn tưởng rằng Mục tổng không có đặt đứa em trai này ở trong lòng.

- - - - -

Không nghĩ tới rượu này lại có tác dụng chậm mạnh đến như vậy, mới uống hai ba ly mà thôi, Thẩm Huyền liền ngủ một giấc tới tận giữa trưa, hơn nữa đầu còn phi thường đau, quả nhiên cô vẫn là không nên uống rượu, nếu đổi thành một người đàn ông khác, vậy hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua nam chính còn xin lỗi với cô, Thẩm Huyền cũng không biết có phải do uống nhiều rượu nên sinh ra ảo giác hay không, quả thật cô cảm thấy, nếu hai người yêu nhau, thời điểm hạ được có thể là tình thú, nhưng nếu như không quen có thể là có chút khác biệt, không có biện pháp, đây là tính cách do tác giả tạo nên, ác độc nữ phụ đương nhiên là sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, đến nỗi có logic hay không người ta cũng chẳng thêm để ý.

Sau khi rửa mặt xong liền đi xuống ăn cơm, Thẩm Huyền lại nhờ dì Vương nấu cháo trắng, đợi lát nữa chuẩn bị đi bệnh viện thăm ông của nam chính, kỳ thật hai ngày nữa cô có một show thời trang muốn ra nước ngoài xem, nghe nói có rất nhiều nhà thiết kế quốc tế nổi tiếng đều ở đây, nhưng không có biện pháp, lúc này cô vẫn nên dành nhiều thời gian bồi ông của nam chính nha!, rốt cuộc thật sự cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Khi mang theo cháo đi vào bệnh viện, bên ngoài hành lang đã có đầy người đứng sẵn, cơ hồ đều là người của Mục gia, dù sao cũng là đại gia tộc, nhân số tự nhiên nhiều, lúc này khẳng định đều nghĩ muốn thể hiện sự hiếu thảo, không nghĩ muốn bỏ qua một chút xui chó tốt nào.

Có lẽ là nhìn thấy Thẩm Huyền, trong đám người Lưu Mỹ Vân lập tức âm dương quái khí đứng dậy, “Một ông còn thương cô ta như vậy, cư nhiên lúc này cũng quá đáng đến đây xem ông, phải cái người ngoài tới có ích lợi gì, tôi thật sự là vì ông mà cảm thấy không đáng.”

“Hơn nữa lại chính là cái loại phụ nữ lăng lợ câu tam đáp tứ, cũng không biết người Thẩm gia dạy dỗ con gái như thế nào, nếu chuyện này truyền ra ngoài, Mục gia chúng ta liền chẳng phải là trở thành trò cười trong mắt mọi người sao!”

“Còn hông phải sao, chuyện này nếu như bị ông biết, không biết sẽ tức giận đến chừng nào!”

Mọi người cứ ngơ ngác một câu ta một câu, biết bọn họ đang nói chuyện ngày đó của cô cùng Mục Dịch, Thẩm Huyền chỉ bình tĩnh đi đến trước phòng bệnh chuẩn bị đẩy cửa, tuy nhiên rất nhanh đã bị người nhanh chóng ngăn cản.

“Cha tôi còn đang nghỉ ngơi, cô cư nhiên còn muốn đi quấy rầy ông ấy!” Về mặt Lưu Mỹ Vân không vui trừng mắt với cô.

Liếc mắt một cái đảo qua mọi người, Thẩm Huyền hơi mỉm cười, “Như vậy sao? Vậy các người ở bên ngoài la to như vậy, chẳng lẽ là không nghĩ muốn để ông nghỉ ngơi sao?”

“Cô...”

“Còn có, người Thẩm gia bọn tôi liền tính là có gia giáo kém, cũng sẽ không giống như mấy con chó điên gặp người liền cắn.” Cô hơi mỉm cười, “Vẫn là

cả đàn đều có bệnh chó dại chó điên.”

“Đúng là không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì cô nói lại lần nữa xem!”

Một đám phu nhân lúc này nào còn giống như ngày thường ưu nhã hào phóng, lúc này cái gì ô ngôn uế ngữ đều mắng ra tới, Thẩm Huyền cũng không để ý đến, nhóm người này không có đi vào, chắc chắn là bởi vì ông của nam chính không nghĩ muốn nhìn thấy bọn họ mà thôi, nhưng lại không vui khi rời đi, cho nên toàn bộ đều đứng ở bên ngoài.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, những người đứng phía sau lập tức im lặng, cô mang theo cháo trắng đi vào, liền đóng cửa lại, ngăn cách mấy người đang nhìn lên bên ngoài.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, ông lão vốn dĩ đang nhắm mắt bỗng nhiên chậm rãi mở ra, chờ sau khi nhìn rõ là cô, trong mắt mới lộ ra vẻ nhẹ hòa ái, “Đáng tiếc ông không có cháu gái tri kỷ giống như cháu, vẫn là lão Thẩm có phúc khí.”

Giọng nói yếu ớt tựa hồ tiết lộ trạng thái sức khỏe của ông lão, tâm tình Thẩm Huyền cũng trầm trọng hơn, nhưng vẫn lộ ra vẻ nhẹ nhàng rót một ly nước ấm, dùng cái muỗng đút cho ông uống, “Lời này của ông cháu liền không thích nghe, chẳng lẽ cháu dâu không tính là cháu gái sao?”

“Khụ khụ.” Ông lão cười đột nhiên ho khan lên, trên người đã không thể cầm nhiều dụng cụ được nữa, cuối cùng chỉ có thể cố sức nâng tay lên, “Là ông không có cái này phúc khí này, không nhìn được cháu trai chào đời.”

Nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay già nua giống như vỏ cây của đối phương, Thẩm Huyền cảm thấy cái mũi liền đau xót, “Thật xin lỗi, cháu.”

“Ở thời điểm năm đó nó mới ba tuổi, ba mẹ nó đi máy bay liền xảy ra chuyện, Mục gia liền rối loạn, mấy năm nay ông vội vàng xử lý mọi chuyện cũng không có không chú ý nó trưởng thành, cho nên ngay cả người làm ông này cũng không hiểu được nó đang suy nghĩ cái gì, ông biết là muốn con thông cảm cho nó rất khó, nếu. Thật sự nhẫn nhịn không được, vậy ly hôn đi.”

Ông Mục tháo bình dưỡng khí ra, giọng nói suy yếu, “Là ông có lỗi với ông của con, không thể chăm sóc tốt cháu gái của hấn, hấn chắc chắn sẽ hận chết lão già thói như ta.”

Hốc mắt nóng lên, Thẩm Huyền gắt gao nắm chặt tay ông, giọng nói nghẹn ngào, “Sao có thể chứ, ông tốt như vậy, đều là do cháu lúc trước một mực đòi gả cho Mục Đình, nếu không. Có lẽ là ông đã sớm có cháu đích tôn để bế rồi.”

Đáng tiếc trên đời không có nếu. Có lẽ là do nói chuyện lâu nên có chút mệt mỏi, ông Mục chỉ vỗ nhẹ tay cô, “Nếu tên tiểu tử kia nói muốn ly hôn, ông còn vì con để lại 3% cổ phần, coi như là ông bồi thường cho con đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nói toạc

Edit: Chovay-HVHT

Giọng nói yếu ớt như tơ nhện khiến cho trái tim Thẩm Huyền nhói đau, không dám tin nhìn ông lão trước mặt, hiện giờ ngoài thị trường cổ phần của công ty Mục gia có giá trị nhiều bao nhiêu cô cũng không dám suy nghĩ, 3% cổ phần, cho dù là tính về lợi nhuận hằng năm hay chia hoa hồng, đều đủ cho cô tiêu xài cả đời.

Coi như là người của Mục gia cũng không phải là ai cũng có cổ phần của công ty, cho nên những người đang ở bên ngoài đó mới để mắt trông mong canh giữ ở kia, hy vọng một chút xíu chỗ tốt cũng đủ rồi, chính là đồ vật quý trọng như vậy, đối phương liền nhẹ nhàng băng quơ cho cô như vậy.

“Ông ơi. Cháu.”

Cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, chỉ thấy bỗng nhiên bên ngoài có một bóng dáng quen thuộc đi vào, Biểu cảm vốn đang nghiêm túc nhưng sau khi nhìn thấy Thẩm Huyền, lập tức liền có một chút biến hóa.

“Sao chỉ có mình cậu. Ba mẹ cậu đâu?” Ông Mục đang nằm trên giường bỗng nhiên thờ gáp nói.

Khép lại cửa phòng bệnh, Mục Dịch mang theo đồ ăn đặt lên trên bàn, khi ánh mắt đảo qua Thẩm Huyền thì hơi dừng lại, “Ba mẹ nghe tin của ngài vẫn còn ở nước ngoài không có hồi âm, hạng mục đang tiến hành thuận lợi, chỉ kêu cháu đến bồi ngài nhiều hơn.”

Thẩm Huyền ngồi một bên không có lên tiếng, tình thân của hào môn đều là mong manh như vậy, quan hệ của vai ác cùng với người thân đều giống nhau, phải nói rằng, quan hệ của hấn cùng với mọi người đều thật không tốt, duy nhất quyến luyến chính là nguyên chủ nữ phụ này, cho nên sau đó mới tình nguyện hủy hoại công ty nhà mình cũng muốn báo thù cho đối phương.

Nếu là thật tình yêu nhau, có người bạn trai đối tốt với bản thân như vậy, quả thật là rất tốt, nhưng nếu không phải thật tình yêu nhau, đối phương có chấp như vậy chỉ trở thành gánh nặng cho người khác, thậm chí làm cho người đó cảm thấy sợ hãi.

Ho khan vài tiếng, ông Mục bỗng nhiên quay đầu đem tầm mắt hướng về phía Thẩm Huyền, “Ông muốn ăn cháo thịt nạc.”

Ánh mắt dừng lại, biết ông đang mở đường cho chính mình, Thẩm Huyền cũng cười gật gật đầu, “Vậy ông chờ cháu một chút.”

Nói xong, cũng không nhìn qua Mục Dịch liền lập tức ra khỏi phòng bệnh, những người đang giữ cửa bên ngoài luôn dõi mắt nhìn chằm chằm động tĩnh bên trong, sau khi nhìn thấy Thẩm Huyền đi ra, tự nhiên lại lên tiếng mỉa mai châm chọc.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, rèm cửa che khuất một nửa ánh sáng mặt trời bên ngoài, ông Mục hơi híp mắt, ánh mắt phức tạp nhìn đứa cháu đang ở trong phòng bệnh, thanh âm suy yếu, “cậu cùng anh họ của cậu đều giống nhau, từ nhỏ đều không phải ta nuôi lớn, tuy nhiên cậu so với anh họ thì may mắn hơn rất nhiều, ít nhất cậu còn có ba mẹ, ta đặt tay lên ngực tự hỏi, chưa bao giờ bắt công quá với bất luận người nào, chỉ cần năng lực của ai tốt, thì vị trí này chính là của người đó, đồng dạng, chỉ cần năng lực của cậu tốt hơn so với anh họ của cậu, thì ông cũng sẽ ủng hộ cho cậu như vậy, cậu là một người thông minh, ít nhất là hơn so với mấy người chú và bác của cậu.”

Kéo chiếc ghế dựa mà Thẩm Huyền vừa mới ngồi qua rồi ngồi xuống, sắc mặt Mục Dịch rất bình tĩnh, chỉ bình tĩnh nhìn ông Mục đang nằm trên giường bệnh nhân nhợt nói: “Cho nên từ trước đến nay tôi đều không tranh dành đường đi với anh ta, nhưng cho dù không thích, anh ta cũng không muốn đem đồ vật mà anh ta không cần cho tôi, tôi chỉ là muốn có được món đồ mà tôi thích thôi, tôi có cái gì sai chứ.”

Trong mắt của hắn hiện lên một tia sắc bén, kết hợp với lòng bàn tay đang xiết chặt của hắn.

“Thứ mà cậu thích, không nhất định phải thuộc về cậu, cũng không nhất định là sẽ phù hợp với cậu.”

Ngực ông Mục hơi phập phồng, “Huyền Huyền là người, không phải là đồ vật mà tự ý di chuyển, nếu các người là thật tình yêu nhau, lúc trước ông khẳng định sẽ cho các người kết hôn, nhưng nếu Huyền Huyền không thích cậu, thì dù cậu có cưỡng cầu như thế nào cũng đều phí công, ngược lại sẽ khiến cho con bé khó xử, chẳng lẽ cậu không nghĩ muốn con bé vui vẻ sao?”

“Thế nhưng bây giờ cô ấy không vui!” Biểu cảm

Mục Dịch đột nhiên bất mãn, ngay cả thanh âm cũng đề cao theo, “Mấy năm gần đây, anh ta luôn phớt lờ cô ấy, nếu anh đã không thích, vì cái gì mà không để tôi cho cô ấy hạnh phúc?!”

“Vậy cậu cảm thấy cậu có thể cho con bé hạnh phúc sao?” Ông Mục đột nhiên thờ ơ, tức giận nói.

Nghe vậy, Mục Dịch chỉ cười lạnh sửa lại quần áo, “Không thử một chút thì làm sao biết được? sợ là ông không biết, bọn họ đã muốn ly hôn rồi, chẳng qua là lo lắng bệnh tình của ngài mới chậm chạp kéo dài mà thôi, một ngày nào đó, tôi sẽ chứng minh cho ngài xem tôi rốt cuộc có thể làm cô ấy vui vẻ hay không!”

Nghe được lời hắn nói, đột nhiên ông Mục bỗng hô hấp dồn dập lên, máy đo điện tâm đồ ở một bên cũng dao động. “Mày..... Mày.....”

Thẩm Huyền vẫn còn đang ở bên ngoài mua cháo, chỉ là chờ khi cô trở lại, trước cửa phòng bệnh cư nhiên đã không còn người nào, còn nghĩ rằng nhóm người này khẳng định là bị ông đuổi về, dù sao mỗi ngày đều có người làm ồn ở bên ngoài cũng cảm thấy đau đầu.

Chỉ là chờ khi cô đi vào phòng bệnh, lại phát hiện bên trong không có một bóng người, trong lòng liền căng thẳng, cô lập tức giữ chặt một y tá hỏi: “Bệnh nhân bên trong phòng này đâu rồi?”

Y tá đang ở trong phòng dọn dẹp lại dụng cụ của phòng bệnh, nghe vậy cũng nghiêm túc nói: “Vừa mới này chủ tịch Mục đột nhiên phát bệnh, cho nên đã đưa đi cấp cứu, cũng vừa mới đi thôi.”

Nghe xong, Thẩm Huyền liền buông đồ vật trong tay ra lập tức hướng tới phòng phẫu thuật đuổi theo, quả nhiên, bên ngoài hành lang vẫn như cũ có rất nhiều người Mục gia đứng, thoát nhìn bộ dạng của một đám người tựa hồ thập phần sốt ruột, tuy nhiên là gấp cái gì thì không ai biết.

Có lẽ là nhìn thấy cô, Lưu Mỹ Vân liền háng giọng nói: “Mục Dịch cháu nói nhanh, có phải cái người lăng lơ dâm loạn này khiến cho ông tức giận hay không!?”

Lưu Mỹ Vân vừa dứt lời, những người khác cũng đều bắt đầu nhao nhao chỉ trích cô, tựa hồ đều quên mất Thẩm Huyền đã sớm rời đi trước khi sự việc xảy ra.

“Cô hai, nếu không biết nói chuyện, vậy đem miệng ngậm lại, hoặc có thể khâu miệng lại cũng được.” Trong mắt hắn hiện lên một tia u ám, tiếp theo liền hướng tới phương hướng của Thẩm Huyền mà đi.

Nhìn bóng lưng của hai người, khuôn mặt Lưu Mỹ Vân tái nhợt, nhìn không được liền mắng: “Đôi cái nam nữ!”

Đi đến chỗ an toàn không có ai, Thẩm Huyền hít sâu một hơi, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía người phía sau đã theo kịp, “Cậu đã nói chuyện gì cùng ông?”

Thời điểm khi cô rời đi còn rất tốt, sao có thể nói phát bệnh liền phát bệnh.

Nghe vậy, đường nét khuôn mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên một tia phức tạp, “Tôi nói cho ông biết về chuyện các người muốn ly hôn.”

Thẩm Huyền: “.....”

“Câu điên rồi sao?! Vốn dĩ sức khỏe của ông đang không tốt, cậu lại còn nói chuyện này cho ông sao?!” Cô bị chọc tức không khỏi đưa tay lên xoa nhẹ mi tâm.

Dừng một chút, Mục Dịch bỗng nhiên tiến lên kéo tay cô, đôi mắt sáng rực, “Ông ta nói tôi không thể cho em hạnh phúc, tôi chỉ phản bác một hai câu mà thôi, tôi cho rằng ông ta đã biết chuyện các người muốn ly hôn.”

Lùi lại phía sau vài bước, Thẩm Huyền ra sức muốn tránh thoát khỏi tay hắn, nhưng như thế nào cũng tránh không được, biểu tình đi theo liền trầm xuống, “Nếu là cậu thật sự tốt với tôi, thì sẽ không làm tôi khó xử như vậy, những người đó đều cho rằng tôi và cậu có cái gì, một truyền mười mười truyền trăm, tôi sẽ trở thành trung tâm cho mọi người chê cười, đây là hạnh phúc mà cậu cho tôi sao?”

“Tôi.....”

“Mục Dịch, tôi đã chọn từ bỏ Mục Đình, vì cái gì mà cậu lại không hiểu đến từ bỏ chứ?” Khóe môi cô khẽ nhấp một cái, ánh mắt thập phần phức tạp.

Cô thật sự là không nghĩ đến đối phương lại cố chấp như vậy, vì cái gì liền không thể đường ai nấy đi cho khỏe chứ.

“Đó là bởi vì em yêu anh ta không đủ sâu đậm, nếu thật lòng yêu một người thì sao có thể nói buông tay liền buông.” Mục Dịch gắt gao nắm lấy cổ tay cô, từng bước một tới gần, trong mắt tất cả đều là tham lam, “Tôi buông tay không được, cả đời này cũng không có khả năng!”

Sau lưng chợt bị áp sát vào lan can, Thẩm Huyền lập tức điên cuồng giãy giụa, “Cậu buông tôi ra! Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, tôi không thích cậu!”

“Nhưng tôi...” Mục Dịch nhăn mày lại, đang muốn nói cái gì, lại nhìn thấy người trước mặt đột nhiên bị kéo sang một bên, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy bên cạnh không biết từ khi nào mà có một người quen xuất hiện.

Thẩm Huyền bị dọa sợ vội vàng nấp ở sau lưng nam chính, trong lòng vẫn còn sợ hãi hít sâu vài hơi, ngay cả khi bị đối phương cầm tay cũng không nhận ra.

Trợ lý Chung vội vàng phát tay ra hiệu cho một đám bác sĩ trước tiên rời đi, chính mình cũng lui ra phía sau đến ngã rẽ, chính là thần sắc có chút xấu hổ, vốn dĩ Chung Toàn chỉ nghe được bên trong cửa thoát hiểm có âm thanh, sao có thể nghĩ đến cư nhiên lại là phu nhân cùng Mục nhị thiếu gia.

Nhìn người anh trai trước mặt, Mục Dịch nhướng mày, “Nghe nói anh trai muốn ly hôn, tuy nhiên đúng là hôm nay đích thực là lỗi của tôi, không nên nói cho ông biết sớm như vậy mới đúng.”

Nói xong, ánh mắt không tự giác đảo qua bàn tay đối phương đang nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Mục Đình hơi nhíu mày, toàn bộ biểu cảm vẫn lạnh lùng hờ hững như cũ, ánh mắt tối sầm lại, giọng nói hơi trầm xuống, “Đừng khiến cho tôi nhìn thấy còn có lần sau.”

Dứt lời, liền lập tức kéo người bên cạnh rời đi, chỉ còn lại Mục Dịch đứng phía sau nắm chặt tay tạo thành nắm đấm.

Đi ở trên hành lang yên tĩnh không tiếng động, đây cũng không phải là hướng đi đến phòng cấp cứu, một đám bác sĩ đi theo phía sau giống như cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, chỉ là không nghĩ tới bên trong hào môn lại loạn như vậy, lúc này đương nhiên là không dám lên tiếng nói chuyện cùng Mục tông.

Đi mất một lúc, Thẩm Huyền mới phát hiện mình bị người khác nắm tay, ngẩn ngơ, lập tức liền rút tay lại, một bộ muốn nói lại thôi nói: “Ông ông..... ông ấy.....”

“Ngày mai bắt đầu bệnh viện sẽ cho chủ tịch dùng một loại thuốc mới, hy vọng có thể khống chế được bệnh tình của chủ tịch.” Trợ lý Chung đang đi phía sau lập tức nói.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng không nói gì nữa, chỉ đi theo anh vào thang máy, đám người bác sĩ kia thì rẽ vào một thang máy khác dành cho nhân viên của bệnh viện, xem ra bọn họ đều là bác sĩ chuyên khoa não bộ, chắc là muốn đi mở cuộc họp để thảo luận về bệnh tình của ông thì phải.

Trong thang máy thật yên tĩnh, cô đưa mắt nhìn trộm người đàn ông đứng bên cạnh, giọng nói đè thấp, “Hiện tại..... Ông đã biết chúng ta muốn ly hôn bây giờ phải làm sao?”

Cũng là cô sai, lúc trước đáng lẽ không nên nói chuyện này cho vai ác biết mới đúng.

Anh giờ tay nhìn đồng hồ, môi mỏng hé mở, “Không có công chứng, không tính ly hôn.”

Thẩm Huyền: “.....”

Cô vốn đang nghĩ muốn nói chưa đi công chứng để ly dị, thì không được tính là ly hôn, nhưng vừa nghe lời này của đối phương, luôn cảm thấy là lạ.

Trầm mặc một lát, lại nhin không được nhìn người bên cạnh nói: “VẬY..... Chúng ta khi nào đi công chứng?”

Tuy rằng lúc này nói lời này không thích hợp, nhưng trước tiên vẫn nên chọn một ngày tương đối tốt, hơn nữa, cô cũng không muốn 3% cổ phần kia, nam chính cấp đã đủ nhiều, làm người phải biết đủ, cô không thể tiêu xài sự áy náy của người khác đối với cô.

“Cô rất gấp?” Ánh mắt anh sâu kín.

Chớp chớp mắt, Thẩm Huyền lập tức ho nhẹ một tiếng, “Tôi không có ý này.....”

Thang máy đột nhiên “Đình” một tiếng rồi cánh cửa chậm rãi mở ra, Mục Đình đi trước, giọng nói lãnh đạm, “Tái hôn đúng là không dễ nghe, tôi cũng không thích.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Mâu thuẫn

Edit: Chovay-HVHT

Lông mày trợ lý Chung nhảy dựng, không khỏi lặng lẽ nhìn người trước mặt, trong lòng tất cả đều là kinh ngạc, là mình nghe lầm, hay do bị ảo giác?

Thẩm Huyền cũng là vẻ mặt chưa tỉnh mộng ngẩng đầu, có loại cảm giác bản thân gặp ảo giác, nam chính nói lời này là có ý gì?

“Chuyện đó..... Tiền tôi sẽ không giảm.” Cô nhin không được nhấn mạnh.

Đồ đã ăn vào miệng nào có đạo lý nhỏ ra, cuộc hôn nhân này bất luận như thế nào cũng phải ly hôn, bằng không ai biết đằng sau cốt truyện có thể đem cô biến thành vật hy sinh hay không.

Khóe mắt thoáng nhìn, đảo qua gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, Mục Đình lập tức đi về phía trước không nói gì, trong trí nhớ, Thẩm gia đối với cô không tồi, như thế nào mà bây giờ trong mắt cô tất cả đều là tiền.

Không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đến phòng họp, một đám bác sĩ đang ở đó nghiên cứu tình trạng bệnh tình của ông, Thẩm Huyền nghe không hiểu các thuật ngữ chuyên nghiệp này nọ của các bác sĩ, quyết định đi ra bên ngoài ăn ít đồ trước, thuận tiện đem tình hình của ông nam chính nói với ông mình một chút.

Khách ở thang máy bên kia quá nhiều người, lại không có mang thẻ theo, Thẩm Huyền chỉ có thể đi theo một vài bác sĩ vào thang máy của nhân viên y tế, gọi điện thoại cho ông của cô, chờ đợi, sau khi đối phương nghe xong cũng rất thần thức.

“Lão già Mục gia này đối với cháu không tồi, ở khoảng thời gian cuối cùng này thì cháu dành nhiều thời gian bồi ông ấy một chút, còn ông thì không qua đó được, gần đây công ty xảy ra chút chuyện, cái người anh họ không nên thân kia của cháu lại không dùng được, bây giờ ông đã một đồng tuổi rồi cũng không biết có thể chống đỡ được bao lâu, nói không chừng cũng muốn đi theo cùng lão Mục.”

Nghe giọng nói già nua trong điện thoại, Thẩm Huyền vội vàng lên tiếng an ủi, “ông đang nói linh tinh gì đó, cũng không biết nói lời tốt đẹp nào dễ nghe, còn luôn nói cháu không biết giữ miệng, cháu xem ông cũng không khá hơn chút nào.”

Nói xong, Thẩm Huyền cũng rất lo lắng, trong sách viết cuối cùng nữ phụ bị nam phụ thứ hai đưa vào ngục giam, nhưng còn ông của nữ phụ cũng không có xuất hiện, cho dù là trách mắng nữ phụ cũng không có, thế sự vô thường, cô cũng sợ kết quả tồi tệ nhất, bây giờ người duy nhất bản thân có thể dựa vào cũng chỉ có ông, nếu đối phương cũng xảy ra chuyện, vậy cô liền thực sự trở thành một người cô độc.

“Nha đầu thú, bây giờ lá gan của cháu càng ngày càng lớn, mỗi ngày đều chạy đây chạy đó, cũng không thấy cháu quay về đây nhìn ông một chút, ông thấy cháu đối với lão Mục còn thân hơn một chút.” Thanh âm trong điện thoại có chút không vui.

Bất đắc dĩ cười, vừa lúc này cửa thang máy mở ra, Thẩm Huyền chỉ có thể hướng bên ngoài đi ra, “Rõ ràng là chính ông kêu cháu dành nhiều thời gian bồi ông ấy, bây giờ lại A.....”

Có lẽ là bị cái gì nóng văng tới, cô vội vàng lui ra phía sau vài bước, lại thấy trên váy đột nhiên xuất hiện chất lỏng màu nâu, mà trước mặt còn đứng hai cái người quen.

Vốn đang muốn xin lỗi, nhưng nhìn thấy là cô, Chu Thất Thất lập tức hừ nhẹ một tiếng, “Thật là ngại ngùng, tôi còn tưởng rằng đại tiểu thư chỉ đi thang máy VIP bên kia, không nghĩ tới người có địa vị cao như thế cũng sẽ chịu đi thang máy của nhân viên y tế.”

Hít sâu một hơi, Thẩm Huyền cắt đứt điện thoại, cúi đầu nhìn chiếc váy bị làm dơ, hơi hơi mỉm cười, “Đối với tôi mà nói, tất cả thang máy đều giống nhau,

như thế nào, ở trong mắt của cô chẳng lẽ thang máy đều phân chia cao thấp hay sao?”

Tô Họa đang đứng một bên lập tức kéo tay Chu Thất Thất lắc đầu, tiếp theo lại hướng Thẩm Huyền cúi đầu xin lỗi, “Thật xin lỗi, Thất Thất không có ý gì khác.”

“Tiểu Họa!” Chu thất thất về mặt phần uất nói: “Mình đã nói với cậu rồi, lần trước hồ sơ của cậu bị đánh trượt chính là do người phụ nữ này giờ trò quý, cậu bắt quá cũng chỉ đụng phải cô ta một chút, cô ta liền cứ như vậy nhắm vào cậu, cậu còn cùng loại người lòng dạ hẹp hòi này nói xin lỗi!”

Nói xong, Chu Thất Thất bỗng nhiên hơi hất cằm lên, chỉnh thanh âm nói: “Mới này là do chính cô đi ra không nhìn đường, chuyện này có thể trách ai?”

Nghe được lời nói của Chu Thất Thất, trên mặt Tô Họa tất cả đều là không đồng tình, đáng tiếc là Chu Thất Thất cũng không có để ý tới, nhưng thật ra Thẩm Huyền lại âm thầm cười, cô phát hiện nữ phụ ác độc như vậy không phải là không có lý do gì, mà bởi vì là có một số ít người tốt đích thật là vô cùng đáng ghét

“Vậy sao? Hay là tìm người ở phòng giám sát điều khiển hỏi một chút?” Thẩm Huyền cười nhẹ, ánh mắt đảo qua các bác sĩ vừa đi chung thang máy với cô, “Bác sĩ Hứa, các vị thấy có được không?”

Nghe cô nói xong, mấy vị bác sĩ kia đều là hai mặt nhìn nhau, tiếp theo từ trong đám đó có một bác sĩ nữ hơi lớn tuổi cười nói: “Mới này thật ra là do vị tiểu thư này lao đến, người giám sát chắc là cũng nhìn thấy vậy mới đúng.”

Trước không nói đến thân phận của vị Thẩm tiểu thư này, huống chi lời của các bà nói cũng là lời nói thật, thật sự là do đối phương lao tới.

Tuy nhiên về mặt của Chu Thất Thất xanh mét, cho rằng mấy người bác sĩ này đều là vì thấy Thẩm Huyền có tiền nên mới nói chuyện thay cô.

“Vị tiểu thư này, tôi rất bận, cũng không thích nói lời vô nghĩa với người khác, cái váy này của tôi cũng không đắt, cô muốn trả tiền mặt hay chuyển khoản?” Thẩm Huyền cánh tay lên nhìn đồng hồ.

Nghe vậy, Tô Họa đang đứng một bên lập tức lấy ví tiền ra, về mặt xin lỗi nói: “Thật xin lỗi thật xin lỗi, chúng tôi bồi thường.”

Chuyện này vốn dĩ là do bọn họ không đúng, hơn nữa cô đã hỏi thăm qua, vị này chính là phu nhân tổng tài của công ty mà cô đang làm, đối phương sao có thể tính toán chi ly cùng cô chứ, nhất định là có hiểu lầm.

“Không phải do cậu đụng, để mình bồi thường cho cô ta.” Thẩm Huyền nhàn nhạt quét mắt qua Chu Thất Thất, nhướn mày nói, “Bắt quá không quan hệ, tôi cũng không phải là người keo kiệt, nếu cô là người không có tiền thì bỏ đi, tôi không thích làm khó người khác.”

“Ai nói tôi không có tiền!”

Như là bị chạm vào chỗ đau, Chu Thất Thất lập tức lấy một cái ví hồng nhạt có họa tiết phim hoạt hình từ trong túi ra, sắc mặt căng chặt, “Bao nhiêu tiền cô nói là được! Đừng ở chỗ này mất chỗ nhìn người thấp!”

Khóe môi khẽ nâng, Thẩm Huyền cũng không tức giận, “Không đắt, chỉ có năm mươi nghìn vạn mà thôi, vừa vặn là trang phục mới nhất mùa thu năm nay, đúng rồi, vị Tô tiểu thư này học thiết kế, chắc là hiểu rõ hơn so với tôi mới đúng.”

Tô họa vốn dĩ cũng không có chú ý, hiện tại vừa thấy sắc mặt cũng trắng bệch, cô ta đương nhiên nhận ra được đây là thiết kế mới nhất của Đan Lệ, mới được đưa ra thị trường chưa đến nửa tháng.

Sắc mặt của Chu Thất Thất cũng biến đổi, nhìn Tô Họa như vậy liền biết lời của cô nói khẳng định là sự thật, trong lúc nhất thời, ví tiền đang cầm trên tay cũng nắm thật chặt, năm mươi nghìn vạn, toàn bộ tiền tiết kiệm của cô cũng không được nhiều như vậy.

“Tôi nói rồi, tôi không thích làm khó người khác, nếu cô xin lỗi tôi, việc này liền bỏ qua.” Thẩm Huyền dùng ánh mắt sáng quắc cứ như vậy nhìn chằm chằm người trước mặt.

Phải nói thật, đúng là làm nữ phụ ác độc cảm giác thật sự rất sáng khoái! Cô liền thích nhìn thấy một số người tự cho mình là thanh cao phải cúi đầu!

“Tôi có thể đưa thay cô ấy.”

Một giọng nam dịu dàng bỗng nhiên truyền tới, chỉ thấy trên hành lang có một người đàn ông mặc áo blouse trắng tiến lại đây, hắn đeo cặp kính gọng đen, thoạt nhìn lịch sự văn nhã, ánh mắt khi liếc qua Tô Họa hơi nhu hòa, tiếp theo lại cười mỉm nhìn về phía Thẩm Huyền.

“Tôi thay các cô ấy xin lỗi, tiểu thư đem tài khoản gửi cho tôi là được, đợi lát nữa tôi sẽ chuyển tiền sang cho cô.” Trên mặt hắn mang theo xin lỗi.

“Bác sĩ Từ.” Mấy cái bác sĩ đang đứng phía sau đồng loạt kinh ngạc, không nghĩ tới hần cư nhiên còn có quen biết hai người kia, tuy nhiên nếu đắc tội vị Thẩm tiểu thư này cũng không phải là lựa chọn sáng suốt gì, đối phương chính là phu nhân của tổng tài Mục thị.

“Anh Lâm... sao em có thể lại làm phiền đến anh nữa chứ.” Trên mặt Tô Họa tất cả đều là kháng cự.

Quét mắt nhìn tấm thẻ nhân viên trước ngực của đối phương, trong lòng Thẩm Huyền không biết là cái gì tư vị gì, không nghĩ tới cư nhiên còn có thể đụng phải nam phụ thứ ba Từ Mộc Lâm, cô thiếu chút nữa đã quên, khi bà của nữ chính sinh bệnh yêu cầu giải phẫu thuật, vẫn luôn được nam phụ ba là

thanh mai trúc mã giúp đỡ, tuy nhiên nam ba vẫn là nam ba, cuối cùng vẫn bị nữ chính bỏ qua một người tốt.

Cũng không rảnh xem hai người này làm trò, Thẩm Huyền trực tiếp đi qua mấy người bên cạnh, “Đem tiền mặt để ở quầy phục vụ là được rồi, một lúc nữa tôi sẽ đi lấy.”

Ngu gì mà không lấy, dù sao nam ba thích làm anh hùng cứu mỹ nhân như vậy, đương nhiên là cô phải đến thành toàn cho đôi phượng.

Ra khỏi bệnh viện, cũng không có tâm tư ăn cái gì, Thẩm Huyền lập tức liền đến cửa hàng gần đây mua một bộ quần áo thay, cảm giác hôm nay chắc chắn là mình có vận khí không tốt, không chỉ có tin tức muốn ly hôn bị lộ, còn làm hại ông Mục phải vào phòng cấp cứu, bây giờ lại gặp nữ chính cùng nam phụ, vận khí năm nay quả thật là không may mắn.

Chờ sau khi trở lại phòng phẫu thuật, phát hiện ca phẫu thuật dường như đã kết thúc, rút cuộc ông Mục đang hôn mê lại đưa vào phòng làm phẫu thuật, chỉ có thể tạm thời được cứu, tuy nhiên bên ngoài hành lang của phòng bệnh vẫn vây quanh nhiều người như cũ, chính là một đám đều dùng ánh mắt khinh thường như trước nhìn cô, nhưng lại không có lên tiếng nhạo báng nữa.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, chỉ thấy Mục Đình bỗng xuất hiện ở bên trong, đang cùng ông Mục nói cái gì đó, có lẽ là vừa làm xong ca phẫu thuật nên còn chưa thanh tỉnh hoàn toàn, người nằm trên giường bệnh chỉ mở hé mắt, trên người vẫn cắm đầy dụng cụ như cũ.

Nhìn thấy cô tiến vào, trợ lý Chung liền đi ra ngoài, Thẩm Huyền rất nhanh liền đứng trước giường bệnh không biết nên nói cái gì, lúc này, giống như nói cái gì cũng đều vô ích.

“Mục Dịch..... Nói có phải sự thật hay không?” chốc lát sau, dù đang nằm trên giường bệnh nhưng tinh thần ông Mục vẫn rất minh mẫn, chỉ là hô hấp có chút khó khăn.

Chuyện nên đến vẫn sẽ đến, Thẩm Huyền cúi đầu áp ứng không biết nên giải thích như thế nào, cô đương nhiên là nghĩ muốn nói không có, chỉ là đối phương cũng không phải là kẻ ngốc, làm sao có thể tin.

“Cháu sẽ nghe lời ông.” thần sắc Mục Đình lãnh đạm, thanh âm trầm thấp, “Trước kia..... Là cháu không đúng

Ông Mục vốn đang mệt mỏi sau khi nghe xong liền lập tức trọn mắt, bình tĩnh trừng mắt nhìn hai người, hô hấp càng thêm dồn dập.

Thẩm Huyền ngây ngốc đứng ở kia, nghĩ rằng đôi phượng chắc chắn là đang an ủi ông, cô cũng cười tiến lên cầm tay ông Mục, “Ông yên tâm đi, hiện tại chúng cháu rất là tốt, cho nên ông nhất định cũng phải khỏe mạnh, không phải là ông còn muốn nhìn thấy chất trai chào đời hay sao?

Nói xong, không khỏi đỏ mặt cúi đầu, cảm giác bản thân vì muốn an ủi người bệnh, thật là cái gì cũng nói được.

Mục Đình đưa mắt nhìn cô, bàn tay to bỗng nhiên giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô, ánh mắt dừng ở trên người ông “Huyền Huyền nói rất đúng.”

Thẩm Huyền: “.....”

Nam chính à đừng như vậy mà! trái tim nhỏ của cô thật sự chịu không nổi!

Có lẽ thật sự là không còn sức để chất vấn, ông Mục chậm rãi cười hai tiếng, tiếp theo liền có một y tá tiến vào kiểm tra, nói không thể ở lại đây lâu được.

Nghe vậy, Thẩm Huyền tự nhiên là vội vàng đi ra ngoài, cảm giác da gà toàn thân nổi lên đều muốn rơi mất.

Nhìn thấy các cô đi ra, Lưu Mỹ Vân nhện không được lên tiếng trào phúng, “Không phải tôi nói, cái loại phụ nữ lẳng lơ như thế này sao có thể xứng tiến vào cửa Mục gia chúng ta.”

Đừng tưởng rằng bà ta không biết, lão nhân gia cư nhiên còn giữ lại đồ cho con nhãi này, chỉ là một người ngoài dựa vào cái gì chứ!

“Chính là, còn cùng tiểu tử Mục Dịch kia câu kết làm bậy, thật là làm cho danh dự của gia đình nhục nhã!”

Hoi dừng lại bước chân, ánh mắt Mục Đình lạnh lùng liếc mắt đảo qua mọi người, tiếp theo nhìn về phía mấy người vệ sĩ đang đứng ở hành lang, “Những người này về sau không cần cho vào đây.”

Nghe vậy, một đám người tức khắc náo loạn lên, “Cậu có ý gì, có người nào đối xử với trường bối như cậu không?!”

Thẩm Huyền tranh thủ chạy nhanh theo, mấy người vệ sĩ nghe xong lập tức đi qua kéo người, Mục Đình bước chân không ngừng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Toàn bộ kéo đi.”

- - - - -

P/s: Cảm ơn bạn QuỳnhQuỳnh đã ủng hộ mình<< không nhiều nhưng mình vui lắm nên ráng thêm một tập nè <3

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Qua đời

Edit: Chovay-HVHT

Khi quay về biệt thự thì đã là buổi tối, lo lắng mất một ngày quả thật là có chút mệt mỏi, nhưng mà Thẩm Huyền lại càng đói hơn, tắm rửa xong liền chạy xuống dưới lầu ăn cơm, kỳ thật cô muốn ăn lẩu, nhưng mà nam chính chắc chắn không thích cái mùi vị này, vẫn là chờ thời điểm ban ngày anh không có ở nhà thì ăn là được rồi.

Một mình ăn hết một con tôm hùm lớn, Thẩm Huyền đã sâu sắc như thế nào là sau một đêm liền trở thành người giàu có, có tiền liền có thịt cá tươi ngon thật thoải mái, quả thật là trước đây cô cũng không ngờ con tôm hùm này lại to đến thế.

“Đúng rồi, trong cuộc họp hôm nay mấy người bác sĩ đó nói thế nào, bệnh của ông làm thế nào mới có thể kéo dài?” Cô bỗng nhiên nhìn người bên cạnh hỏi.

Anh thông thả ung dung ăn cơm, nghe vậy cũng không ngừng đầu, môi mỏng chỉ hé mở, “Phẫu thuật.”

“A? Nhưng cơ thể của ông.” Nói đến đây, Thẩm Huyền lại nhìn không được thờ dài, không làm phẫu thuật thì không kéo dài được mấy ngày, làm phẫu thuật tuy rằng nguy hiểm, nhưng mà ít nhất còn có một con đường sống.

Tâm trạng đột nhiên trở nên phức tạp, ông của nam chính cho cô 3% cổ phần, chuyện này nếu như bị những người khác của Mục gia biết, chắc chắn sẽ sống chết với cô vì người ngoài như cô không thể, nhưng cô cũng đâu có muốn, dù sao nam chính cũng đã cấp đủ cho cô cả đời không lo ăn mặc.

“Cuối tuần cùng tôi ra ngoài một chuyến.” Mục Đình bỗng nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Thẩm Huyền sửng sốt, cuối cùng chỉ có thể không tình nguyện “Ồ” một tiếng. Chắc chắn lại là tham gia cái yến tiệc gì đó, cô lại phải tiêu tiền mua lễ phục, hơn nữa mấy bộ lễ phục này nọ đều chỉ có thể mặc một lần, quả thực là hút máu mà.

“Di Vương, ngày mai cháu muốn ăn bào ngư, muốn loại bào ngư lớn.” Cô lập tức hướng người đang bưng thức ăn lên, nói.

Người sau nghe vậy chỉ cười một cái, “Vậy phải đợi đến ngày mốt, vì máy bay cũng cần một ít thời gian.”

Thẩm Huyền gật đầu không nói gì nữa, chỉ là nhìn không được lại cảm thấy sự xa xỉ của đại gia lần nữa, không sai, giống như con tôm hùm cô mới ăn sáng nay đều là từ nước ngoài vận chuyển bằng đường hàng không đến đây, nếu không phải đang ở trong đó, cô khó có thể tưởng tượng được người giàu có lại có thể xa xỉ đến như vậy, ngay cả thức ăn cũng có nhân viên chuyên môn chọn lựa, tuy nhiên chờ sau khi ly hôn, cô chắc chắn sẽ không được hưởng thụ loại đãi ngộ này nữa.

Nói đến ly hôn, cô nhìn không được trộm nhìn người đối diện, “Chúng ta. Khi nào mới đi công chứng?”

Không đi công chứng khiến cô luôn không an tâm.

“Xem tình huống.”

Thẩm Huyền: “.....”

Buông đĩa xuống, cô bình tĩnh nhìn chăm chăm vào người nào đó vẫn đang dùng bữa, trái ngược với thịt cá bên cô, cô phát hiện đối phương dường như tương đối thích ăn rau xanh, hơn nữa ngay cả khi ăn cơm cũng đẹp hơn so với cô.

Thò đầu qua, mày cô nhăn lại, “Anh. Không phải là nghĩ không muốn ly hôn đó chứ?”

Tầm mắt vừa nhấc, bốn mắt liền nhìn nhau, Mục Đình cũng hơi cúi người, ánh mắt âm trầm, “Nếu tôi nói đúng cô sẽ làm thế nào?”

“!!!”

Thẩm Huyền: “Tiền tôi sẽ không giảm!”

Đưa mắt lườm cô một cái, thần sắc anh lãnh đạm quay qua nhìn ly nước bên cạnh, “Chờ ông làm phẫu thuật xong lại nói.”

Như là tới điểm cực hạn, Thẩm Huyền cảm giác chính mình bị dọa đến muốn mắc bệnh tim, cô đã nói nam chính làm sao có thể không muốn ly hôn, cô lại không phải là nữ chính.

Xiên nửa ngày mới tách được một miếng thịt tôm hùm, Thẩm Huyền một ngụm nuốt vào, đột nhiên tò mò nói: “Anh nói bào ngư ở dưới biển sâu cùng bào ngư bình thường có cái gì khác nhau? Nếu đến thời điểm vận chuyển bằng đường hàng không có thể mang theo tôi đến đó thì tốt quá, vừa vận tôi

còn có thể đi Châu Úc một chuyến, còn không mất tiền vé máy bay.”

Càng nghĩ càng thấy tốt đẹp, cô biết phía sau khu biệt thự có một chiếc máy đang đậu ở đó, nếu cô cũng có một chiếc máy bay tư nhân như vậy, chẳng phải là có thể bay được khắp nơi sao, vừa thuận tiện lại còn tiết kiệm tiền.

Đề đũa xuống, nhàn nhạt quét mắt nhìn cô, uống lên một hớp nước Mộc Đình đứng dậy trực tiếp đi lên lầu, chỉ còn một mình Thẩm Huyền ở lại ăn con tôm hùm Châu Úc của cô.

Nếu lúc này có một tiểu thít tươi ở cùng, thì thật là tốt biết bao, Thẩm Huyền đột nhiên nhớ tới, chờ sau khi ly hôn, cô có nên vào giới giải trí bao dưỡng một tiểu tình nhân hay không nhỉ, mỗi ngày còn có thể đến xem đối phương ca hát với nhảy, cuộc sống thật tốt đẹp biết bao.

Có cái ý tưởng này, ăn cơm xong cô nhịn không được liền bày tỏ suy nghĩ này với Lục Tổ Tổ, đối phương cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

Lục Tổ Tổ: Phụ nữ cũng có dục vọng, mình có thể lý giải, yên tâm, dù cho cậu có tìm tiểu bạch kiểm Mộc tổng cũng sẽ không phát hiện, anh ta sao có thể sẽ chú ý tới sinh hoạt cá nhân của cậu.

Vừa đúng lúc trợ lý Chung lại đến đây, Thẩm Huyền lập tức dựa lưng vào ghế sofa, ra vẻ trấn định xem phim thần tượng cùng dì Vương, người vừa đi khỏi liền lập tức trở về bộ dạng ban đầu.

Thẩm Huyền: Cậu có thể nói chuyện dễ nghe hơn một chút được không [khuôn mặt mỉm cười]

Lục Tổ Tổ: Hiểu rồi, cậu chính là cô đơn [cười trộm]

Lục Tổ Tổ: Cũng đúng, cậu sống cùng Mộc tổng nhiều năm như vậy cũng là làm khó cậu, yên tâm, cậu thích thân hình dạng nào, mình đều sẽ thay cậu giặt dây bác cầu, kỹ thuật tuyệt đối cực tốt lại không bám người.

Không nghĩ lại nói chuyện cùng người này, Thẩm Huyền quyết định vẫn nên tiếp tục xem phim thần tượng của cô, cô chính là muốn tìm một người nghe lời, bởi cô ăn cơm, xem phim điện ảnh, đi dạo phố, ai nói nhất định phải phát sinh quan hệ thân thể!

Dặn dò dì Vương bữa trưa ngày mai ăn lẩu, Thẩm Huyền liền cầm một hộp Haagen-Dazs hướng trên lầu đi, tuy rằng còn có rất nhiều chuyện đang lo lắng, nhưng mỗi ngày cứ ăn xong lại ngủ như vậy không cần đi làm quả thật là vô cùng thoải mái, đã tâm của cô không lớn, chỉ cần cả đời có thể miễn nguyện như vậy thì tốt rồi.

Thế nhưng chờ sau khi cô vừa mới lên lầu, liền nhìn thấy trợ lý Chung vội vàng vàng từ thư phòng đi ra, thần sắc có chút ngưng trọng.

“Có chuyện gì vậy?” Cô dừng lại bước chân hỏi.

Người sau tựa hồ rất gấp, nhìn thấy cô cũng chỉ cau mày chính giọng nói: “Chủ tịch..... Vừa mới qua đời.”

Thẩm Huyền: “.....”

Hô hấp bỗng ngừng lại, mắt thấy trợ lý Chung vội vã đi xuống lầu, cô cũng lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng trở về phòng thay quần áo, cả trái tim cũng đập nhanh theo.

Buổi chiều còn rất tốt, sao có thể nói qua đời liền qua đời!

Thay quần áo xong đi xuống lầu, đèn xe vẫn còn sáng, dường như là đang đợi cô, Thẩm Huyền cũng chạy nhanh tới kéo cửa xe ra ngồi xuống, Mộc Đình ngồi ở bên trong nhắm hai mắt dưỡng thần, thần sắc so với ngày thường nhiều hơn nói không rõ cảm xúc.

Xe rất nhanh liền lăn bánh rời đi, mắt Thẩm Huyền hồng hồng nhìn ngoài cửa sổ, cũng không có hồi tưởng như thế nào, bởi vì cô biết, tất cả mọi người còn gấp hơn so với cô.

Cảnh đêm của thành phố vẫn rực rỡ phồn hoa như vậy, nhưng ẩn sâu bên trong màn đêm ấy chính là sóng gió sắp sửa ập đến.

Chờ sau khi xe ngừng lại ở bên ngoài bệnh viện, không giống với hồi trước, bên trong ngược lại có rất nhiều vệ sĩ, còn có những bác sĩ và y tá không tan làm, khi họ đi đến bên ngoài phòng bệnh, hành lang hẹp dài đã chật kín người, có người Mộc gia, cũng có các cổ đông của công ty, một đám đều lộ vẻ mặt đau buồn.

Có lẽ là nhìn thấy Mộc Đình, một đám người vội vàng tránh ra nhường một con đường, vào đến phòng bệnh, một đám bác sĩ ở bên trong đang nói cái gì đó, nhưng mà rất nhanh về mặt liền tiếc hận cúi đầu, "Thật xin lỗi Mộc tổng, là chúng tôi không để ý đến chủ tịch, ngài ấy nói muốn một mình nghỉ ngơi, ai biết sau đó liền tự mình tháo bình dưỡng khí ra, các máy theo dõi đều có thể nhìn thấy, tuy nhiên một phần cũng là do chúng tôi thất trách."

Bên ngoài phòng bệnh đều có một phần là người Mộc gia, cùng cổ đông công ty, Lưu Mỹ Văn và những người đó bị ngăn ở bên ngoài không vào được, nhưng cũng không lâu nữa, những phóng viên săn tin tức rất nhanh sẽ chạy đến đây.

Thẩm Huyền bước từng bước tiến lên, nhìn ông lão xanh xao trên giường bệnh, cuối cùng nhịn không được trong lòng chua xót, hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống, ngồi xổm xuống bên cạnh giường bệnh gắt gao nắm chặt tay ông lão.

“Ông.....”

Bất kể là do buổi chiều cô cùng Mục Đình có diễn hay không, ông của nam chính chắc chắn cũng cảm thấy mỹ mãn, cho nên mới không còn nghĩ muốn ra đi thống khổ như vậy nữa.

Mục Đình trầm mặc một lát, bỗng nhiên giơ tay vỗ nhẹ đầu cô, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trợ lý Chung, “Ngày mai tuyên bố tin tức, đêm nay tôi không muốn nhìn thấy có bất kỳ phóng viên nào tiến vào.”

“Vâng!” Trợ lý Chung lập tức đi xuống phân phó.

Mục Dịch đứng dựa vào cửa, ánh mắt phức tạp nhìn người phụ nữ đang thương tâm bên trong, không hiểu rằng sao cô lại quan tâm đến ông mình nhiều như vậy, vì cái gì lại lạnh lùng đối với mình như thế.

“Cái kia Mục tổng..... Ngày mai có cần mở cuộc họp hội đồng quản trị hay không?” Một cổ đông của công ty thần sắc cũng có chút ngưng trọng lên tiếng.

Trong chốc lát, những người khác biểu tình cũng trở nên nghiêm túc lên, thật ra cũng không có trì hoãn bao nhiêu, trừ cổ phần trong tay chủ tịch ra, chính là cổ phần trong tay của Mục tổng bọn họ nhiều nhất, dù cho chủ tịch có đem toàn bộ cổ phần cho một người khác, bọn họ cũng có thể phân tán cổ phần bán cho Mục tổng, bất kể như thế nào công ty vẫn là do Mục tổng cai quản.

Tiến lên đắp tấm vải trắng lên giúp ông mình, Mục Đình nhíu mày lại, nửa ngày, mới quay đầu lại nhìn những người khác, “Vào lúc hai giờ chiều ban giám đốc nên chú ý thị trường chứng khoán.”

“Hiểu rồi, về vấn đề dư luận chúng tôi cũng sẽ không chể.” Cổ đông ban này lên tiếng lập tức gạt đầu.

Thật ra trong một góc có một luật sư mặc tây trang luôn ngồi đó bỗng nhiên đứng dậy, có lẽ là thấy đã đến thời điểm, lúc này mới mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía mọi người, “Các vị, căn cứ vào ý nguyện của mục lão tiên sinh, vào ngày thứ bảy tổ chức tang lễ tôi sẽ công bố đi trúc, mong các vị đều có mặt đúng giờ.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Oan gia ngõ hẹp 1

Edit: Chovay-HVHT

Rốt cuộc cũng nhắc đến di chúc, tuy rằng trên mặt những người khác đều là một mảnh đau thương, nhưng trong lòng đều nhin không được so đo, không nói đến cổ phần, mấy năm nay lão gia từ đầu tư không ít vào các sản nghiệp khác, đây chính là một miếng mỡ lớn, cũng không biết sẽ phân chia như thế nào.

Biết rõ lúc này nơi đây chắc chắn sẽ rất loạn, nên Thẩm Huyền cũng không có ở lại đây lâu, liền một mình quay về biệt thự trước, trợ lý Chung còn cố ý phái hai vệ sĩ đi theo cô, cô biết là bởi vì Mục Dịch cũng ở đây, cho nên đôi phương mới cảnh giác như vậy, lúc này Mục gia tuyệt đối không thể lại xảy ra chuyện gì được.

Trở lại biệt thự, cũng không ngủ được, không bao lâu trời liền tờ mờ sáng, dường như cả một đêm nam chính đều không có trở về, trong lòng Thẩm Huyền có rất nhiều cảm xúc, nhưng lại tìm không được điểm phát tiết, tuy rằng không phải là người sinh ra mình, nhưng ông của nam chính lại đối với cô thật sự rất tốt.

Tang lễ sẽ được diễn ra vào ba ngày sau, mấy ngày nay Thẩm Huyền cũng không gặp lại Mục Đình, bởi vì đôi phương thật sự là rất bận, đi sớm về trễ đã là chuyện bình thường, tuy nhiên những người khác của Mục gia lại đều rất yên tĩnh, như là bình yên trước cơn bão, dường như là đang chờ đến ngày công bố di chúc.

Thẳng đến ngày diễn ra lễ tang, bên ngoài nhà tang lễ toàn bộ đều là xe, toàn bộ người Mục gia chỉ thứ cùng trực hệ cũng có cả đồng người, tuy nhiên chỉ có vài người đồng trực hệ mới có thể đứng trong linh đường, Thẩm Huyền cũng theo Mục Đình đứng ở hàng đầu tiên, trên mặt không có biểu tình gì nhìn những người đến đây chia buồn.

Bầu không khí áp lực bao phủ toàn bộ nhà tang lễ, có rất nhiều người đến đây chia buồn, dường như đều là nhân vật nổi tiếng trong giới, về mặt ai nấy cũng đều đau buồn được bộc lộ rõ trong lời nói, người đọc diếu văn* chính là chú của nam chính, là một họa sĩ không để ý gì ngoài nghệ thuật.

“Thật sự cảm ơn các vị vì hôm nay đã đến đây, cha tôi, ông Mục Quốc Hoa bởi vì bất hạnh nên bị nhồi máu não, đã được điều trị tích cực, nhưng thật sự tuổi đã già, cuối cùng ông vẫn vĩnh biệt cõi đời ở bệnh viện vào ngày ba.....”

Toàn bộ linh đường đều phi thường yên tĩnh, chỉ có vài người Mục gia đứng đó yên lặng lau nước mắt, bao gồm cả Lưu Mỹ Vân, khóc y như thật.

Có lẽ là bị nhiễm bởi bầu không khí bị thương trong linh đường, nhìn ảnh chụp ông Mục treo bên trên, Thẩm Huyền cũng không nhận được hốc mắt liền đỏ hoe, yên lặng cúi đầu lắng nghe từng câu trong điệu văn.

Cô mặc váy màu đen tuyền, tóc được búi lên cao, chỉ là gương mặt nhỏ nhắn để một đốm đỏ bị che kín bởi nước mắt, hàng lông mi cong vút như lông vũ đang run run rẩy rẩy bỗng rơi xuống một giọt nước mắt to bằng hạt đậu, giống như đang phải chịu đựng cái gì, vẫn luôn gắt gao cắn chặt môi không lên tiếng.

Mục Đình bình tĩnh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua thư kí Lý phía sau, người sau lập tức chạy nhanh tiến lên đưa cho Thẩm Huyền một gói khăn giấy.

Thấp giọng nói câu “Cảm ơn”, xong Thẩm Huyền mới lau nước mắt, mà bên trong đám người Mục Dịch vẫn luôn nhìn chăm chăm bóng dáng nhỏ bé của cô không rời mắt, chỉ là lúc này, đứng bên cạnh cô lại không phải là bản thân hắn.

Chờ sau khi điệu văn được niệm xong, Thẩm Huyền đột nhiên phát hiện người bên cạnh di chuyển.

“Thật cảm ơn các vị hôm nay đã đến, tâm thái của ông rất thanh thản, ông không để lại quá nhiều tiếc nuối, ông dành cả đời để làm từ thiện, vì tiếp tục tâm nguyện của ông, tập đoàn chúng ta sẽ tặng 1 tỷ làm quỹ từ thiện dưới danh nghĩa của ông, cũng đem 1% lợi nhuận hàng năm cùng làm từ thiện.”

Bỗng chốc, phía dưới lập tức vang lên từng trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Thẩm Huyền cũng sợ ngây người, vậy thì sẽ là bao nhiêu tiền nha, nam chính tuyệt đối là người xa hoa nhất mà cô từng gặp.

Tuy nhiên, lúc này còn có thể trực tiếp tạo dựng hình tượng tốt cho công ty, còn nữa, cũng có khả năng đây là ý của ông nam chính khi còn sống, ông Mục có thể nói tuyệt đối chính là một doanh nhân chân chính.

Thật rõ ràng, nam chính nói rất ít, sau khi nhận được một tràng pháo tay, liền kết thúc bài diễn văn của buổi lễ tưởng niệm, tuy nhiên đối phương vẫn rất bận như cũ, ngay sau đó liền cùng vài người rời đi, Thẩm Huyền sợ gặp phải Mục Dịch, nên liền tìm tài xế chạy nhanh đưa cô trở về.

Bây giờ sau cô phải đến nghe di chúc, Thẩm Huyền đã muốn mở nó trước, nếu bên trong thực sự có cho cô 3% cổ phần kia, cô vẫn sẽ trả lại nam chính, cũng miễn cho bị đám chó điên người Mục gia thương nhớ.

Nghĩ rằng hôm nay nam chính lại đến khuya mới trở về, Thẩm Huyền liền một mình ở trong phòng ăn bật lửa nấu lẩu, hơi nóng từ trong nồi lẩu bay ra toàn bộ trong phòng, tuy rằng gần đây hai chân giống như béo ra, nhưng mà căn bản là cô không khống chế được chính mình, xem ra về sau cũng nên dậy sớm cùng nam chính chạy bộ giảm béo mới được.

Thời điểm Mục Đình bước vào liền ngửi thấy một mùi vị gay mũi của ớt cay, nhiều mây, tùy tay đem áo khoác đặt trên sofa, vừa đi vừa xắn tay áo lên hướng phòng ăn trong đại sảnh đi đến, chỉ thấy trên bàn bày đầy đồ ăn, nước màu đỏ bên trong nồi vẫn đang sôi sùng sục, mà cô vẫn ngồi đó ăn vui vẻ cay đến nổi hai mắt đỏ bừng vẫn ở đó một ngụm lại một ngụm, bên cạnh còn đặt ly nước chanh đá.

Có lẽ là cảm nhận được trước mặt có bóng người, Thẩm Huyền yên lặng quay đầu, chờ khi nhìn đến người đứng phía sau, cả người liền cứng đờ.

“Có phần của tôi không?” Ngực khí của anh bình tĩnh.

Thẩm Huyền chậm rãi gạt đầu, “Anh. Muốn ăn mỗi canh thôi sao?”

Thanh âm anh trầm thấp, “Hay thêm một ly kem nữa đi”.

“.....”

Mất nhìn ly nước chanh đá của chính mình, cô lặng lẽ bùng lên đi vào phòng bếp đồ hết rồi rửa sạch, tiếp theo lại chạy nhanh tìm đi Vương dọn hết đồ trên bàn một lượt, chờ sau khi bàn ăn đã đổi món mới, nam chính đã không để ý tới cô.

Cho rằng đối phương chỉ là chịu không nổi mùi vị của lẩu, chính là, quả nhiên, còn chưa có bắt đầu ngủ bụng của cô liền bắt đầu đau.

Lúc ăn có bao nhiêu sáng khoái, thì thời điểm đau liền có bấy nhiêu thống khổ, nhưng rất nhanh đi Vương đã đưa thuốc đến, giống như là đã sớm đoán được trước, quả nhiên là uống thuốc xong liền thoải mái hơn rất nhiều, cô lại lần nữa thêm quét tâm sau không thể lại ăn nhiều như vậy nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô dậy sớm rời giường đi xuống lầu, chỉ thấy nam chính đang ở dưới ăn bữa sáng, cô cũng lập tức đi qua tiếp theo liền cùng nhau ăn, cho đến khi đối phương ra cửa lại lập tức đi theo.

Buổi sáng có chút lạnh, ven đường đều là sương sớm, người làm vẫn như cũ sớm đã ở đó chăm sóc hoa cỏ, Thẩm Huyền vẫn luôn chạy vội theo sát phía sau anh, do dự hồi lâu, vẫn là cảm thấy muốn đem chuyện này nói một chút.

“Chuyện này. Khi nào chúng ta ly hôn?”

Bây giờ ông của nam chính đã qua đời, các cô cũng không còn cố kỵ cái gì nữa.

Người đàn ông đang chạy phía trước, tốc độ không nhanh không chậm, đường cong trôi chảy cánh tay rắn chắc mà hữu lực, thật lâu sau, môi mỏng mới

hế mở, “Tôi sẽ báo cho cô sau.”

Thắm Huyền: “.....”

Không còn chút sức nào để chạy, cô liền ngồi xuống một bên thờ hỗn hển, trong khi đó vẫn ngồi phía sau tiếp tục nói với theo, “Nhưng mà..... Tôi không nghĩ lại muốn kéo dài tiếp.”

Dứt lời, cô bỗng nhìn thấy tốc độ của đối phương liền tăng lên mắt thường có thể thấy, cô liền bị bỏ lại một khoảng cách lớn, Thắm Huyền tức giận đến nỗi tim muốn tắc nghẽn, ngay cả sức lực từ khi còn bú sữa đều lấy ra tới, nhưng vẫn không đuổi không kịp đối phương như cũ.

“Anh..... Anh chậm một chút..... Tôi còn chưa nói xong mà.....”

Cô thở hỗn hển theo phía sau, quả nhiên người phía trước chậm lại không ít, nhưng lại giống như đang muốn trêu đùa cô, không cho cô đuổi theo kịp lại không ném rót chính mình, Thắm Huyền tức đến nỗi không nói nên lời, ngày mai cô mang xe đạp điện đến đây, xem ai chạy trốn nhanh!

Có lẽ thật sự là chạy không nổi rồi, cô liền một mình ngồi ở ven đường lau mồ hôi, chạy một đoạn cảm giác giống như muốn cái mạng già này của cô vậy, đầu liền truyền đến từng trận choáng váng, quả nhiên cô vẫn nên tăng cường rèn luyện, không thể còn đi xuống như vậy nữa.

Mãi cho đến khi trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái bóng, lại thấy anh cư nhiên đã chạy xong một vòng quay trở lại, đang từ trên cao nhìn xuống chính mình.

"Ông mới vừa qua đời, nếu lập tức ly hôn mặt khác đối với công ty sẽ có ảnh hưởng." Anh nhàn nhạt giải thích một câu.

Nghe vậy, Thắm Huyền cư nhiên không thể phản bác, chỉ cúi đầu tiếp tục lau mồ hôi trên trán, cô cũng có chút nóng nảy.

Đã nói là rất nhanh sẽ ly hôn, bây giờ lại một lần nữa kéo dài, người làm ăn không phải đều rất coi trọng chữ tín sao? Nếu còn kéo dài tiếp như vậy thì đến khi nào mới ly hôn chứ.

Nhìn gương mặt nhỏ đang bắt mắt kia, ánh mắt Mục Đình tối sầm lại, “Rất muốn được ở bên nhau với Mục Dịch như vậy sao?”

“.....”

Thắm Huyền ngẩng đầu lên ánh mắt quái dị nhìn anh, cô lập tức đứng dậy chạy quay lại, còn quay đầu hướng người phía sau hô: “Mặc kệ như thế nào, tôi nhất định phải ly hôn!”

Nói xong, lại chạy nhanh như bay rồi đi, giống như sức lực đều đã quay lại.

Đào qua thân ảnh màu lam đang dần dần biến mất, khoe môi Mục Đình khẽ nhấp, rất nhanh lại tiếp tục chạy về phía trước, chỉ là giữa ấn đường nhú chột.

Thắm Huyền không biết nam chính lại phát điên cái gì, cô lại không phải kẻ ngốc, đương nhiên nhìn ra được đối phương đang muốn kéo dài thời gian, không cần nói với cô là lâu ngày sinh tình gì đó, dù sống ba năm cũng chưa chắc đã sinh nổi, trừ khi cô cũng có hào quang của Mary Sue thì may ra.

Hai ngày sau đó đối phương vẫn đi sớm về trễ như trước, cho đến buổi tối trước ngày đọc di chúc một ngày mới mang theo cô cùng ra ngoài, lại tiêu hai nghìn vạn mua lễ phục, tuy nhiên lần này cô mua váy dài đến đầu gối, đi đường cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay cũng không có nói chuyện nhiều, Thắm Huyền vẫn luôn nghĩ muốn kiểm tra bản thân xem có phải thật sự có quang hoàn của Mary Sue hay không, vừa vặn lúc này chính là một cơ hội tốt.

Chiếc ô tô chạy nhanh xuyên qua cảnh đêm của thành phố, trong xe vẫn rất yên tĩnh như cũ, người đàn ông bên cạnh đang xem sổ tay, không biết đang xem tài liệu gì, đèn đường bên ngoài chiếu vào lúc sáng lúc tối lộ ra hình dáng xa cách của anh với những con người xa lạ bên ngoài.

Hôm nay Thắm Huyền mặc bộ váy bằng lụa mỏng màu xanh lục một vai, âm thầm quan sát người bên cạnh một lúc lâu, đột nhiên, cô giơ tay kéo váy xuống, cổ tình kéo thấp phần cổ, dịch đến ngồi sát người đàn ông bên cạnh, cả người đều dựa vào trên người anh.

“Ông xã..... Hôm nay chúng ta đi đâu nha?”

“Khụ khụ ——”

Trợ lý Chung đang ngồi phía trước lái xe thiếu chút nữa là đem tay lái đánh lệch, dù như vậy, biểu tình của cậu ta vẫn căng thẳng như cũ, giống như nhìn thấy quỷ.

Ánh mắt Mục Đình cũng dừng lại, theo đó là một mùi hương quanh quẩn ở đầu mũi, vừa quay đầu là anh có thể nhìn thấy xương quai xanh trắng nõn, còn mơ hồ lộ ra một tia cánh xuân, mà khuôn mặt tình xảo nhỏ nhắn kia ánh mắt lại còn tràn đầy vô tội.

“Có phải là tôi không thể kêu anh như vậy hay không?” Thanh âm Thắm Huyền dịu lại, còn cô tình ôm lấy cánh tay anh, ngay cả đầu cũng đều dựa vào trên vai anh.

Trợ lý Chung ngồi phía trước biểu tình thập phần quái dị, nếu như phu nhân chữa hết bệnh xong lại giống như trước đây, hẳn tình nguyện đối phương vĩnh viễn cũng không cần tốt, ít nhất như vậy còn có thể bình thường nói chuyện, đầu gối trước kia cứ đi theo Mục tổng nói gì cũng không chịu nghe.

Người đàn ông bỗng nhiên giờ tay cầm lại đầu cô, giọng nói trầm xuống, “Tuần này có đi khám bác sĩ không?”

“Tôi không có bệnh!” giống như là phản ứng theo bản năng, cô lập tức ngồi thẳng dậy.

Bốn mắt nhìn nhau, có lẽ là ý thức được bản thân đang kiểm tra còn chưa có kết thúc, cô lại mềm mại dựa vào vai đối phương, nhưng mà người bên cạnh lại không có bất kỳ phản ứng gì, Thẩm Huyền có chút luống cuống, anh không phải nên cực kì chán ghét rồi đẩy mình ra sao?

“Ông xã.....” Cô lại phóng âm lượng lên. Anh vẫn như cũ nhìn cuốn sổ, cũng không để ý đến cô.

Chẳng lẽ nam chính tức giận nên không nghĩ muốn quan tâm tới cô sao?

Thẩm Huyền lập tức buông cánh tay anh ra, rồi ngồi cạnh cửa sổ, chính là biểu tình có chút quái dị, hay là do nam chính cảm thấy trước kia không nên bỏ mặc cô, cho nên mới không nghĩ ly hôn?

Nhưng mà mới này cô đều đã đến gần như vậy rồi, đối phương cũng không có phản ứng, này nếu đổi lại là nữ chính, nam chính khẳng định sẽ không nhịn được làm một tràng thiếu nhi không nên xem, rốt cuộc chính là tổng tài trong ngôn tình, đối phương bình tĩnh như vậy, rất rõ ràng là đối với cô không có dục vọng, chỉ là miễn cưỡng chịu đựng bản thân mình tiếp cận mà thôi.

Giống như nhận ra được ánh mắt tò mò của cô, Mục Đình giờ tay vội kéo nhẹ cả cà vạt xuống, vừa quay đầu lại nhìn cô, “Tuần này nhớ đi khám bác sĩ.”

“.....” Không gặp.

Quay đầu nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, Thẩm Huyền hoàn toàn đánh mất ý tưởng cùng đối đối phương nói chuyện, dù sao thì bất luận như thế nào cô cũng muốn ly hôn, phí ly hôn cũng lấy, nào có đạo lý không ly hôn.

Suốt quãng đường không nói chuyện, chờ khi xe dừng ở bên ngoài khách sạn, Thẩm Huyền đi theo lên tầng năm, thì ra đây là nơi tổ chức buổi đấu giá từ thiện, cô phát hiện nam chính là thật sự rất thích làm từ thiện.

“Mục tổng, nên bị thương, ông Mục ở thiên đường nhất định sẽ mạnh khỏe.”

Vào lúc này, đột nhiên có một người đàn ông trung niên bụng bìa đi tới, trên mặt vẫn là một bộ đau buồn, theo sát sau liền có rất nhiều người lại đây chào hỏi, một đám đều nói nên bị thương.

Thẩm Huyền thức thời liền đi theo trợ lý Chung vào hội trường, hơn nữa vẫn là ngồi ở hàng đầu tiên, tuy nhiên không biết có phải nghiệt duyên hay không, cô cứ nhiên ở hàng đầu tiên nhìn thấy một người quen!

Nữ sinh mặc một bộ lễ phục dạ hội màu trắng ôm ngực, lộ ra vóc dáng cũng đẹp hơn, gương mặt thanh thuần được trang điểm tinh xảo khiến cho gương mặt trở nên thành thực, cùng nhan sắc lúc bình thường quả thật như hai người, có lẽ là nhìn thấy cái gì, ánh mắt của Tô Họa cũng quay lại.

“Tô tiểu thư, thật trùng hợp.” Thẩm Huyền cười ngồi xuống, thật ra các cô cũng chỉ cách nhau ba chỗ ngồi.

Hiển nhiên là không nghĩ tới ở tại đây có thể gặp được cô, trên mặt Tô Họa có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại chuyển thành áy náy, “Thật xin lỗi tổng tài phu nhân, lần trước là do Thất Thất không đúng, tôi thay cô ấy xin lỗi ngài.”

Thấy trên mặt Tô Họa tất cả đều là áy náy, Thẩm Huyền không nói gì, cảm thán cốt truyện quả nhiên không có chỗ nào sai, đúng vậy, hôm nay cũng là nội dung quan trọng trong cốt truyện, nếu cô đoán không sai hẳn là nam hai mang nữ chính tới đây mới đúng, bởi vì ở trong sách nam chính cùng nam hai vì muốn tạo niềm vui cho nữ chính, nên vùng tiền như rác, tuy nhiên cuối cùng nữ chính lại nhận đồ của nam hai, lại không muốn nhận của nam chính, nói là không thể nhận đồ quý trọng như vậy, đối với nam hai thì cảm thấy đó chỉ là một món quà được một người bạn tặng mà thôi.

Quả thật cô cảm thấy nữ chính rất phù hợp, tuy rằng thánh mẫu không có ý xấu, nhưng mà Thẩm Huyền chỉ nghĩ muốn cách đối phương càng xa càng tốt, rốt cuộc không có ác độc nữ phụ như cô hỗ trợ, thì nữ chính làm sao có thể biểu hiện được tính cách thiện lương của mình khác với những người phụ nữ khác chứ.

“Trí nhớ tôi rất kém, rất nhiều chuyện đều đã quên.” Thanh âm cô bình tĩnh.

Thấy cô cứ nhiên không so đo với mình, Tô Họa lập tức cười ngồi gần lại, thập phần hào hứng nói: “Thật sự rất xin lỗi, nếu có cơ hội tôi muốn mời cô dùng bữa, có thể chứ?”

Không rõ nữ chính vì cái gì lại nhiệt tình như vậy, Thẩm Huyền là thật sự không muốn có liên lụy gì với đối phương, mặt lạnh xuống dứt khoát liếc Tô Họa, “Tôi đã nói, là tôi không nhớ, cũng không cần cô mời tôi ăn cơm.”

Nghe vậy, Tô Họa cũng không cảm thấy mất mát, chỉ cảm thấy là do bản thân làm phiền đối phương, quả thật Tô Họa cảm thấy vị tổng tài phu nhân này là thật sự rất tốt, so với những người luôn nói chuyện hai mặt, thật sự là rất thẳng thắn.

“Chắc đây là phu nhân Mục tổng đi? Như thế nào không thấy cô đi cùng Mục tổng?”

Tầm mắt Thẩm Huyền vừa chuyển, chỉ thấy bên cạnh Tô Họa bỗng nhiên có một người đàn ông mặc tây trang màu xám ngồi xuống, tuy trên mặt treo ý cười ôn hòa, nhưng lại khiến người khác cảm giác không có một chút thiện ý nào, dù cho đối phương lớn lên có dạng chó hình người nhưng đáy lòng Thẩm Huyền lại sinh ra một cổ chán ghét.

Nếu cô đoán không sai thì, đối phương hẳn chính là người đã đem nguyên chủ đưa vào ngục giam, khiến nữ phụ bị tra tấn đến chết chính là nam hai!

Nhìn móng tay của bản thân mới làm xong, thanh âm Thẩm Huyền bình tĩnh, “Vị tiên sinh này tìm ông xã của tôi có việc sao? Ngại quá, gần đây ông xã của tôi rất bận, không giống với vị tiên sinh này, có thể đi cùng phụ nữ mỗi ngày.”

Trên gương mặt tuấn lãng của Phung Khâm vẫn mang theo ý cười nhàn nhạt, một bên nắm tay Tô Họa, trong mắt tất cả đều là nhu hòa, “Đến thời gian bởi người phụ nữ của mình cũng không có, vậy còn tính là đàn ông sao?”

Mặt Tô Họa liền đỏ lên, lập tức rút tay mình về, “Phung tổng thỉnh ngài tự trọng.”

Dần dần các chỗ trống đều ngồi đầy người, mọi người cũng đều chú ý đến bạn gái của Phung Khâm, thoạt nhìn còn rất trẻ người này chính là người Phung Khâm luôn thích, không nghĩ tới Phung tổng vẫn còn thích người phụ nữ này.

Nếu không phải là có nhiều người nhìn lên, Thẩm Huyền thật muốn mắng lại, xứng đáng cả đời làm lớp xe dự phòng, tuy rằng nam chính chán ghét nữ phụ, nhưng chưa bao giờ vũ nhục cô, nhưng cái người nam hai này cư nhiên còn trào phúng một người phụ nữ như cô, nữ chính thích hẳn mới là lạ.

Thẳng đến thời điểm hội đấu giá sắp bắt đầu, vị trí bên cạnh mới có một người ngồi xuống, Thẩm Huyền vừa muốn nói gì, trợ lý Chung liền đưa cho cô một cái áo choàng, cô lập tức nói tiếng cảm ơn, ở đây nhiệt độ quả thực rất thấp.

Thấy người bán đấu giá đang lên đài, cô lập tức kéo ống tay áo người bên cạnh, tiếp theo liền thò đầu qua nói: “Người có quen biết với cái người Phung Khâm kia sao?”

Mục Đình liền sâu kín nhìn cô, cùng với xương quai xanh trắng nõn tinh xảo đang lộ ra của cô.

Hạ giọng, Thẩm Huyền nghiêm trang nói: “Anh không biết đâu, mới vừa nãy cậu ta cư nhiên mắng anh không phải là đàn ông.”

- - - - -

*Là bài văn đọc khi làm lễ tang để bày tỏ lòng thương tiếc đối với người chết.

P/s: sr mọi ở chương trước đoạn cuối cùng luật sư nói "bảy ngày sau tang lễ mà mình dịch nhầm vào ngày thứ bảy tổ chức lễ tang", mình đã sửa lại mong các bạn đọc tập này sẽ không thắc mắc [ngần lần xin lỗi(((

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lễ vật

Edit: Chovay-HVHT

Lúc này người bán đấu giá đã lên đài, anh nhàn nhạt nhìn cô, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, mới nãy mọi người xung quanh đều nghe thấy.” Về mặt Thẩm Huyền nghiêm túc nói: “Có phải trên phương diện làm ăn anh đã nãy sinh mâu thuẫn với anh ta hay không?”

Trong sách viết nam chính cùng nam hai chính là đối thủ một mất một còn, bởi vì hai bên gia tộc chính là kẻ thù của nhau, vì tranh dành nữ chính lại càng là một phen gió tanh mưa máu, đương nhiên, cuối cùng nam hai chắc chắn là thua.

Lúc này hội đấu giá đã bắt đầu, toàn bộ hội trường đều yên tĩnh, Thẩm Huyền cũng không dám nói nữa, lại nhìn người bên cạnh như cũ vẫn là bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng, rõ ràng là không đem lời của cô để ở trong lòng.

Cũng không mong đợi anh sẽ tin tưởng chính mình, Thẩm Huyền cũng tiếp tục nhìn lên đài vật phẩm đầu tiên đã được mang ra đấu giá, cứ chờ xem, một ngày nào đó bọn họ chắc chắn sẽ vì nữ chính mà trả giá rất nhiều.

Hội đấu giá phần lớn đều là một ít trang sức cùng đồ cổ và một ít tranh chữ linh tinh, không có chút đồ mới lạ nào, cho đến khi một chiếc bát vàng cổ xuất hiện, được giới thiệu là đã có một ngàn năm lịch sử, mà lúc này Thẩm Huyền lại phát hiện người bên cạnh động tay.

“Tiên sinh số ba hai mươi nghìn vạn!” Người bán đấu giá đột nhiên hô.

Chốc lát sau, những người khác đều dùng ánh mắt khác lạ nhìn về phía cái người Mục tổng kia, không nghĩ tới đối phương lại có sở thích độc đáo như vậy.

Thẩm Huyền cũng là một bộ tò mò hỏi: “Thì ra Mục tổng còn thích loại đồ vật tục khí này.”

Cô còn tưởng rằng đối phương sẽ thích mấy cái tranh chữ gì đó hoặc là mấy cái linh tinh giống vậy.

Hỏi nghiêng đầu, giọng nói anh bình tĩnh, “Cảm thấy chắc là thích hợp với cô.”

Thẩm Huyền: “.....”

“Có vẻ như cô không thích.” Anh buông bàn xuống.

“Thích!” Thẩm Huyền hít sâu một hơi, lập tức treo lên vẻ mặt tươi cười, “Tôi rất thích mấy loại đồ tục khí như này!”

Trời sinh cô ra đã là người thô thiển* như vậy rồi! Chỉ cần là đồ đáng giá thì cô đều thích!

Khỏe môi Mục Đình nâng lên một độ cong mờ nhạt, rất nhanh bát vàng đã bị năm nghìn vạn của anh mua xuống dưới.

Không nghĩ đến là đi cùng anh đến đây còn có lễ vật, Thẩm Huyền cảm thấy đi một chuyến này cũng không mệt, ít nhất là tiền lễ phục đã được gỡ lại, đúng là đi theo nam chính không bao giờ thiệt cả.

“Đây là một chiếc vòng cổ được một nhà thiết kế mất mười năm để hoàn thành, chính giữa được khảm chín mươi chín viên kim cương hồng.....”

Là phụ nữ đều thích trang sức, cho dù khởi điểm là ba nghìn vạn, nhưng rất nhanh đã có người hô giá kêu tới tám nghìn vạn rồi, Thẩm Huyền cũng không muốn những thứ này, nhưng dù sao bất cứ ai mỗi ngày ra cửa đều mang theo cái này, còn là vàng, lại không bị mất giá.

“Mười nghìn vạn.” Phương Khâm bỗng nhiên giơ bàn số.

Tô Họa bên cạnh lập tức hướng hân khê lắc đầu, trên mặt tất cả đều là kháng cự, tuy nhiên đối phương có vẻ là vẫn cố chấp như cũ.

“Tiền sinh số sáu mươi nghìn vạn lần thứ nhất!”

Người bán đấu giá nhìn xuống phía dưới, đột nhiên lại tiếp tục hô: “Phụ nhân số hai mươi, mười một nghìn vạn!”

“Phụ nhân số mười hai, mười ba nghìn vạn!”

“Mười tám nghìn vạn.” Phương Khâm lại giơ bàn.

Trong chốc lát, số người giơ bàn cũng giảm xuống, cũng biết đối phương nhất định phải có được món đồ này, chỉ có sắc mặt Tô Họa là không tốt lắm.

Hỏi mỉm cười, Phương Khâm nhìn Tô Họa càng thêm nhu tình, “Nếu em không nhận chính là không xem anh là bạn.”

Cách đó không xa, nhìn nữ chính cùng nam hai đang tình tứ ở bên kia, Thẩm Huyền rất nhanh liền dời tầm mắt, được rồi được rồi, cho dù nữ chính cùng nam hai ở bên nhau cũng không liên quan đến cô, chẳng qua là cốt truyện như thế nào lại lệch thành như vậy, lực hấp dẫn của nữ chính đối nam chính đều đã đi đâu?

“Mười tám nghìn vạn! Chúc mừng vị tiền sinh số 6!”

Tiếp theo liền giải quyết dứt khoát, rất nhanh lại có một món đồ khác được đưa lên, là một bức tranh chữ, Thẩm Huyền nhìn cũng không hiểu, tuy nhiên cô biết giá của món hàng này rất cao.

Nhưng cô phát hiện người bên cạnh dường như rất ít khi xuất bản, từ đầu đến cuối chỉ mua cái bát vàng, những món đồ nổi bật đều bị nam hai cướp sạch.

“Đây là món đồ cuối cùng của buổi đấu giá, vòng tay ngọc bích thủy tinh màu xanh ngọc lục bảo, giá khởi điểm là ba nghìn vạn!”

Người bán đấu giá vừa dứt lời, mọi người phía dưới liền sôi nổi giơ bàn lên, giá cả rất nhanh đã kêu tới sáu nghìn vạn rồi, Thẩm Huyền bình tĩnh nhìn vòng tay trên đài, loại ngọc phỉ thủy này quả thật là rất hiếm, đồ cuối quả nhiên là khác biệt.

“Tám nghìn vạn.”

Trong chốc lát, toàn bộ hội trường đều là một mảnh yên tĩnh, mọi người thấy người ra tay lại là Phương tổng, đây là vì mỹ nữ mà vùng tiền như rác sao.

“Tiền sinh số mười mười nghìn vạn!”

“Tiền sinh số hai chín mươi nghìn vạn!”

“Tiên sinh số mười lăm chín mươi lăm nghìn vạn!”

Dù cho thế nào, vẫn còn có mấy người có vẻ nhất định muốn có được, dù sao thì phi thúy tốt như vậy ở trên thế giới đều rất hiếm thấy.

Phương Khâm lại muốn giờ báng, sắc mặt Tô Họa lập tức biến đổi, “Phương tổng, anh còn như vậy chúng ta đến bạn bè cũng không cần làm.”

Sao cô có thể vô duyên vô cớ nhận món đồ quý giá như vậy của người khác được chứ!

Nghe vậy, Phương Khâm chỉ cười, cũng không giờ báng nữa, mà trong sân lại bắt đầu tiến vào giai đoạn gay cấn.

“Tiên sinh số mười một trăm nghìn vạn!”

“Tiên sinh số mười lăm một trăm hai mươi nghìn vạn!”

Lúc này chỉ còn lại hai người cạnh tranh, rất nhiều người đều đang chờ đợi giá cuối cùng sẽ nâng cao đến bao nhiêu, người bán đấu giá đứng trên đài vẫn không biết mệt tiếp tục kêu, giá càng cao, đương nhiên tiền hoa hồng của hắn càng nhiều.

“Tiên sinh số mười một trăm hai mươi nghìn vạn lần thứ nhất!”

Thấy không ai ra giá tiếp, người bán đấu giá nhìn một vòng, đột nhiên trước mắt sáng ngời, “Tiên sinh số ba một trăm ba mươi nghìn vạn!”

Trong chớp mắt, tất cả lại sôi nổi xem náo nhiệt, trong lòng Thẩm Huyền cũng nhảy dựng, đưa mắt nhìn bảng số trong tay của nam chính, phát hiện chính là số 3!

“Tiên sinh số mười một trăm bốn mươi nghìn vạn!”

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn!”

Lòng bàn tay của người bán đấu giá cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Thẩm Huyền vội trộm nhìn người bên cạnh sắc mặt vẫn không đổi, nhin không được xích lại gần hạ giọng nói: “Đây cũng là cho tôi sao?”

Khóe mắt thoáng nhìn, người đàn ông môi mỏng hé mở, “Cô suy nghĩ nhiều rồi.”

“.....”

Thật sự là do cô muốn nhiều!

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn lần thứ nhất!”

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn lần thứ hai!”

“Tiên sinh số ba một trăm năm mươi nghìn vạn lần thứ ba! Chúc mừng vị tiên sinh số ba đã đạt được vật phẩm đấu giá lần này!”

“Hội đấu giá đến đây là kết thúc, tất cả số tiền của buổi đấu giá hôm nay sẽ được gửi đến tổ chức từ thiện của chính phủ, cảm ơn các vị đã đến và ủng hộ!”

Tìm Thẩm Huyền vẫn đập bình bịch càng ngày càng tăng nhanh, giống như người kêu giá chính là cô vậy, tuy nhiên thế giới của kẻ có tiền thật sự không phải là loại người như cô có thể hiểu được.

“Gần đây có nghe nói Mục chủ tịch đã qua đời, chưa đến thăm hỏi, thật sự là không thỏa đáng.”

Phương Khâm bỗng nhiên đi tới, trên mặt còn mang theo một bộ xin lỗi, mà Tô Họa lập tức liền đi theo phía sau hắn, cúi đầu tựa hồ có chút khó xử.

Không nghĩ tới cư nhiên hắn còn dám lại đây, Thẩm Huyền cũng chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, rõ ràng lúc trước còn ở đây nói nam chính không phải là đàn ông, tuy rằng có một chút khoa trương*, nhưng ý tứ chắc chắn chính là như vậy!

“Phương tổng có tâm.” Mục Đình cười nhẹ, thần sắc thanh đạm, “Tuy nhiên gần đây đúng là không có đến thăm phương lão tiên sinh, lúc ông tôi còn sống còn là bạn tốt.”

Dứt lời, mọi người xung quanh đều hậm hực* đưa mắt về phía này, ai mà chẳng biết quan hệ của Phương gia cùng Mục gia không tốt, với lại bây giờ ông Phương còn ở nước ngoài dựa vào thuốc để kéo dài sinh mệnh, nói không chừng ngày nào đó liền đi.

“Cảm ơn Mục tổng đã lo lắng, nhưng lần này Mục tổng quyên góp từ thiện quả là một tấm gương sáng cho tôi.” Ánh mắt Phương Khâm đảo qua Thẩm Huyền đang đứng bên cạnh.

Người sau lập tức nhìn thẳng vào tầm mắt đang đánh giá của hắn, đột nhiên khẽ cười một tiếng, “Làm việc thiện sao, nhưng mà cũng thật là trùng hợp, tôi

cùng Tô tiểu thư gần đây cũng có quen biết nhau, không nghĩ tới Phuong tổng lại là bạn trai của Tô tiểu thư, trái đất này cũng thật là nhỏ.”

“Không có, tôi cùng Phuong tổng chỉ là bạn bình thường mà thôi.” Tô Họa lập tức lên tiếng giải thích.

“A? Bạn bình thường sao?” Thẩm Huyền làm bộ đáng tiếc nhìn về phía Phuong Khâm, “Đúng đúng đúng, tôi thiếu chút nữa đã quên, Phuong tổng còn có vị hôn thê, lớn lên lại còn rất xinh đẹp.”

Nghe vậy, trong mắt Phuong Khâm hiện lên một tia âm trầm, có chút khâm trương nhìn Tô Họa, tiếp theo lại cười nhìn về phía Thẩm Huyền, “Phu nhân của Mục tổng dường như đối với những người đàn ông khác đặc biệt quan tâm.”

Những người xung quanh đều giả vờ như cái gì cũng đều không thấy, nhưng một bên lại dựng lỗ tai lên nghe, chờ xem trò hay.

“Cô ấy đối với mấy con chó canh cửa cũng đều quan tâm, phụ nữ đều là như vậy.” Mục Đình sửa lại cổ tay áo, khéo môi mang theo độ cung nhân nhật, “Tôi còn có việc, cáo từ.”

Trong chốc lát liền rời đi, không quan tâm tới sắc mặt khế biến của nam hai, Thẩm Huyền cũng lập tức cười nói: “Con người của tôi luôn thích lo chuyện bao đồng, ngay cả mấy con chó hay con mèo dưới lầu cũng đều rất quan tâm, đúng rồi, tôi còn nghe nói tháng sau Phuong tổng muốn đính hôn có phải hay không?”

Dứt lời, cô liền lập tức đi theo phía sau Mục Đình, cũng không quay đầu lại, chỉ cảm thấy nam ba so với nam hai đều thích hợp với nữ chính hơn, còn vai ác tuy rằng cực đoan, nhưng ít ra thẳng thắn, sẽ không âm độc giống như cái người nam hai này, đem nữ phụ đưa vào ngục giam, khiến cô bị người khác tra tấn đến chết.

Thiếu chút nữa đã quên, hình như nam hai cuối cùng vì cứu nữ chính, bị vai ác dùng súng bắn trúng ngực nên chết, nữ chính còn khóc rất thương tâm, bây giờ nghĩ lại, thật đúng là hà dạ.

Trở lại xe, trợ lý Chung đưa cho cô một cái hộp màu đỏ, Thẩm Huyền lập tức mở ra vừa nhìn, liền thấy bên trong thỉnh thoảng xuất hiện một cái bát vàng, còn phát ra một ít hào quang trong không gian tối tăm trong xe, dưới đế bát còn khắc mấy chữ cổ, cầm ở trên tay còn nặng trĩu.

Thẩm Huyền nhìn không được cầm trong tay quan sát hồi lâu, quả thật cô muốn quan sát cái vòng ngọc giá trên trời của nam chính hơn, tuy nhiên cô lại ngại mở miệng hỏi nam chính.

Xe chạy với tốc độ cao xuyên nhanh qua các tòa nhà cao ốc, và hòa vào bóng đêm, một ít tòa nhà cao tầng ánh đèn vẫn sáng lộng lẫy như cũ, cái bát vàng đi, về mặt Thẩm Huyền bỗng nhiên nghiêm túc nhìn về phía người bên cạnh đang chộp mắt, “Tôi nói không sai a, cái người Phuong Khâm kia chính là có thù oán với anh, chính tại tôi nghe được anh ta mắng anh không phải là đàn ông.”

Trợ lý Chung đang ngồi phía trước lái xe nhìn không được ho nhẹ một tiếng, quyết định ngày mai vẫn nên mời bác sĩ đến đây một chuyến thì tốt hơn.

Mi mắt khế nâng, nhìn bộ dạng nghiêm túc của người bên cạnh, ánh mắt Mục Đình tối sầm lại, “Cô muốn biết rõ?”

Thẩm Huyền: “.....!!!”

“Về sau đừng hạ được, tôi không cần nữa.” Anh lại nhắm mắt lại lần nữa, thanh âm lạnh nhạt.

Thẩm Huyền đỏ mặt ấp a ấp úng nửa ngày cũng không biết nên giải thích như thế nào, cảm giác Đậu Nga còn không oan bằng cô, nhưng không có biện pháp, nỗi oan này chắc chắn là cô phải công trên lưng rồi.

Trợ lý Chung sợ ngây người, Mục tổng không phải muốn ly hôn sao?

Một đường cũng không dám nói chuyện, chờ khi xe dừng lại bên ngoài biệt thự, Thẩm Huyền lập tức lao nhanh như chớp ra khỏi xe, tiếp theo liền chạy nhanh như bay lên lầu, cất kỹ cái bát của cô xong liền đi tắm rửa, cô cảm thấy bản thân nhất định phải nhanh chóng ly hôn mới được, nam chính hình như đã không còn để ý đến chuyện nguyên chủ hạ được anh ta nữa, tuy nhiên rất có khả năng là trong khoảng thời gian này bản thân đã tẩy trắng không ít, làm nam chính cho rằng cô chỉ là nhất thời xúc động mà thôi.

Việc này không thể được, ai biết được quan hệ của nam chính cùng nữ chính còn có thể tốt hơn hay không, một tấm bia đỡ đạn như cô mà đánh cuộc sẽ không dậy nổi mất, vẫn là ly hôn đáng tin cậy hơn, chính là nếu đối phương không nói ly hôn, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Sớm biết như vậy, cô không nên giúp bản thân tẩy trắng, vẫn nên tiếp tục học con đường xưa của nguyên chủ, khiến nam chính tiếp tục chán ghét chính mình, anh ta mới có thể ly hôn?

Cảm giác đây là một ý hay, tầm xong, cô lập tức đi xuống dưới lầu tìm chút đồ ăn, hơn nửa đêm rồi nên cô không dám lại ăn đồ dầu mỡ, cô chỉ có thể ăn chút trái cây liền đi lên ngủ, rốt cuộc ngày mai là tuyên bố di chúc, chắc chắn lại là một hồi gió tanh mưa máu.

Mà sau khi trở lại phòng, lại thấy trên tủ đầu giường đột nhiên nhiều ra một cái hộp đen, cũng không biết là xuất hiện từ khi nào, chờ cô mở ra khi vừa nhìn thấy, dưới ánh đèn, đập vào mắt là một màu xanh biếc thuần túy trong suốt.

Hô hấp dừng lại, cô lập tức thật cẩn thận vuốt tay sờ vào vòng ngọc, cảm xúc cực kỳ bóng loáng lạnh lẽo, tưởng tượng tới trong tay là một đồ vật hơn một trăm nghìn vạn, Thẩm Huyền rất nhanh liền đẩy hộp lại, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Chờ khi đứng trước cửa phòng nam chính, gõ hai cái vào cửa, bên trong cũng không có động tĩnh gì truyền đến, Thẩm Huyền chỉ có thể tự mình đẩy cửa ra, lại sợ nhìn thấy cái gì không nên xem, hít một hơi lại nhìn vào trong phòng quét một vòng, nhưng cũng không có nhìn thấy người, chính là vì cái gì trong phòng đèn lại sáng?

“Tìm cái gì?”

Trong lòng nhảy dựng, đột nhiên có giọng nói truyền đến dọa cho Thẩm Huyền nhảy dựng, nhìn không được ôm ngực xoay người, lại thấy anh đã thay bộ đồ thoải mái ở nhà, trên tay còn cầm cuốn sổ, dường như mới từ thư phòng qua đây.

“Cái này..... sao lại ở phòng của tôi?” Cô lập tức trở lại chuyện chính giờ hộp đồ ra, biểu tình phá lệ nghiêm túc, "Không phải là anh nói không cho tôi sao?"

Cô vốn đang cho rằng nam chính hào phóng, muốn ly hôn còn đưa đồ vật quý trọng cho cô như vậy, kết quả là cô đã bị đối phương và mặt, chính là bây giờ vì cái gì lại có ở trong phòng cô?

Mục Đình không nhịn không được nhìn cô, bỗng nhiên hơi cúi người, ánh mắt sáng rực, “Chẳng lẽ cho tôi?”

- - - - -

Chú thích

*Thô thiển: quá đơn giản và nông cạn, kém tinh tế, không sâu sắc

*khoa trương: cường điệu hoặc phóng đại quá sự thật

*Hậm hực: có điều bức tức, khó chịu trong lòng mà không thể nói ra, không thể làm gì được

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Có ý định câu dẫn

Edit: Chovay-HVHT

Nhìn nhau, khuôn mặt nhỏ tở ra khó hiểu của Thẩm Huyền bỗng đỏ lên, đột nhiên lui lại phía sau hai bước, “Nhưng.....”

Bốn mắt nhìn nhau, không biết nghĩ đến cái gì, cô chậm rãi mỉm cười, “Một khi đã như vậy, nếu tôi đây từ chối thì bất kính.”

Nói xong, cô lập tức cầm theo hộp hướng đối phương gật gù đầu, “Cảm ơn sếp.”

Cô không phải nữ chính, không có tính cách cao thượng như vậy, không thích nhất chính là đẩy tới đẩy lui, dù sao cũng cho mình ngu gì mà không lấy.

Nhìn thân ảnh kia rời đi, lồng ngực Mục Đình khẽ nhúc nhích, còn chưa thấy qua người nào còn ham món lợi nhỏ như cô.

Trở lại phòng, Thẩm Huyền thử lại cái vòng tay kia, phát hiện dường như là có hơi to một chút, tuy nhiên cũng còn tốt, chắc chắn không thể thường xuyên mang ra ngoài, nếu như bị va chạm vậy thì lố nhố.

Nhưng nam chính đột nhiên tặng đồ cho cô, cái này thật là quá kì lạ, chuyện ly hôn tuyệt đối không thể lại tiếp tục kéo dài, bằng không cũng không biết sẽ có biến cố gì xuất hiện, xem ra cô cần thiết phải làm nam chính tiếp tục chán ghét bản thân mới được.

Ngày hôm sau là tuyên đọc di chúc, Thẩm Huyền rất sớm liền rời giường, thuận tiện đem vòng tay đeo trên tay, chỉ là thời điểm khi ăn cơm đều phải cẩn thận, cảm thấy quá phiền toái, cuối cùng cô vẫn tháo xuống, miễn cho cả ngày phải lo lắng đề phòng.

Địa điểm tuyên đọc di chúc là ở nhà cũ Mục gia, cô đương nhiên là đi cùng Mục Đình, bởi vì trợ lý Chung cùng thư ký Lý đều ở đây, nên cô không nhắc lại chuyện ly hôn, chỉ có thể một mình ngồi sát cửa sổ xe nhìn phong cảnh bên ngoài, đương nhiên, chỉ cần cô không nói lời nào, nam chính sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện cùng cô.

Nhà cũ của Mục gia là một tòa nhà tương tự như trang viên địa phương, nghe nói đã có từ lâu đời, chờ sau khi xe tiến vào, đường dẫn vào trong đều có hoa cỏ trồng ở hai bên đường, đợi khi xe dừng lại bên ngoài một tòa nhà tứ hợp viện lớn, Thẩm Huyền mới đẩy cửa xe ra rồi đi xuống.

Diện tích đất khu vực ở đây cùng đoạn đường vừa mới đi qua, cô không dám tưởng tượng tòa trang viên này có giá bao nhiêu tiền, tuy nhiên cẩn thận nghĩ lại, khu biệt thự kia của nam chính cũng rất lớn, hơn nữa anh đã đáp ứng sau khi ly hôn rồi sẽ cho mình, về sau chắc chắn có thể đáng giá rất nhiều

tiền.

Không nghĩ tới chính mình lại có thể dựa vào việc ly hôn để làm giàu!

Vào cửa chính, chỉ thấy trong đại sảnh đã đến rất nhiều người rồi, hầu như tất cả người Mục gia trực hệ cùng chi thứ đều tới, ít nhất cũng có hai ba mươi người, còn có vài vị luật sư cũng ở đây, có lẽ là nhìn thấy Mục Đình, luật sư Vương lần trước đã gặp ở bệnh viện lập tức cười đi tới vờn tay ra, “Mục tổng ngài khỏe.”

Thấy vậy, trong lòng của những người khác đang có mặt trong phòng đều có chút hụt hẫng, bọn họ mới thân thiết cùng cái người luật sư Vương này gần nửa ngày, nhưng đối phương vẫn như cũ cái gì cũng không chịu tiết lộ, nhưng thật ra là bây giờ sẽ xem đĩa để bỏ đồ ăn.

Đơn giản bắt tay cùng đối phương, Mục Đình liền vỗ nhẹ lên đầu Thẩm Huyền, xong trực tiếp đi đến bàn dài trước mặt ngồi xuống, bên cạnh đều là người trực hệ của Mục gia, một đám thoát nhìn đều rất bình tĩnh, chỉ là trà đặt ở trên bàn cứ uống hết ly này đến ly khác.

Thẩm Huyền đương nhiên là đi theo nam chính ngồi ở bên cạnh, bởi vì cô thấy Mục Dịch đang ngồi trên sofa, nên lập tức liền trở nên khẩn trương, sợ đối phương lại muốn làm cái gì.

“Các vị, chắc hẳn mọi người đã đến đông đủ, hy vọng chút nữa tất cả mọi người đều có thể giữ yên lặng, không nên tùy ý nói chen vào.” Luật sư Vương thần sắc bỗng nhiên nghiêm túc nói.

Trong chốc lát, toàn bộ phía dưới đại sảnh đều yên tĩnh, một đám đều đưa ánh mắt trông mong nhìn chằm chằm tờ di chúc trong tay đối phương.

“Phần di chúc này được thực hiện khi ý thức của Mục lão tiên sinh đang thanh tỉnh, cũng có tôi cùng hai vị đồng nghiệp trong văn phòng làm chứng và lập ra, và có hiệu lực pháp luật.”

Quét mắt nhìn mọi người một lượt, luật sư Vương mới chậm rãi mở tờ di chúc ra, “Tôi Mục Quốc Hoa tuyên bố rằng tài sản được viết trong di chúc này đều là tài sản cá nhân hợp pháp của tôi, và có toàn quyền xử phạt. Nội dung di chúc của tôi như sau: Một, tất cả bất động sản dưới tên của tôi, bao gồm nhà cũ là tổng cộng hai mươi căn, toàn bộ để lại cho con trai lớn của tôi là Mục Nghiệp thừa kế, tại sau khi tôi chết sẽ tiến hành sang tên.”

Dứt lời, trong lúc nhất thời rất nhiều người đều không nhịn được nhìn về phía anh lớn của bọn họ, không nghĩ tới ngày thường đối phương im lặng như vậy, lão gia tử thoát nhìn cũng không thích bộ dạng hằn, hiện tại lại giao tất cả nhà ở sở hữu đều cho hắn, phải biết rằng bất động sản của ông Mục trên thế giới cộng lại, vậy tuyệt đối là khối mỡ lớn.

“Hai, tất cả xe cộ dưới tên của tôi sẽ được trao lại cho con gái thứ ba là Mục Viện thừa kế!”

“Ba, tài khoản trong ngân hàng của tôi, tổng cộng có ba tỷ vạn, sẽ được bàn giao cho cháu trai Mục Tề cùng cháu trai Mục Dịch thừa kế.”

Trong chốc lát, Lưu Mỹ Vân vẫn luôn lo lắng đề phòng nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm, còn may lão gia tử đối với tiểu tề không tồi.

Chỉ có Mục Dịch lười nhác dựa vào sofa nhắm hai mắt, giống như là cái gì cũng không thèm để ý, nhưng lại một mình chăm chú xì gà lên hút, chỉ là dư quang luôn nhìn không được quét về người phụ nữ phía bên kia, nhìn bộ dạng cô ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh trai mình, trong lòng Mục Dịch lập tức liền lộ ra một hồi không cam lòng.

“Bốn, ngoài ra dưới danh nghĩa của tôi còn có tổng cộng mười hai công ty và cổ phần của công ty, sẽ được giao lại cho cháu trai Mục Đình quản lý, 70% lợi nhuận phải dùng làm từ thiện, ngoài ra 30% do cháu trai Mục Đình toàn quyền xử lý.”

Nghe vậy, mọi người cũng không ngạc nhiên, lão gia tử vốn dĩ thiên vị với đứa cháu này, bây giờ lại càng hơn thế, cũng không biết cổ phần công ty nhà mình sẽ chia như thế nào.

Năm, 40% cổ phần trong công ty của tôi được phân chia như sau, 10% giao cho con trai Mục Hoa thừa kế, 25% giao cho cháu trai Mục Đình thừa kế, 5% giao cho cháu dâu Thẩm Huyền thừa kế.”

Dứt lời, không chỉ có Thẩm Huyền kinh ngạc, những người khác cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi, đặc biệt là Lưu Mỹ Vân, vì cái gì tất cả mọi người có, duy chỉ có mình bà cùng chồng thì cái gì cũng đều không có?

“Dựa vào cái gì mà một người ngoài có thể thừa kế cổ phần của cha tôi?!” Lưu Mỹ Vân lập tức đứng lên.

Luật sư Vương hơi mỉm cười, “Đây là ý nguyện của Mục chủ tịch, hơn nữa, chủ tịch phân chia tài sản của chính mình, hợp tình hợp lý, và có hiệu lực pháp luật.”

Ai chẳng biết cổ phần rất đáng giá, 5% cổ phần, bọn họ đều không có, một người ngoài lại có thể nhận được, điều này làm cho bọn họ sao có thể cam tâm!

“Cha tôi nhất định là hồ đồ! Con nhỏ Thẩm Huyền này kết hôn ba năm cũng chưa sinh nổi được cái trứng, còn là loi ong bướm không biết liêm sỉ, như thế nào xứng có được cổ phần!” Lưu Mỹ Vân không được thừa kế tài sản gì, lúc này cũng có chút cảm giác điên cuồng.

Những người khác cũng đều không lên tiếng, rốt cuộc việc đã đến nước này, nói nhiều thì có lợi ích gì, còn sẽ đắc tội với người.

“Luật sư Vương” thanh âm Mục Đình hơi trầm xuống.

Luật sư Vương lập tức nhìn Lưu Mỹ Vân với ánh mắt nghiêm túc, “Lưu phu nhân, ngài bị nghi ngờ đã xúc phạm hoặc bịa đặt sự thật một cách trắng trợn phi báng danh dự của Thẩm tiểu thư, đã nghiêm trọng mắc vào tội phi báng danh dự của người khác, những lời ngài vừa nói đã được ghi âm lại, vài ngày nữa luật sư Hàm sẽ đưa tới, ngoài ra, nếu ngài không tìm Thẩm tiểu thư xin tha thứ, căn cứ theo luật pháp, tùy mức độ nghiêm trọng của sự việc sẽ bị giam dưới ba năm có thời hạn, hoặc giam ngắn hạn.”

Nghe vậy, Lưu Mỹ Vân vừa mới còn tức giận lập tức sắc mặt liền biến đổi, Mục Đình bên cạnh cũng lôi kéo cánh tay bà ta, ý bảo bà ta không cần nói gì nữa.

Không nghĩ tới còn có cái luật pháp này, Thẩm Huyền lập tức hừ nhẹ một tiếng, “Giải quyết riêng có thể, không có ba mươi nghìn vạn thì không cần bàn nữa.”

“Chẳng qua chỉ là việc nhỏ mà thôi, Huyền Huyền cũng đừng so đo với cô hai cháu.” Mục Nghiệp Thân là con cả liền lập tức đứng ra hòa giải.

Mục Đình bỗng nhiên đứng dậy, nhàn nhạt đưa mắt đảo qua mọi người một lượt, “Di chúc của ông cũng đã đọc xong, vậy tôi đi trước một bước.”

Nói xong, đột nhiên bước chân dừng lại, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía Lưu Mỹ Vân, “Gia đình cùng mọi người không biết, nếu cô hai cũng không hiểu, làm cháu trai có thể dạy cho người.”

Sắc mặt trắng bệch, Lưu Mỹ Vân đứng đó một lúc lâu cũng không lên tiếng, nhưng thật ra những người khác nhìn ánh mắt của bà ta giống như một kẻ ngốc vậy, khó trách lão gia tử tình nguyện giao cho hai đứa cháu ngoại, cũng không muốn giao cho cái người ngu xuẩn này.

Thẩm Huyền đột nhiên có cảm giác sáng khoái, rất nhanh liền đi theo nam chính, chỉ là không nghĩ tới ông của nam chính sẽ cho cô 5% cổ phần, cô còn tưởng rằng chỉ có 3%.

Tuy nhiên nam chính cũng không đi chung xe với cô, mà là đi hướng công ty, cô được tài xế đưa về biệt thự.

5% cổ phần này chắc chắn là cô không thể nhận, rốt cuộc ông nam chính lại không thiếu cô cái gì, chính là hiện tại nam chính vẫn luôn kéo dài không chịu ly hôn, cô lại không thể cưỡng ép người khác cùng cô đi công chứng.

Trở lại biệt thự, Thẩm Huyền đột nhiên nhận được tin nhắn, là một số lạ, bên trên viết đề cô ra ngoài nói chuyện, vừa thấy tin nhắn này cô liền biết là vai ác, quả thật là cô cũng rất buồn bực, không biết nên làm thế nào vai ác mới có thể buông tay, chẳng lẽ cô sẽ bị đối phương quán cả đời sao?

Gọi điện thoại cho ông nội, đối phương lại nói nếu Mục gia cho cô cổ phần, dù sao thì cô cũng là cháu dâu của ông Mục, lấy ít cổ phần cũng không có gì, với lại ban đầu Thẩm gia cũng giúp Mục gia ít nhiều, cổ phần này cũng là hợp tình hợp lý.

Nghe vậy, Thẩm Huyền cũng sinh ra hoài nghi đối chính mình, chẳng lẽ cô thật sự nên nhận hay sao?

Không dám nói chuyện ly hôn, nhưng Thẩm Huyền biết, nếu chính mình nói những lời như vậy với ông, đối phương nhất định sẽ hỏi nguyên nhân, nhưng việc này sớm hay muộn cũng phải nói.

Đột nhiên có chút buồn bực, nam chính như thế nào đột nhiên lại không muốn ly hôn?

Chuyện tới nước này, xem ra cô chỉ có thể khiến cho đối phương chán ghét chính mình!

Thời điểm ăn cơm tối nam chính không về, thẳng đến tối muộn cô mới nhìn thấy bên trong thư phòng đèn sáng.

Tắm rửa một cái, Thẩm Huyền lập tức đem quần áo trước kia của nguyên chủ lấy hết ra, càng nhìn càng xấu hổ, bởi vì váy ngủ của nữ phụ đều là thấp ngực hoặc là trong suốt, một cái so một cái càng bại lộ, cô muốn tìm một bộ bình thường, chính là cuối cùng khế cần mỗi vẫn là lựa chọn một bộ váy ngủ trong suốt.

Chỉ có như vậy mới có thể biểu hiện là cô chủ động, mà nam chính ghét nhất chính là loại phụ nữ chủ động câu dẫn anh!

Vì tự do, Thẩm Huyền bất cứ giá nào cũng phải làm, cô cũng không tin đối phương bị như vậy còn có thể không ly hôn!

Thời điểm ra khỏi cửa phòng cảm giác trước ngực trống rỗng, Thẩm Huyền chỉ có thể ra về trấn định làm chính mình thoát nhìn bình tĩnh, chỉ là chờ khi cô lấy hết can đảm đi đến thư phòng, bên trong lại không có người, ngay cả đèn trong phòng cũng tắt.

Lúc này đối phương còn có thể đi đâu?

Lại chạy xuống dưới lầu nhìn một vòng, Thẩm Huyền rốt cuộc phát hiện có người ở trước tủ rượu trong phòng khách nhỏ!

Đem tóc vén ra sau tai, hồi tưởng bộ dáng nữ phụ chủ động câu dẫn nam chính, cô bỗng nhiên từng bước đi qua, người đàn ông đang rót rượu vang đỏ, trên người còn mặc áo sơ mi trắng, cổ áo bung vài nút, hình như nhận thấy được cái gì, nhưng cũng không có quay đầu lại.

Thẳng đến một đôi tay tinh tế trắng nõn nhỏ nhắn dần dần quán lấy eo anh, sau lưng chọt dán lên một cơ thể mềm mại, và một mùi thơm nhàn nhạt cũng bỗng nhiên quanh quẩn đầu mũi.

Đầu ngón tay chậm rãi ở trước ngực đối phương vẽ vài vòng, Thẩm Huyền cố tình đem thanh âm phóng nhẹ, “Anh thật sự không có ý định ly hôn ư?”

Di Vương mới từ phòng bếp đi ra lập tức lại quay lại phòng bếp, chỉ coi như cái gì cũng không có nhìn thấy.

Đầu ngón tay hồng nhạt vẫn như cũ không an phận ở trước ngực vẽ vài vòng, Mục Đình khẽ nhíu mày, bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người phụ nữ mặc trên người một bộ váy đen hai dây, trước ngực lộ ra một chút cảnh xuân, cùng trước kia bất đồng chính là, trên người không có mùi nước hoa gay mũi.

Thấy đối phương nhìn chính mình không nói lời nào, Thẩm Huyền nói với bản thân nhất định phải bình tĩnh, nam chính chắc chắn đã bắt đầu chán ghét mình!

Khóe môi mang theo ý cười, cô lại tiếp tục tiến lại gần giật nhẹ áo anh, thanh âm yêu kiều, “Tôi đã nghĩ thông suốt, nếu anh nói không muốn ly hôn, vậy chúng ta liền bắt đầu lại từ đầu một lần nữa anh thấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Bị Thương

Edit: Chovay-HVHT

Dưới ánh đèn chói mắt, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo đã mất đi nét quyến rũ của quá khứ, nhưng lại nhiều thêm mấy phần trẻ trung, người đàn ông đột nhiên nắm lấy cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của cô, ánh mắt âm trầm, “Cô nghĩ làm như vậy sẽ ly hôn sao?”

Đột nhiên lui về phía sau một bước, Thẩm Huyền bị ánh mắt của đối phương làm cho hoảng sợ, vì cái gì nội dung cốt truyện cảm giác giống như có chút không đúng.

Cúi đầu chống lại cặp mắt sáng ngời của cô, thanh âm của Mục Đình hơi trầm xuống, “Muốn cùng Mục Dịch ở chung một chỗ đến vậy sao?”

Thẩm Huyền: “!!!???”

Cô từng bước một lùi lại phía sau, trong khi đó thử cố rút tay chính mình về, trong lúc nhất thời cả người đều ỉu xiu, cái nội dung cốt truyện này so với mình tưởng tượng hoàn toàn không giống nhau a!

Liếc nhìn mồ hôi lạnh trên trán cô, Mục Đình đột nhiên buông tay cô ra, cầm ly rượu lên rồi lập tức đi lên lầu, không nói thêm gì với cô.

Về mặt Thẩm Huyền ngờ ngác đứng tại chỗ, sững sờ hồi lâu, không biết đây là có chuyện gì xảy ra, thoát nhìn đối phương hình như là thật sự tức giận, nhưng làm thế nào mà anh ta biết cô làm vậy là vì muốn ly hôn?

Hoàn toàn không hiểu đối phương rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, Thẩm Huyền trước hết chỉ có thể tự mình đi lên lầu, cảm giác chính mình muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân này quả thật là không phải khó khăn bình thường, sớm biết sẽ thế này lúc trước ký giấy thỏa thuận ly hôn nên đem đi công chứng cho xong, bằng không bây giờ cũng sẽ không phiền phức như vậy.

Cô có thể cảm nhận được là nam chính thật sự không so đo với chuyện trước kia, nhưng mà chính mình không thể đánh cuộc nha, tuy rằng đối phương có tiền lớn lên lại còn đẹp mắt, nhưng có quá nhiều yếu tố không chắc chắn, nếu về sau quan hệ của đối phương cùng nữ chính tốt hơn, cô muốn khóc cũng không có chỗ nào khóc, cho nên cô chắc chắn phải ly hôn.

Nhìn thân ảnh đang đi lên lầu, di Vương đứng ở cửa phòng bếp nhìn không được lác đầu, bà biết chắc phu nhân sẽ thất bại mà, một người ngoài như bà còn nhìn ra được, Mục tiên sinh rõ ràng không thích phụ nữ chủ động.

Thẩm Huyền cảm thấy vẫn nên giải thích một chút, rốt cuộc cô ly hôn là vì chính mình, chứ không phải là vì Mục Dịch, cũng không biết tại sao nam chính lại nghĩ đến vai ác, hay là do thoát nhìn mình rất giống sẽ cho anh ta đội nón xanh?

Vừa rạng sáng ngày hôm sau cô đã rời giường, khi cô đang ăn bữa sáng rõ ràng nam chính không có ý định phản ứng lại cô, tuy nhiên Thẩm Huyền cũng không có thất vọng, chờ lúc đối phương chạy bộ vào lúc sáng sớm, liền lập tức lái xe đạp đuổi theo, đây là do đích thân cô mượn từ ông Lý tưới hoa cho biệt thự, thật ra đây là một chiếc xe đạp kiểu cũ.

Đạp nửa ngày mới đuổi kịp anh, Thẩm Huyền ho nhẹ một tiếng, chỉnh lại tốc độ của xe nhìn về phía người bên cạnh nói: “Cái kia. Đem qua là do tôi không đúng, tôi thừa nhận chính mình quá mức cực đoan, và không nên làm như vậy để đạt được mục đích của mình, tôi cũng biết là anh đã không còn quan tâm tới những gì tôi đã làm trước đây, nhưng mà. Có một số việc... Tôi không thể coi như bất cứ cái gì cũng chưa xảy ra, quay lại không được chính là quay lại không được.”

Mục Đình vẫn nhìn phía trước, vẻ mặt không thay đổi, giống như không nghe thấy gì, chỉ là tốc độ có chút nhanh hơn.

“Chúng ta đã kết hôn được ba năm, mỗi ngày tôi đều nghĩ đến làm thế nào để tạo niềm vui cho anh, không sai, anh chịu bỏ qua chuyện trước kia khiến tôi thật sự rất vui, thế nhưng tôi đã quá mệt mỏi rồi, tôi không muốn cứ phải suy nghĩ lo được lo mất như vậy nữa, cũng không muốn mỗi ngày mong mỏi anh nhìn mình nhiều thêm một chút, ly hôn đối với chúng ta là lựa chọn tốt nhất, thành toàn cho tôi, cũng như là giải thoát cho anh, có được không?”

Thẩm Huyền trừng mắt nhìn nửa ngày cuối cùng mới nặn ra một giọt nước mắt, cảm giác bản thân đều bị mình làm cho cảm động, nhưng mà cô nói cũng không có sai, vốn dĩ chính là như vậy, ly hôn là tốt cho tất cả mọi người.

Đang lúc cô chuẩn bị quay lại để ăn tiếp canh gà, xe đột nhiên tắc lư một cái, có lẽ là lúc này vẫn luôn nhìn Mục Đình không có nhìn đường, xe dừng phải vòng sỏi ở khúc cua cũng không hay biết, cả người lập tức “Ai nha” một tiếng kết hợp với chiếc xe cũng bị văng lên trên mặt cô.

“A! eo của tôi!”

Thẩm Huyền khóc không ra nước mắt chống tay lên cò ngồi dậy, trong khi đó lại cố hết sức đem xe đạp đang đè trên người mình đẩy ra, cảm giác chính mình hôm nay ra cửa chắc chắn không xem hoàng lịch!

Mục Đình dừng lại bước chân, bỗng nhiên tiến lên vài bước, cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống người đang lăn trên bãi cỏ, lông mày khẽ nhíu lại.

Cảm giác giống như anh đang cười nhạo mình, Thẩm Huyền cảm thấy mặt mũi của mình đều bị ném sạch, hơn nữa phát hiện bàn tay đã bị xước da, vừa muốn đứng lên, nhưng đầu gối lại truyền đến một trận nóng rất đau đớn.

Da thịt trắng nõn trên đầu gối đã bị trầy một mảng lớn, tơ máu đang từ từ thấm ra bên ngoài, Mục Đình ngồi xổm xuống, mi mắt khẽ nhúc, “Cô còn có gì muốn nói, tôi nghe.”

Thẩm Huyền: “.....”

Người này quả nhiên là đang cười nhạo cô! Thẩm Huyền bĩu môi, anh duỗi tay ra đem cô chặn ngang bẻ lên, đường cong cơ bắp cánh tay rõ ràng, cho dù mỗi ngày cô ăn nhiều như vậy, nhưng mà người lại rất nhẹ, cũng không biết đồ cô ăn đều đã đi đâu.

Đột nhiên bị nhấc bổng lên Thẩm Huyền theo bản năng bám chặt lấy vai anh, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lại ngơ ngác nhìn hành động của đối phương, cả người cứng đờ.

Anh ta..... anh ta đang làm gì vậy?!

Khiếp sợ đi qua lại là gương ngùng, tuy rằng rất biết cách nói chuyện, nhưng cô cũng chỉ nói ngoài miệng mà thôi, rất nhanh liền nhắm mắt lại, coi như cái gì cũng không có xảy ra.

Hàng lông mi cong vút hơi hơi rung động, cảm nhận được người trong ngực cứng đờ, khoe môi Mục Đình khẽ nhếch lên khó nhìn ra độ cong, bỗng nhiên nhớ tới trước khi cô gả cho anh vẫn chưa từng có bạn trai, tuy nhiên có thể nhận ra khi cô đỡ thủ đoạn câu dẫn vụng về đó.

Thẩm Huyền không dám mở mắt, bởi vì chuyện xảy ra bây giờ nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Cảm con thấy con đường quay về biệt thự đặc biệt dài, quả thật là sống một giây giống như một năm, cho đến khi cả người được đặt trên sô pha, cô vừa mở mắt liền thấy di Vương ngồi ngốc đứng gần đó, Thẩm Huyền cũng bị dọa ngốc trừng mắt lên thần sắc đặc biệt quái dị.

Liếc nhìn miệng vết thương của cô, Mục Đình lấy hòm thuốc từ trong ngăn tủ ra, thấy vậy Thẩm Huyền lập tức vội vàng chống tay ngồi dậy, “Đề..... Đề cho di Vương băng bó là được rồi!”

Thản nhiên nhìn vào mắt cô, Mục Đình lập tức đi thẳng lên lầu, làm cho Thẩm Huyền nhẹ nhàng thở ra, mà di Vương vẫn còn khiếp sợ không thôi đứng đó, có loại cảm giác chính mình bị hoa mắt, vừa này thật sự là Mục tiên sinh ôm phu nhân về đây sao?

Nhanh chóng lấy lại tinh thần, bà lại chạy nhanh qua giúp Thẩm Huyền băng bó, trong khi đó vẫn không quên dò hỏi chuyện sao cô lại bị thương, không lâu sau Mục Đình mặc tây trang mang giày da từ trên lầu bước xuống, dường như đã tới thời gian đến công ty.

Sau khi được băng bó kỹ, Thẩm Huyền khắp khiêng bước lên cầu thang, hiện tại cả người đều hỗn loạn, nam chính không chịu ly hôn, cô nên làm cái gì bây giờ?

Do dự hồi lâu, cô vẫn gọi điện thoại cho ông mình, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm đem chuyện muốn ly hôn nói ra.

“Cháu nói lại lần nữa xem nào? Có phải người Mục gia khi dễ cháu hay không?!”

Nghe âm thanh lo lắng trong điện thoại truyền đến, Thẩm Huyền biết rõ sẽ như thế này mà, sau đó vội vàng nằm trên giường lên tiếng giải thích, “Không có, chỉ là cháu cảm thấy hơi mệt mà thôi, rốt cuộc ông cũng biết Mục Đình anh ấy từ lúc bắt đầu đã không thích cháu, cháu cho rằng chúng cháu có thể lâu ngày sinh tình, nhưng ông cũng thấy đấy, đây căn bản là chuyện không có khả năng.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, mới vang lên giọng nói bất đắc dĩ của ông Thẩm, “Đây là con đường do chính cháu chọn, ông cũng không dám nói gì, nhưng mà cháu phải suy nghĩ thật kỹ, đừng để về sau lại nói không buông cậu ta được, nếu cháu thật sự muốn ly hôn, ông đương nhiên sẽ làm chủ.”

cho cháu, cháu gái của ta cũng không phải là không có người muốn.”

Không hiểu sao cái mũi bỗng đau sót, Thẩm Huyền bỗng nhiên cảm thấy có chút cảm động, kỳ thật cô nên sớm nói ra mới đúng, bất luận như thế nào đi nữa, ông của cô chắc chắn là vì muốn tốt cho cô.

“Cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, tuy nhiên..... Cũng không biết liệu anh ấy có đáp ứng hay không.” Cô thờ dãi.

Nghe vậy, người ở đầu bên kia điện thoại lập tức nói: “Cháu chưa có làm chuyện gì có lỗi với người Mục gia bọn họ, sao lại không dám nói, vậy đi, hôm nào ông sẽ tự mình nói chuyện cùng tiểu tử Mục Đình.”

“Đừng đừng đừng, vẫn nên để tự cháu nói đi.” Cô lập tức khẩn trương lên, rốt cuộc đây là chuyện riêng của bọn họ, để trưởng bối nhúng tay quả thật là không tốt.

Cũng không biết tiểu nha đầu này suy nghĩ cái gì, ông Thẩm đương nhiên cũng không có kiên trì, chỉ để cho cô tự mình quyết định, ông cảm thấy nha đầu này chỉ là nhất thời xúc động, ngoài miệng nói chơi, sao có thể thật sự muốn ly hôn.

Sau khi cúp điện thoại, Thẩm Huyền một mình nằm liệt trên giường ngáy ngốc nhìn trần nhà, đến khi đi Vương ở bên ngoài gõ cửa, nói là cái vị Trịnh bác sĩ kia lại đến đây.

Nghĩ đến cái người này nói mình có bệnh, Thẩm Huyền liền có chút tức giận, chờ sau khi cô khép khiêng bước xuống lầu, đối phương vẫn một bộ ôn văn nho nhã như cũ ngồi ở kia, giống như không cảm nhận được sự khó chịu của cô.

“Thẩm tiểu thư, tôi biết ngài không muốn điều trị, nhưng đây cũng là vì tốt cho ngài, nếu không kiểm soát bệnh tình của ngài kịp thời, việc này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sinh hoạt thường ngày của ngài.” Bác sĩ nghiêm túc nói.

Thẩm Huyền ngồi đối diện ông ta, nhờ dì Vương lấy đĩa trái cây lại đây, trong lúc đó vẫn nhìn đối phương hơi mỉm cười, “Vậy sao? Vậy ông nói xem, tôi rốt cuộc là có bệnh gì?”

Giơ tay đẩy mắt kính, biểu cảm của bác sĩ nghiêm trọng, “Ngài bị rối loạn hoang tưởng rất nghiêm trọng, nếu ngài không tin lời tôi nói, ngài có thể mời chuyên gia khác đến chuẩn đoán, tuy nhiên từ lúc hành nghề đến nay, tôi chưa bao giờ phạm sai lầm nào.”

Thẩm Huyền: “.....”

Vừa định nói đối phương thật là ăn nói lung tung, nhưng người đối diện lại đột nhiên lên tiếng: “Ngài cảm thấy người chồng của mình không chung thủy với ngài hay không, và cùng người khác phái có quan hệ không chính đáng?”

Lời muốn nói bị nghẹn lại, cô nhìn không được đưa tay qua cầm lấy cái gối găt gao ôm vào trong ngực, thần sắc bỗng nhiên quái dị lên, việc này sao có thể nói là do cô nghi ngờ, trong sách nam chính cùng nữ chính chính là một đôi, tuy rằng bây giờ còn chưa phải, nhưng ai biết về sau có thể có hay không? “Có phải đôi khi ngài cảm thấy rất bất an, cần dùng tiền để lấp đầy khoảng trống bất an đó hay không?”

“.....”

Sắc mặt Thẩm Huyền có chút không đúng, cô không có cảm giác an toàn chỉ là bởi vì cô không có nguồn thu nhập, cho nên mới muốn tiết kiệm nhiều tiền chút, như vậy cuộc sống về sau mới được đảm bảo, cho người khác làm việc còn chính mình là bà chủ đương nhiên là không giống nhau.

“Được rồi được rồi, ông không cần nói nữa, tôi chấp nhận điều trị được chưa? Nhưng tôi vẫn phải nói với ông, là tôi không có bệnh!” Cô nhìn không được nhấn mạnh lần nữa.

Bác sĩ chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, những bệnh nhân mắc bệnh về tâm lý, có ai sẽ tự nhận mình có bệnh đâu?

Thẩm Huyền cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chính cô cũng nghi ngờ chính mình, quả nhiên mấy bác sĩ tâm lý này có năng lực tẩy não cho người khác không phải là mạnh bình thường.

Buổi tối nam chính trở về Thẩm Huyền vẫn còn cảm thấy rất xấu hổ, bây giờ cô hoàn toàn không biết nên nói về chuyện ly hôn như thế nào, cũng không biết rốt cuộc phải làm thế nào nam chính mới bằng lòng ly hôn.

Bởi vì chân bị thương nên không thể ăn đồ dầu mỡ, cho nên bữa ăn buổi tối có chút thanh đạm như bữa sáng, không có thịt có thể chịu được, không có ớt cay liền có điểm khó chịu, nhưng cô vẫn là chịu đựng nuốt xuống rau xanh nhạt nhẽo.

“Có thoa thuốc hay chưa?”

Giọng nói đột ngột vang lên dọa Thẩm Huyền nhảy dựng, nhìn người bên cạnh, cô gật gật đầu nhỏ, tiếp theo lại yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Không khí trên bàn cơm có chút quỷ dị, bây giờ Thẩm Huyền hoàn toàn không biết nên nói gì với đối phương, chỉ có thể chờ đối phương ra ngoài.

“Đúng rồi, tôi nhớ là qua mấy ngày nữa là đến sinh nhật của anh, anh có thích đồ gì không?” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

Đối phương tặng cho cô một cái vòng tay quý giá như vậy, chính mình đương nhiên cũng phải có qua có lại.

Buông ly nước xuống, Mục Đình không mặn không nhạt quét mắt nhìn cô, “Không có.”

Thắm Huyền: “.....”

Ăn xong một chén cơm, cô liền khập khiễng muốn lên lầu, còn Mục Đình bung chén trà đi ở phía trước, liếc mắt nhìn người đang chật vật đi phía sau, vẫn là dừng lại bước chân giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô.

Cảm giác giống như có người đang xách mình đi theo, cô không khỏi lặng lẽ đưa mắt nhìn người bên cạnh, “Cảm ơn.” Cúi đầu, thanh âm cô nhẹ tênh, “Tôi muốn ly hôn không phải vì Mục Dịch.”

Cô chỉ là vì chính mình mà thôi.

Đưa cô đến cửa phòng anh liền buông lỏng tay, tiến sát gần cô hơi hơi cúi người, thanh âm trầm thấp, “Đừng để tôi nghe thấy hai chữ này nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ở riêng

Edit: Chovay-HVHT

Dưới chân mắt thẳng băng, cả người Thắm Huyền đột ngột dựa vào cánh cửa, tay nhỏ còn gắt gao nắm chặt tay nắm cửa, về mặt ngơ ngác nhìn đối phương xoay người rời đi.

Mím môi, cô lập tức khập khiễng quay lại giường, sau đó ngây ngốc trừng mắt nhìn trần nhà, cảm thấy nam chính thật là càng ngày càng không được bình thường, cả người cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, chẳng lẽ anh thật sự có ý định muốn chung sống tốt cùng mình?

Nhưng vấn đề là, mặc kệ có nguyện ý ly hôn hay không, anh cũng không trả lời chắc chắn, ai biết là anh có ý gì.

Đột nhiên có chút mệt, vì cái gì mà nam nữ chính đều đã gặp nhau, tình yêu sét đánh còn chưa có cháy đến chứ?

Một đêm trần trọc, Thắm Huyền không nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ bởi vì chuyện ly hôn mà phiền não, nhưng bất ngờ là sáng hôm nay luật sư Vương lại đến đây, còn cầm một tập tài liệu chuyển nhượng cổ phần, chờ ký tên, là cô có thể nhận được 5% cổ phần kia, đối mặt với số tiền chói mắt này, Thắm Huyền ngược lại có chút do dự.

“Đúng rồi, Mục tổng có dặn, ngôi biệt thự này cũng sẽ nhanh chóng sang tên cho ngài.” Luật sư Vương cười nói.

Thắm Huyền: “.....”

Nếu không chịu ly hôn, thì cho cô ngôi biệt thự này làm cái gì?!

Nếu là trước đây, khẳng định là cô sẽ cao hứng đến nhảy dựng lên, rốt cuộc căn biệt thự này về sau chắc chắn sẽ đáng giá rất nhiều tiền, nhưng bây giờ Thắm Huyền chỉ cảm thấy đặc biệt sốt ruột, lần đầu tiên cảm nhận được sự đau khổ của kẻ có tiền, hóa ra trên đời này còn thật sự có chuyện mà tiền không thể giải quyết được.

Buông tài liệu xuống, cô dựa lưng vào sofa ngưng mi suy nghĩ, đột nhiên nghiêm túc hỏi: “Tôi có một vấn đề, giấy thỏa thuận ly hôn nếu không công chứng sẽ thế nào?” Hiện tại cô hối hận nhất chính là ngày đó nhất thời hồ đồ, lại không đi công chứng!

“Thắm tiểu thư thật biết nói đùa, việc công chứng hay không chẳng qua là bước tiếp theo, chỉ cần không có giấy chứng nhận ly hôn, cho dù có công chứng cũng vô dụng, như vậy thì đơn ly hôn sẽ không có hiệu lực.” Vương luật sư chỉnh lại mắt kính, không rõ phụ nhân của Mục tổng này sao lại hỏi mấy vấn đề kì lạ như vậy, hẳn nhìn thấy Mục tổng đối với vị phụ nhân này cũng khá tốt nha.

Nghe vậy, Thắm Huyền không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy thật đau đầu, nếu là như vậy thì cô sao có thể đầu lại nam chính!

“Cái này để tôi xem lại một chút, khi nào ký sẽ nói với ông.”

Nghe vậy, luật sư Vương cũng gật đầu, “Vậy được, nếu ngài có chỗ nào không hiểu thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.”

Cười gật đầu, chờ sau khi nhìn thấy đối phương đi khỏi, cô mới cầm tập tài liệu trên bàn lên, khập khiễng đi lên lầu thay quần áo, cô chuẩn bị quay về Thắm gia một chuyến, cổ phần này thật sự vẫn nên cẩn thận hỏi ông nội một chút mới được, ký cái này, điều đó có nghĩa là cô và người Mục gia vẫn sẽ luôn có dính líu, về sau nếu hợp hội đồng quản trị chắc chắn là cô cũng phải đi.

Lúc trước gọi điện thoại cho ông không biết có phải là ảo giác của cô hay không, luôn cảm thấy giọng của ông nội có chút không đúng, cảm giác như là không có chút sức lực, sau đó mới biết được gần đây bệnh dạ dày của ông lại tái phát.

“Lão Mục kia đối với cháu cũng không tệ lắm, đương nhiên là ông hy vọng cháu có thể nhận, rốt cuộc đối với cháu về sau đó cũng là một sự đảm bảo, nhưng cổ phần này ở trong tay cháu cũng là một phiền toái, hơn nữa ông bảo hộ cháu cũng không được bao lâu, nếu cháu thật sự không muốn thì thôi, đều phụ thuộc vào chính cháu.”

Nghe được thanh âm hữu khí vô lực ở đầu dây bên kia, Thẩm Huyền có chút không đành lòng, nghiêm túc nói: “Cháu sẽ tự mình suy nghĩ kỹ, còn nữa cháu muốn dọn về nhà, đã lâu rồi cháu chưa về gặp ông.”

Lại nói, nếu nam chính không chịu ly hôn, vậy thì bọn họ trước hết nên ở riêng thì tốt hơn, dù sao sống cùng một chỗ hay không cũng không khác biệt lắm.

“Đương nhiên có thể, phụ nữ vẫn nên rút rè một chút, cháu luôn là người theo đuổi, nên tiểu tử Mục gia đương nhiên không biết quý trọng, cháu dọn về đây sống cũng tốt, xem phản ứng của cậu ta ra sao.” Ông Thẩm trầm ngâm nói.

Không nghĩ tới ông nội còn biết chiêu lật mềm buộc chặt này, Thẩm Huyền cười có chút bất đắc dĩ, đương nhiên là gật đầu phụ họa.

Nghĩ đến việc muốn dọn về nhà, cô lập tức nhờ di Vương chuẩn bị cho cô vài cái vali lại đây, sau đó một mình khập khiễng thu dọn quần áo, nghĩ đến về sau mỗi ngày phải thấy cái bản mặt cặn bã kia của Thẩm Tất trong lòng cô liền có chút không thoải mái, vẫn nên tự mình mua một căn hộ đi.

Nếu nam chính thích kéo dài, vậy bọn họ cứ tiếp tục kéo dài đi, đến lúc đó nếu cô tìm được bạn trai, vậy thì đừng trách cô cho anh đội nón xanh, dù sao cũng là do anh không chịu ly hôn.

Thu dọn đồ vật linh tinh mất một buổi trưa, còn có một ít đồ không cần thiết Thẩm Huyền tính bán hết, dù sao cô cũng không cần những trang sức quý giá đó, còn về chuyện nhà ở vẫn nên nhờ Lục Tổ Tổ xem giúp một chút đi, lớn quá cũng không tốt, chỉ cần đơn giản có hai phòng ngủ và một phòng khách là được, đến lúc đó lại nuôi thêm con mèo, quả thật chính là cuộc sống hoàn hảo.

Chuẩn bị chờ nam chính trở về thì sẽ đem chuyện cô muốn dọn ra ngoài sống nói một chút, Thẩm Huyền ngồi ở phòng khách đọc sách, thế nhưng không chờ được nam chính, cô lại chờ một người khách không mời mà đến!

“Cậu vào bằng cách nào!” Cô bị dọa lập tức ngồi thẳng thân mình.

Câu môi cười, Mục Dịch quét mắt dễ dàng nhìn khắp căn phòng rộng lớn, dần dần ánh mắt mới dừng lại ở người đang ngồi trên sofa, cô mặc một bộ váy ngủ màu lam, tuy rằng phong cách không giống trước kia, nhưng trên mặt kháng cự cùng bài xích lại một chút cũng không có thay đổi.

“Tôi gọi điện thoại cho em, tại sao em lại không bắt máy?” Ánh mắt Mục Dịch phức tạp từng bước một đi qua.

Thẩm Huyền lập tức đứng lên, đưa mắt nhìn di Vương trong phòng bếp, nhin không được lớn tiếng nói: “Chúng ta không có gì để nói hết, nếu cậu muốn tốt cho tôi, thì không nên tiếp tục đến đây quấy rầy tôi, còn nữa nếu cậu không chịu đi, vậy tôi sẽ kêu vệ sĩ!”

Cũng không biết vệ sĩ ở biệt thự này làm việc thế nào, lần trước cho bọn người Lưu Mỹ Vân vào đây, lần này lại cho Mục Dịch vào đây tiếp, rõ ràng cô đã thường xuyên nhắc nhở là đừng cho bất kì kẻ nào tiến vào mà.

“Tôi đương nhiên là vì muốn tốt cho em, nếu em đã nói muốn ly hôn, vậy thì vì sao bây giờ ông cũng đã chết, các người vẫn chưa chịu ly hôn? Chẳng lẽ em còn luyến tiếc anh ta sao?!”

Mục Dịch đột nhiên tiến lên một bước túm chặt cánh tay cô, gương mặt tuấn mỹ âm trầm, “Tôi có thể không làm phiền em, nhưng em phải ly hôn với anh ta!”

Hắn phát hiện, người anh trai này của mình rõ ràng có chút không thích hợp, từ trước đến nay đều chưa từng bảo vệ cho ai, vì anh ta sợ phiền phức.

“Cậu buông ra!” Thẩm Huyền cau mày dùng sức đẩy vai hắn, thanh âm đề cao, “Tôi ly hôn hay không là chuyện của tôi, coi như tôi cầu xin cậu, buông tha cho tôi có được không, trên đời này không có đồ gì là không bỏ xuống được! Nói không chừng về sau cậu sẽ gặp được một cô gái tốt thì sao?!”

Khác với cách trang điểm tinh xảo trong quá khứ, hiện tại người trước mắt dường như luôn để mặt mộc, càng không có thái độ khinh thường đối với hắn, ngược lại có chút sợ hãi, Mục Dịch có thể cảm nhận được trong ba năm này cô đã thay đổi rất nhiều, cũng biết là tất cả điều này đều là bởi vì anh trai của hắn mà thay đổi.

Ánh mắt như là lộ ra một cỗ âm trầm, hắn nắm cánh tay cô cũng càng ngày càng chặt, “Tôi chỉ muốn một cơ hội, anh ta rốt cuộc có cái gì tốt?”

“Phu nhân.....”

Nghe được âm thanh phát ra trong phòng khách, di Vương bỗng nhiên đi ra, chờ nhìn thấy một màn này ở bên ngoài cũng bị làm cho hoảng sợ.

“Cậu không đi đúng không? Di Vương mau gọi điện thoại kêu vệ sĩ!” Thẩm Huyền chỉ cảm thấy cánh tay của mình bị nắm chặt sinh đau.

Thấy vậy, di Vương lập tức gạt đầu lấy di động ra, sắc mặt Mục Dịch âm trầm buông lỏng tay cô, tiếp theo lại lùi ra phía sau vài bước, nắm tay lại thật

chặt, “Hôm nay tôi đến đây chỉ muốn nói với em, dù tôi có làm bất cứ cái gì, thì tất cả cũng đều là vì em.”

Dứt lời, ánh mắt hắn tham lam nhìn người trước mặt, rồi mới xoay người cất bước rời đi, chỉ còn lại Thẩm Huyền trong lòng vẫn còn sợ hãi đứng ở kia, nhìn không được cầm ly nước trên bàn uống một mồm lớn để giảm bớt căng thẳng.

Không hiểu câu cuối cùng của hắn là nói cái gì, nhưng lấy tính cách của vai ác thì có chuyện gì mà hắn không dám làm chứ?

Đột nhiên có chút bất an, Thẩm Huyền bức bối bất an đi toilet rửa mặt, không hiểu đây là xảy ra chuyện gì, chờ sau khi ly hôn, đối phương có ép mình ở bên anh ta hay không?

Không lâu sau Mục Đình quay về, Thẩm Huyền cũng không có nói chuyện Mục Dịch đã tới đây với anh, bằng không chắc chắn đối phương lại nghi ngờ mình cùng Mục Dịch có cái gì, cũng may chỗ đi Vương cô cũng đã nhắc nhở, nếu không có việc gì thì chắc là anh sẽ không xem camera giám sát mới đúng.

Thời điểm ăn cơm vẫn yên tĩnh không ai nói lời nào như cũ, cô do dự một hồi, nhìn người bên cạnh nói: “5% cổ phần kia tôi nên trả lại cho anh thì tốt hơn, dù sao anh cũng đã cho tôi rất nhiều phí ly hôn rồi.”

Anh chậm rãi ăn, nghe vậy môi mỏng hé mở, “Là của cô thì cô cầm là được rồi.”

Người Mục gia đều rất hào phóng, Thẩm Huyền lại được trải nghiệm sâu sắc một lần nữa.

Ăn xong một bát cơm, cô đưa mắt nhìn người bên cạnh, thanh âm thanh thúy, “Ông nội tôi cảm thấy cơ thể không khỏe, cho nên ngày mai tôi tính dọn về nhà.”

Bước đầu tiên của ly hôn, tất nhiên là bắt đầu bằng việc ở riêng.

Nghe vậy, bỗng nhiên mí mắt khẽ nhúc, thanh âm của anh lãnh đạm, “Khi nào quay về?”

Bạn đang đọc truyện *Hôm Nay Lại Không Có Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.